

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ကလေးစာပေ စာတီယဆုရ
“မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ” -
ရေးသူ - ရေနံ့သာ မောင်ကျော်ညွန့်

အဖ ဦးအောင်သိုက်၊ အမိ ဒေါ်အေးကြိုင်တို့မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရေနံ့ချောင်းမြို့၌ မွေးဖွားသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် ပညာတန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်းတွင် စာစတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ယနေ့ထုတ်စာနယ်လင်းများ၌ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်ပါး၊ တေးသီချင်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။

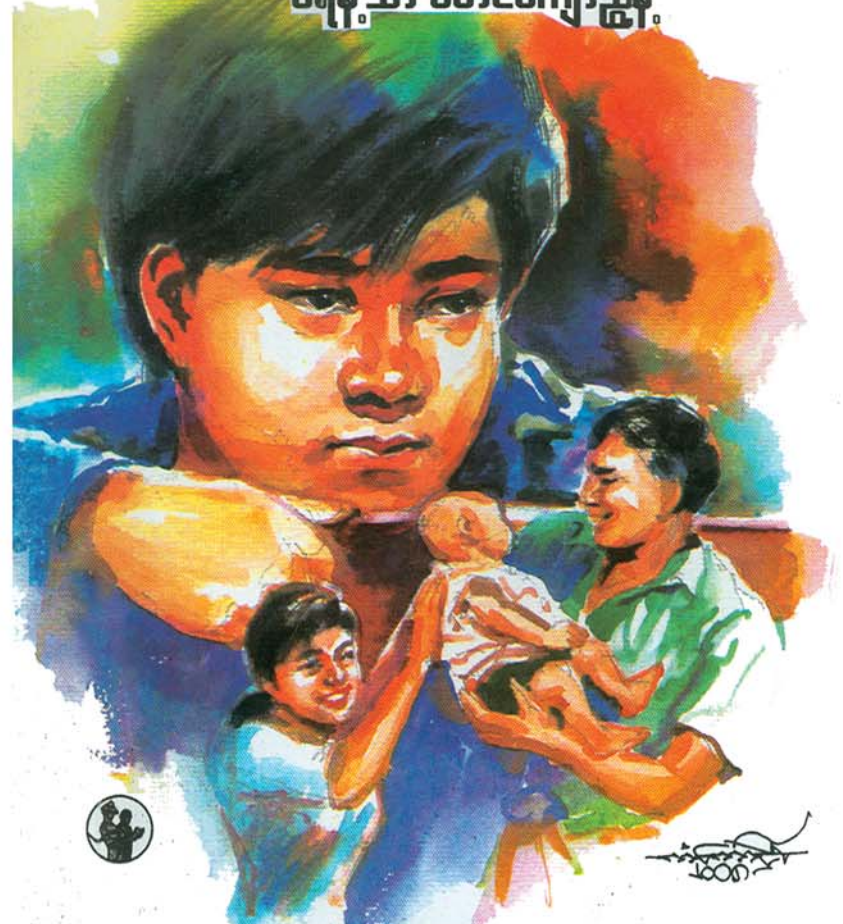
စာပေဗိမာန်စာမူဆု၊ ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေ စာပေဆုနှင့် နိုင်ငံတော်မှ ချီးမြှင့်သော အခြားစာပေဆုများတွင် စုစုပေါင်း ဆု (၁၈) ကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သုတေသနလက်ထောက် (၂)၊ မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးသုတေသနအဖွဲ့ဦးစီးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း စာပေများ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

အမည်ရင်းမှာ - ဦးကျော်ညွန့်ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးသုတေသနအဖွဲ့

စာပေဗိမာန်စာမူဆု
မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ
ရေနံ့သာ မောင်ကျော်ညွန့်

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်စာမူဆု
ကလေးစာပေ တတိယဆုရ

**“မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ”**

ရေးနဲ့သာ မောင်ကျော်ညွန့်

- စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဦးညွန့်ဟံ (ညွန့်ဟံ - ကြူတော)
စာတည်း (တာဝန်ခံ)
- ဒေါ်တင်မွှေး (မွှေးငယ်ငယ်)
စာတည်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ
၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၁၀၀၀

တန်ဖိုး ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန်စာတည်းမှူးချုပ် ဦးမောင်လှိုင် (မောင်ဆွေငယ်)က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၇၄၉၂) ဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၉၁၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ..... ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ..... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်	၁
၂။	သံတူကြောင်းကွဲ	၁၆
၃။	အေးထွန်းနှင့် ပဲရှည်သီးပင်များ	၃၄
၄။	အလှူဧည့်ခံပွဲ	၅၅
၅။	သူခိုးဖြစ်မယ့်လမ်းစ	၇၀
၆။	အရက်မူးတာ ရှက်စရာ	၉၀
၇။	မကောင်းမှုကြံ ကိုယ်သာခံ	၁၀၄
၈။	ဓားဦးကနေ တစ္ဆေ	၁၂၈
၉။	ညောင်ပင်တစ္ဆေ	၁၀၀
၁၀။	ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာ	၁၀၀
၁၁။	စုပေါင်းညီညာ ပျော်စရာ	၁၀၀
၁၂။	ရိုးသားသူလေး	၁၀၀
၁၃။	ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပွဲ	၁၀၀
၁၄။	ကျော်ဦး၏ မျက်ရည်များ	၁၀၀
၁၅။	နိုင်ဦး ငိုလေပြီ	၁၀၀
၁၆။	ကာကွယ်ဆေး	၁၀၀

မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်

ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော့်ကို နာမည်ပေးထားတယ်။ ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ပေးထားတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည်က “လှချော” တဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော့်ကို လှလည်းလှ၊ ချောလည်းချော ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေးထားတာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မှန်ထဲမကြည့်ဝံ့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရုပ်ရည်က ကြည့်ရတာ တော်တော်ဆိုးတယ်။ အသားက အိုးမည်းခဲ၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူးပြဲပြဲ၊ သွားက ခပ်ကျဲကျဲဆိုတော့ မှန်ထဲက ကျွန်တော့်ရုပ်ကို ကျွန်တော်တောင်မှ လန့်သွားတာပဲ။ အဲဒီလောက် အရုပ်ဆိုးတာပါ။ ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ရွာလုံးက လှချောလို့ မခေါ်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်နာမည်ကို ရွေးပြီးခေါ်ကြတာပေါ့။ “ရုပ်ဆိုး” တဲ့။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရင်လည်း ရုပ်ဆိုးလို့ ခေါ်တာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ချစ်လို့၊ ခင်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာ ခေါ်ကြပါစေ။ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ရုပ်ဆိုးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာကို သဘောကျပါတယ်။

တစ်ချို့ကျတော့လည်း ကျွန်တော်လိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ချစ်စနိုး ခေါ်တာကို သဘောမကျဘူး။ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ ၀၀ ကစ်ကစ်၊ ပုပုလုံးလုံးနဲ့ ကြည့်လို့လှတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က “လှလှဌေး” တဲ့။ လှလှဌေးကို ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမြင့်လွင်က ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်လိုက်တယ်။

“ဝက်တောင်းမလေး” လို့ပေါ့။

ဝက်တောင်းမလေးလို့ အခေါ်ခံလိုက်ရတဲ့ လှလှဌေးက မြင့်လွင်ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့တော့တာပဲ။ လှလှဌေးက ရန်တွေ့ရုံနဲ့တင် အားမရဘူး။ ဆရာမဆီသွားပြီး တိုင်ပါလေရော။ ဆရာမက မြင့်လွင်ကိုခေါ်ပြီး လှလှဌေး စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ဒဏ်ပေးလိုက်တယ်။ မြင့်လွင်ခမျာ မှတော့ အတော်ကလေးကို အိသွားတာပေါ့။

“ငါက ခင်လို့စတာကို ဆရာမတိုင်တယ်။ မသာမလေး လှလှဌေး နောက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မစတော့ဘူး”

မြင့်လွင်က ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ရုပ်ဆိုးကို လာပြီးပြောပြနေတယ်။ ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ မြင့်လွင်ကို ကျွန်တော် သနားလိုက်တာ။

“သူက စတာ၊ နောက်တာကို မကြိုက်ဘူး။ သူ မကြိုက်တာကို နောင်မလုပ်နဲ့တော့နော် သူငယ်ချင်း”

“မင်းကိုလည်း လှချောလို့မခေါ်ဘဲ ရုပ်ဆိုးလို့ခေါ်တာပဲ။ မင်းကရော ရုပ်ဆိုးလို့ခေါ်တာကို စိတ်ဆိုးမှာလား။ မင်း စိတ်ဆိုး တယ်ဆိုရင် ရုပ်ဆိုးလို့ မခေါ်တော့ဘူးနော်”

“သူငယ်ချင်းရာ . . . ငါ့ရုပ်က တကယ့်ကိုဆိုးတာကွ၊ ငါ့ရုပ် ဆိုးလို့ခေါ်တာ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ငါ့ကို မင်းကြိုက်သလို ခေါ်သာ ခေါ်။ ငါ သဘောကျတယ်”

“မင်းက တော်တော် သဘောထားကြီးတာပဲကွာ”

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ရုပ်ဆိုးကို “သဘောထားကြီးတယ်” လို့ မြင့်လွင်က မှတ်ချက်ပေးရုံတင်မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက ပြောကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရတာပေါ့။

* * *

“အဆင်းဆိုတာက ကြည့်လို့မြင်နိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာပဲပေါ့ကွာ။ အချင်းဆိုတာကတော့ ရုပ်ရည်ရူပကာမျိုးလို ကြည့်လို့မမြင်နိုင်ဘူး။ လူဆိုတာက အဆင်းလှဖို့ထက် အချင်းလှဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီး တယ်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပပြီး အဆင်းလှရုံနဲ့ လူရာမဝင်နိုင်ဘူး။ အဆင်းလှရုံလှလို့ကတော့ မင်းတို့မြင်ဖူးတဲ့ ကျီးအာသီးလိုမျိုးပဲ။ ကျီးအာသီးဆိုတာ အဆင်းလှပေမယ့် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။ အသုံးမကျဘူး။ အဆင်းလှရုံလှပြီး အချင်းမရှိတဲ့ ကျီးအာသီးလိုမျိုး မဖြစ်ကြပါစေနဲ့။ အဆင်းမလှပေမယ့် အချင်းလှလို့ အသုံးဝင်၊ အသုံးကျတဲ့ ပိန္နဲသီးလိုမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါကွယ်”

ကျွန်တော်တို့ စတုတ္ထတန်းကို သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာဦးချမ်းအေး က “အဆင်းနှင့် အချင်း” ရဲ့တန်ဖိုးကိုရှင်းပြပြီး ဆုံးမလမ်းညွှန် သွန်သင်ပေးထားတယ်။ ဆရာပြောတဲ့ ကျီးအာသီးကို ရော ပိန္နဲသီးကိုပါ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာပေါ့။

ကျီးအာသီးမှည့်ချိန်ဆိုရင် နီနီရဲရဲကျီးအာသီးတွေက မီးလုံးနီနီ လေးတွေကို ချိတ်ဆွဲထားသလိုမျိုးပဲ။ ကြည့်လို့ သိပ်လှတယ်။ သိပ်လှတဲ့ ကျီးအာသီးမှည့်ကို သဘောကျတယ်ဆိုပြီး ဆွတ်ခူးကြည့် လိုက်ပါလား။ ကျီးအာသီးမှည့်ရဲ့ အပေါ်ယံအခွံက ပါးပါးလေးရယ်။ ဆွတ်ခူးမယ်လို့ ကိုင်လိုက်ရုံနဲ့ “ဗျစ်” ခနဲ ကွဲတော့တာပဲ။ ကျီးအာသီး မှည့်အတွင်းသားတွေ လက်ထဲမှာပေးကျသွားရော။ ကျီးအာသီးမှည့် ရဲ့အတွင်းသားက မည်းညစ်ညစ်၊ စူးစူးရှရှ အနံ့ကလည်း အော့နှလုံး နာစရာ။ ရွံရှာဖို့သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျီးအာသီးမှည့် နီနီရဲရဲ လှလှပပလေးတွေကို ဘယ်သူကမှ အရေးလုပ်မနေကြဘူး။

ပိန္နဲသီးကျပြန်တော့ မျက်နှာပြင်က အဖုအထစ်တွေနဲ့ ကြည့်လို့အရုပ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် အရုပ်ဆိုးတဲ့ ပိန္နဲသီးကိုတော့ လူတွေက အရေးလုပ်ကြတယ်။ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ အရေးလုပ် တန်ဖိုးထားမှာပေါ့။ ပိန္နဲသီးမှည့်ကို ခွဲလိုက်တာနဲ့ အနံ့က မွှေးသင်း နေတော့တာပဲ။ ပိန္နဲစေ့ပေါ်ကပ်နေတဲ့ အသားကလည်း ဝင်းဝင်း ဝါဝါ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ စားကြည့်လိုက်တော့ အရသာက ချိုမှချို။ ဒီတော့ လူတွေက ပိန္နဲသီးကို အရေးလုပ်ကြတယ်။

အကြည့်တန် အရုပ်ဆိုးတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အသိတစ်ခု တိုးလာတဲ့အပြင် ပိန္နဲသီးလိုမျိုး အချင်းလှအောင် ကြိုးစားလိုတဲ့ စိတ်တွေ ရင့်သန်လာပါရော။

* * *

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ အသင်းငါးသင်းရှိတယ်။ ကျန်စစ်သား အသင်း (အဝါရောင်)၊ ဘုရင့်နောင်အသင်း (အစိမ်းရောင်)၊

အလောင်းဘုရားအသင်း (အနီရောင်)၊ ဗန္ဓုလအသင်း (အပြာရောင်) နဲ့ အနော်ရထာအသင်း (လိမ္မော်ရောင်) တို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်က ကျန်စစ်သားအသင်း (အဝါရောင်) ရဲ့ အသင်း ခေါင်းဆောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးချမ်းအေးက အသင်း ငါးသင်းကို နေ့စဉ် အလှည့်ကျတာဝန် ခွဲဝေပေးထားတယ်။ အသင်းလိုက် နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်မှုတွေကို အကဲဖြတ်အမှတ်ပေး နေတာပေါ့။ အမှတ်အများဆုံးရတဲ့အသင်းကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အသင်းရဲ့အလံကို ထိပ်ဆုံးမှာ တင်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်တဲ့ အဝါရောင်အလံလေးက ထိပ်ဆုံးနေရာမှာ အမြဲတမ်းပဲ။ အထက်ကနေ အောက်ပြန်ကျမလာအောင်လို့ ထိန်းထားရတာပေါ့။

ကျွန်တော့်အသင်း တာဝန်ကျတဲ့နေ့ဆိုရင် ဆရာ၊ ဆရာမတွေ သုံးတဲ့ အိမ်သာတွေနဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေသုံးတဲ့ အိမ်သာတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တာဝန်ပေးမနေ တော့ဘူး။ အိမ်သာသန့်ရှင်းရေးတာဝန်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်လိုက်တာပါပဲ။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေသုံးတဲ့ အိမ်သာတွေကတော့ သိပ်ပြီး မညစ်ပတ်လှဘူး။ ရေလောင်းပြီး တံမြက်စည်းနဲ့ လှည်းလိုက်ရုံပါပဲ။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေသုံးတဲ့ အိမ်သာကျတော့ နည်းနည်း ညစ်ပတ်တယ်။ အနံ့အသက်ကလည်း ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ။ ရွံတတ်တဲ့သူဆိုရင် တဝေါ့ဝေါ့အန်မှာ သေချာတာပေါ့။ ရေကို ဖောဖောသီသီလောင်းပြီး ဆေးကြောလိုက်ရတာ မော့မှမော့။

ထပ်ကာထပ်ကာ ရေလောင်းဆေးကြောပြီးလို့ အနံ့အသက်မထွက် တော့မှပဲ အိမ်သာထဲက ထွက်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီအိမ်သာသန့်ရှင်းရေး ကောင်းလို့လည်း ကျွန်တော့်အသင်းရဲ့ အဝါရောင်အလံက ထိပ်ဆုံးမှာချည်းရှိနေတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျတဲ့နေ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဆောင်တာမျိုး ဘယ်အသင်းမှ မိအောင်မလုပ်နိုင် ကြဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးချမ်းအေးက ကျွန်တော်တို့ အဝါရောင် အသင်းကို ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေရှေ့မှာ မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးပေးတယ်။ ချီးကျူးခံလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ အသင်းသူ၊ အသင်းသားအားလုံး ဝမ်းသာရတာပေါ့။ ဒီထက် မကတိုးတိုးပြီး ဆောင်ရွက်လိုတဲ့စိတ်တွေ ထက်သန်နေတော့ တာပါပဲ။

* * *

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နိုင်ဦးတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့တဲ့။ ကျောင်းမတက်နိုင်တာ လေးငါးရက်လောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ပထမနှစ်ဝက်ဆုံး စာမေးပွဲကလည်းနီးနေပြီ။ သီတင်းနှစ်ပတ် လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ကျောင်းမတက်နိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းနိုင်ဦး အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူတာပေါ့။ ပထမနှစ်ဝက်စာမေးပွဲ မဖြေဆိုနိုင်မှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။

ဒါနဲ့ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ နိုင်ဦးဆီ သွားခဲ့တယ်။ နိုင်ဦးတို့အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိဘတွေကို မတွေ့

ရဘူး။ ယာတောထဲက ပြန်မရောက်ကြသေးတာဖြစ်မယ်။ နိုင်ဦး ကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ မှိန်းနေတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေသံ ကြားလိုက် လို့ထင်ပါရဲ့။ မျက်လုံးပွင့်လာတယ်။ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပါရော။

“ရုပ်ဆိုးပါလား၊ ထိုင်ပါဦးကွာ။ ဟောဒီမှာ ရေနွေးကြမ်းတွေ ရှိတယ်။ ရေနွေးကြမ်းလည်းသောက် ဟောဒီမုန့်ကိုလည်း စားဦးကွ” နိုင်ဦးက အိပ်ရာပေါ်မှထထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံနေတယ်။

“မုန့်ကို မင်းပဲစားပါကွာ။ ငါ မစားချင်ပါဘူး။ မင်း နေမကောင်း တာ သက်သာပြီလား။”

“အဖျားရှိနေသေးတယ်ကွ၊ ကျောင်းတက်ချင်လှပြီကွာ။ အဖျား ကလည်း မကျဘူးဖြစ်နေတယ်”

“နေကောင်းတော့မှပဲ ကျောင်းတက်ပေါ့ကွာ။ မင်းဆီကို ငါလာတာက မင်းရဲ့မှတ်စုစာအုပ်တွေကို လာယူတာ။ မင်း ကျောင်းပျက်တဲ့ရက်တွေမှာ သင်ပေးထားတဲ့ မှတ်စုတွေကို ကူးပေးထားမယ်လေ။ နေကောင်းတော့ စာကျက်လို့ရအောင် ပေါ့ကွာ”

“ဟာ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ကျေးဇူးလည်း သိပ်ပြီးတင် တာပဲ”

နိုင်ဦးမျက်နှာလေးက ကြည်လို့၊ ရွှင်လို့။ တော်တော်လေးကို ဝမ်းသာနေတယ်။

“မင်း နေကောင်းတဲ့အခါမှာ ဆရာသင်ပေးထားတဲ့ သင်္ချာ ပုစ္ဆာတွေကို ငါ နားလည်သလောက် ရှင်းပြပေးဦးမယ်။ မင်း နေကောင်း အောင်သာနေ။ ကျောင်းမတက်ရလို့ စိတ်ပူမနေနဲ့”

၈ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

နိုင်ဦးကို အားပေးစကားပြောပြီး နိုင်ဦးဆီက မှတ်စုစာအုပ်တွေ ယူလာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ ထမင်းချက်ဖို့ ရေဆွဲ၊ ထင်းခွဲပေးပြီးတော့မှပဲ နိုင်ဦးရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်တွေကို ကူးပေးလိုက်တာပေါ့။

ပထမနှစ်ဝက်စာမေးပွဲကို နိုင်ဦး ဖြေနိုင်ပါတယ်။ အဆင့်သုံးတောင် ချိန်လိုက်သေးရဲ့။

“နေမကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်ခဲ့ရပေမယ့် မှတ်စုတွေကို စုံအောင်ကူးပေး၊ သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကို ရှင်းပြပေးတဲ့ ရုပ်ဆိုးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် နှစ်ဝက်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်အောင် ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့တာပါ။ မင်းကို ငါ ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်ကွာ”

နိုင်ဦးကပြောတော့ ကျွန်တော် အလွန်ကို ပျော်သွားတာပဲ။

* * *

ကျွန်တော့်တို့ရွာမှာ သားထောက်မြေးခံမရှိတဲ့ အဘိုးအဘွားလင်မယား နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရွယ်က အိုမင်းနေကြပြီဆိုတော့ သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ သူတို့ဘာသာ ရေခပ်၊ ထင်းခွဲနေကြရတာပဲ။ တစ်နေ့တုန်းက မွန်းတည့်ချိန်လောက်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်က ကျောင်းအသွားမှာ ထင်းတစ်စည်းထမ်းလာတဲ့ အဘိုးကြီးကို တွေ့တော့တာပဲ။ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ မနိုင်မနင်းထမ်းလာတာ။ မွန်းတည့်နေဆိုတော့ ပူမှပူ။ အဘိုးကြီးခမျာမှာ ချွေးတွေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေတာပဲ။ သနားစရာကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘူး။

မောင်ရုပ်ဆိုးကိုချစ်ကြသည်

“အဘ . . . အဘဆီက ထင်းစည်းကို ကျွန်တော့်ပေးပါ။ အဘအိမ်အရောက် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“လူလေး မထမ်းနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အဘဘာသာ ထမ်းသွားပါမယ်။ ရောက်လုခါနီးပါပြီ”

အဘိုးကြီးက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ငြင်းနေတယ်။

“ကျွန်တော် ထမ်းနိုင်ပါတယ် အဘရာ။ ကျွန်တော် ထမ်းပို့ပေးပါရစေ။ အဘထင်းစည်းကိုသာ ကျွန်တော့်ပေးပါ”

ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်းပြောလိုက်တော့မှပဲ ထမ်းလာတဲ့ ထင်းစည်းကို ကမ်းပေးတယ်။ အဘိုးကြီးဆီက ထင်းစည်းကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့။

“ကျန်းမာမယ့် ငါ့မြေး၊ ချမ်းသာမယ့် ငါ့မြေး။ လိမ္မာလိုက်တာကွယ်။ ငါ့မြေးလေး ကျန်းမာပါစေ။ ငါ့မြေးလေး ချမ်းသာပါစေ”

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဘိုးကြီးက ဆုတွေပေးနေတော့တာပဲ။ အိမ်ရောက်အောင်ပို့ပေးပြီး ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းတက်မီအောင် ပြန်ပြေးရတာပေါ့။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကူညီလိုက်ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ။

* * *

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရုပ်ဆိုးတဲ့ကျွန်တော့်ကို ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ချစ်ကြ၊ ခင်ကြတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အများတကာ မုန်းတီးမယ့် စကားကိုမပြောဘူး။ အများ စက်ဆုပ်ရွံရှာမယ့်

၁၀ မောင်ရုပ်ဆွဲကို ချစ်ကြည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
အပြုအမူကိုရှောင်တယ်။ “မေတ္တာတုံး” လို့ အပြောခံရမှာကို
သေမှာလောက်ကြောက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးချမ်းအေးပြောတဲ့ ပိန္နဲသီးလို အချင်းလှ
တာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ အပြောအဆို၊ အနေ
အထိုင် ယဉ်ကျေးလိမ္မာနေတော့ ကျွန်တော့်ကို လူတိုင်းက ချစ်ကြ
တာပေါ့ဗျာ။

* * * * *

သံတူကြောင်းရှု

“ရေဒီယိုအသံ ကျားလိုက်သည်”

မြင့်ခိုင်ရေးလာခဲ့သောစာကြောင်းကို ဆရာဦးချမ်းအေးက
သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ ရေးပြလိုက်သည်။

“မြင့်ခိုင်က သူ့စာပိုဒ်ထဲမှာ အဲဒီလိုရေးထားတယ်။ တပည့်တို့
သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းကွာ။ ရေဒီယိုအသံ
ကျားလိုက်သည်လို့ ကကြိယပင့်ရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ကျားနဲ့
ရေးထားတယ်။ မြင့်ခိုင်ရေးတဲ့ ကျားက ဘာကျားဖြစ်မလဲကွယ်”

“တောထဲကကျားပါ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ့စာကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
ရေဒီယိုအသံကို ကျားက လိုက်နေတယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်
တကယ် သူရေးတာက ရေဒီယိုအသံကို သူ့နားနဲ့ ကြားလိုက်ပါ
တယ်လို့ရေးတာ။ ယပင့်ကျားနဲ့ ယရစ်ကြား ရေးတာလွဲတာနဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ကွဲလွဲမသွားဘူးလား။”

“အဓိပ္ပာယ်ကွဲသွားပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒါ ဆရာတို့မြန်မာစာရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုပဲကွဲ့။ ဆရာတို့
မြန်မာစာပေမှာ စာလုံးတစ်လုံးစီဟာ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ ရှိတယ်ကွဲ့။

အသံချင်းတူပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ချင်းကျတော့ မတူဘူး။ အဲသလို အသံတူပြီး အဓိပ္ပာယ်အကြောင်းအရာကွဲလွဲတဲ့ သံတူကြောင်းကွဲတွေကို တပည့်တို့ ခွဲခွဲခြားခြား မှတ်သားထားကြဖို့ လိုအပ်တယ်။ သံတူကြောင်းကွဲတွေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆရေးမိရင်၊ ဆိုလိုတာက တခြား၊ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်နေတာက တခြားဖြစ်တတ်တယ်။ သံတူကြောင်းကွဲကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းရေးမိလို့ လက်တွေ့အခက်အခဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်သာကတစ်ခုကို ဆရာ ပြောပြဦးမယ်”

* * *

“တို့ရေနံချောင်းမြို့နယ်ထဲမှာ နတ်ကန်ဦးရွာဆိုတာရှိတယ်။ နတ်ကန်ဦးရွာက ပင်ချောင်းရဲ့ တောင်ဘက်ဘေးမှာရှိတယ်။ ဆောင်းအခါမှာ ကြက်သွန်စိုက်ကြတယ်ကွဲ့။ ဟိုတုန်းက ရွာတွေကို ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေက အုပ်ချုပ်ပြီး၊ ခု အုပ်စုလို့ခေါ်တဲ့ ယခင်က ခိုင်နယ်တွေကိုတော့ သူကြီးတွေက အုပ်ချုပ်ရတဲ့ကာလမှာပေါ့ကွာ”

အစချီပြီး ဆရာက ပြောပြလေတော့သည်။

တပည့်များက ဆရာပြောမည့်စကားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။

“နတ်ကန်ဦးရွာအပိုင်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူကြီးက နတ်ကန်ဦးရွာသား ဆယ်အိမ်ခေါင်းဆီ စာရေးပေးလိုက်သတဲ့၊ သူရေးတဲ့ စာကတော့ကွာ . . .

နတ်ကန်ဦးရွာကို ကြက်သွန်ခွံ လာကောက်မည်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ။

ဆရာချမ်းအေးက သူကြီးရေးပေးသည့် အထက်ပါစာပိုဒ်ကို သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးပြလိုက်သည်။

“စာပိုဒ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ရေးပေးလိုက်တာပေါ့။ ဒီတော့ နတ်ကန်ဦးရွာသား ဆယ်အိမ်ခေါင်းကလည်း သူကြီးမင်းမှာ လိုက်တဲ့ ကြက်သွန်ခွံတွေရအောင် ရွာအနောက်ဘက်မှာ ကြက်သွန်ခွံတွေစုပြီး ပုံထားဖို့ခိုင်းထားတယ်။ သူကြီးမင်းလည်း ရောက်လာရော သူကြီးမင်းလိုချင်တဲ့ ကြက်သွန်ခွံကတော့ အဆင်သင့်ပါပဲဆိုပြီး ရွာအနောက်ဘက် ကြက်သွန်ခွံအပုံကြီးကို ပြလိုက်သတဲ့။ အဲဒီတော့ သူကြီးမင်းက ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးတော့ တာပဲ။ ငါတောင်းဖို့လာတာက မင်းပြတဲ့ ကြက်သွန်ခွံ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းကြက်သွန်ခွံတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကြက်သွန်စိုက်တဲ့မြေ အတွက် ကြက်သွန်စိုက်အခွန်တော်ကောက်ခံဖို့ ငါလာတာကွ” လို့ ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ နတ်ကန်ဦးရွာသား ဆယ်အိမ်ခေါင်းက သူကြီးမင်း ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို ထုတ်ပြ လိုက်တယ်။ သူကြီးမင်း ရေးပေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ခခွေးဝဆွဲ သေးသေးတင်နဲ့ခွဲထားတော့ ကြက်သွန်ရဲ့အခွံပဲဆိုပြီး ကျုပ်ကတော့ ကြက်သွန်အခွံတွေကိုပဲ စုပုံထားလိုက်တာပေါ့။ သူကြီးမင်းလိုချင်တဲ့ အခွန်တော်ဆိုရင် ခခွေးဝဆွဲနုသတ်ခွန်လို့ ရေးလိုက်ရောပေါ့ သူကြီးရယ်။ တစ်ခါတည်း အဆင်ပြေသွားမှာပဲ။ ခုတော့ သူကြီးမင်း ရဲ့စာအရ ကြက်သွန်ခွံပဲ စုထားတယ်။ ကြက်သွန်စိုက်တဲ့ အခွန်တော် ကိုတော့ မစုရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူကြီးမင်း နောက်တစ်ခေါက်

ကြွခဲ့ပါဦး၊ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ထားပါ့မယ်လို့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းက ပြောလိုက်တော့ သူ့ကြီးမင်းလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ကွာဆိုပြီး ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ပြန်သွား ရသတဲ့ကွာ”

ဆရာပြောပြလိုက်သော ဖြစ်ရပ်မှန်သာဓကကို တပည့် များ သဘောကျနေကြသည်။

* * *

“နတ်ကန်ဦးရွာကို ကြက်သွန်ခွံကောက်ချင်လို့ ရေးပေး လိုက်တဲ့ သူ့ကြီးမင်းရဲ့စာကို သာဓကယူ မှတ်သားကြရမယ်။ သူ့ကြီးမင်းမှာတော့ သတ်ပုံအရေးမှားလို့ သူလိုချင်တဲ့ဆန္ဒ တစ်ခါ တည်းမပြည့်ဝတဲ့အပြင် နတ်ကန်ဦးရွာသား ဆယ်အိမ်ခေါင်းက သူ့သတ်ပုံအမှားကို ထောက်ပြလို့ အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့လည်း သံတူကြောင်းကွဲသတ်ပုံတွေကို ကွဲကွဲပြားပြား၊ ခွဲခွဲ ခြားခြား မရေးရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်လွဲပြီး ရယ်စရာဖြစ်နေမယ်။ မြင့်ခိုင်ရေးသလို ရေဒီယိုအသံကို ကျားကလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေ မယ်နော်။ စာရေးတဲ့အခါမှာ သံတူကြောင်းကွဲသတ်ပုံတွေကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ ပေါ်လွင်အောင် ရေးကြရမယ်။ စာရေးသားတဲ့ အခါမှာ လေးလေးနက်နက် သတိမူရမယ့်အချက်ပဲ”

အသံတူပြီး အဓိပ္ပာယ်မတူသော သံတူကြောင်းကွဲသတ်ပုံ များကို ဆရာဦးချမ်းအေးက ရှင်းပြပေးနေသည်။ မြင့်ခိုင်နှင့် အတန်းဖော်များကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ မြင့်ခိုင်နှင့်

အတန်းဖော်ကလေးများသည်ကား မြန်မာစာပေအမွေအနှစ် များကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနေကြမည့် မျိုးဆက်သစ်ကလေး များပင် မဟုတ်ပါလော။

* * * * *

အေးထွန်းနှင့် ပဲရှည်သီးပင်များ

ရွာဦးတွင်ရှိနေသော ရေသဘင်မဏ္ဍပ်အသံချဲ့စက်မှ သင်္ကြန်
တေးသံကား မြူးကြွနေ၏။

နွေအတာပွဲ၏ အတက်နေ့ဖြစ်၍ မင်္ဂလာယူနေကြပြီ။ စတု
ဒီသာ ကျွေးသူက ကျွေးကြ၏။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုး၊ အဘွား
တို့အား ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုသူက ပြုကြ၏။ ရေချိုးပေးသူက
ပေးကြ၏။ ရေဘသင်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေကြသူများက ကစား
နေကြ၏။

“အေးထွန်းရေ . . . ရေသဘင်မဏ္ဍပ်ဆီကို သွားတော့
မယ်ဟေ့၊ ငါ သွားနှင့်တော့မယ်နော်”

သာအေးက ရေကစားသွားရန် လာခေါ်သည်။ သူ့လက်ထဲ၌
ရေခွက်တစ်လုံးနှင့် ရေပုံးတစ်ပုံးတို့ကို ကိုင်သွားလေသည်။

“အေး. . . အေး. . . ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်ဟေ့”

အေးထွန်းက ဖလားတစ်လုံးဆွဲပြီး လမ်းဘက်သို့ ပြေးထွက်
မည့်ဆဲဆဲ၌ -

“သား မောင်အေးထွန်း၊ ရေကစားသွားတော့မလို့လားကွ”

ဖခင်ကြီး၏ ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် အေးထွန်း ခြေလှမ်း
များတန့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သည်နေ့တစ်ရက်တည်းပဲ ရေကစား
ရတော့မှာ။ သား ရေကစားသွားတော့မယ်နော်”

အေးထွန်းတို့ရွာခလေ့အရ သင်္ကြန်အကျနေ့၊ အကြတ်နေ့၊
အတက်နေ့များ၌သာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ စည်ကားသည်။ နှစ်ဆန်း
တစ်ရက်နေ့တွင် နှစ်ဦးမင်္ဂလာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဒါနပွဲများကို
ပြုလုပ်ကြသည်။

“အရင်ရက်တွေကလည်း တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်နေ့ခန်း ကစားခဲ့
ရပြီပဲကွာ။ ခုမနက်တော့ ရေကစားမသွားပါနဲ့ဦး။ အဖေနဲ့ ပဲရှည်
သီးပင် စိုက်ရအောင်နော်”

“ဟာ . . . အဖေကလည်းဗျာ။ ပဲရှည်ပင်စိုက်တာပဲ၊ နောက်
နေ့မှစိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးကွာ။ သည်နေ့ အတက်နေ့မှာ အခါယူပြီး
စိုက်ရမယ်”

အတက်နေ့တွင် စားပင်စိုက်သည်မှာ အေးထွန်းတို့ရွာ၏
ခလေ့တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အတက်နေ့တွင် အိမ်တိုင်း
အိမ်တိုင်း၌ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် စားပင်များကို စိုက်ကြသည်။

အေးထွန်းသည် သူ့ဖခင်၏စကားကို မလွန်ဆန်ရဲ။ ထို့ကြောင့်
သူ့လက်ထဲမှ ရေဖလားကို အောက်သို့ပြန်ချလိုက်ရသည်။ ဖခင်နှင့်
အတူ ပဲရှည်ပင်စိုက်ရပေတော့မည်။

* * *

အေးထွန်းတို့အိမ်၏ နောက်ဘက်၌ မြေကွက်လပ်က ကျယ်နေသည်။ ထိုမြေကွက်လပ်ကို သင်္ကြန်မတိုင်မီကတည်းက မြေဆွ၊ မြေနှုပ်ထားသည်။ ထိုမြေကွက်ထဲသို့ အေးထွန်းတို့သားအဖ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ဖခင်ကြီး အဆင်သင့်လုပ်ထားသော မြေဘောင်များပေါ်သို့ ပဲရှည်စေ့များ စိုက်နေရသည်။ အချိန်သိပ်မကြာဘဲ နံနက်ချိန်မကုန် မိမှာပင် စိုက်ပြီးခဲ့လေသည်။ စိုက်ပြီးနေရာများသို့ ရေတစ်ခွက်စီ လောင်းပေးလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ရေကစားဖို့ အချိန်ရသေးတယ်ကွ။ ရေကစားသွားလိုက်ပါဦး။ မင်းစိုက်တဲ့ ပဲရှည်ပင်တွေက မင်းအတွက် အကျိုးပေးမှာပါကွာ”
ဖခင်ကြီးက ရေကစားသွားဖို့ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

အေးထွန်းသည် ရေဖလားကိုဆွဲပြီး ရေသဘင်မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ရေကစားနေသော သူငယ်ချင်းများကို တွေ့ရသည်။ အေးထွန်းလည်း ဝင်ပြီးရေကစားလေတော့၏။

သံချပ်သံ၊ တေးသံ၊ ခိုးပတ်သံ၊ အိုးစည်သံ၊ ပြောင်သံနောက်သံ တို့ကြားတွင် အေးထွန်းလည်း ပျော်မြူးနေလေပြီ။

* * *

နှစ်ဆန်းငါးရက်၊ ခြောက်ရက်ကျော်တွင် သစ်စေ့များမှ အညောက်များပြုထွက်လာကြပြီ။ ညနေတိုင်း အေးထွန်းက ရေထမ်းလောင်းပေးနေရသည်။

“အဖေကလည်းဗျာ . . . မိုးမရွာသေးဘဲနဲ့ စိုက်ထားတော့ ရေထမ်းလောင်းနေရတာပေါ့”

ရေထမ်းပြီးလောင်းပေးနေရသော အေးထွန်းက ညည်းညူနေသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ၊ မကြာမီ မိုးရွာတော့မှာပါ။ မိုးရွာရင် ရေမထမ်းရတော့ပါဘူး”

“မိုးရွာဖို့က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ နေ့တိုင်း ရေထမ်းရတာက မသက်သာလှဘူး”

“ရေထမ်းလောင်းရတဲ့အကျိုး ခံစားရမှာပါကွာ”

“ဘာအကျိုးလဲ ဖေဖေရာ၊ ပခုံးတွေမှာက အနာဖြစ်တော့မယ်”

“ငါ့သား သိလာပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ခုတော့ မိုးမရွာမီစပ်ကြား ညနေတိုင်း ရေထမ်းလောင်းဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

ခေါင်းကို မညိတ်ချင် ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

* * *

ပဲရှည်ပင်များမှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာကြသည်။ ဖခင်ကြီး အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားသော စင်ပေါ်သို့ အနွယ်များ တွယ်တက်၍နေလေပြီ။

နှစ်ဆန်းပြီး ရက်သုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်အတွင်း၌ မိုးဦးကျလာသည်။ မိုးဦးကျမိုးကြောင့် ပဲရှည်ပင်လေးများမှာ စိုပြည်လန်းဆန်းနေကြသည်။ အဖူးစို့၊ အငုံစို့လေးများ ထွက်ပြုလာကြပြီ။

နယုန်လကုန် ဝါဆိုလဆန်းတွင် ပဲရှည်ပင်များ၏ အသီးများက တွဲလွဲကျနေပြီ။ ဟင်းစားမကုန်နိုင်အောင် သီးနေသည်။ အိမ်နီးချင်း များကိုလည်း ဝေပေးပြီးပြီ။

ထိုအချိန်၌ ဧရာဝတီမြစ်ရေကြီးချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်းတိုင်း ဘက်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ မရတော့ပေ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရှားပါးချိန်မှာ အေးထွန်း၏ ပဲရှည်သီးများက မျက်နှာပွင့်နေ၏။ မြို့ပေါ်ဈေးကွက်ထိ တင်ပို့ရောင်းချရသည်။ ပဲရှည်သီးတစ်တောင့် ကို တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ရောင်းရသည်။

“ပဲရှည်သီးဖိုးကို မသုံးကြနဲ့။ အေးထွန်းရဲ့စုဘူးထဲ ထည့်ပေး ထားလိုက်”

မြို့ဈေးကပြန်လာတိုင်း ပဲရှည်သီးဖိုးများကို စုဘူးထဲသို့ ထည့်ပေးထားလိုက်သည်။

ပဲရှည်သီးရာသီကုန်၍ စုဘူးကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေကို ရေတွက်လိုက်တော့ နှစ်သောင်းကျော်သည်။

“သည်ပိုက်ဆံဟာ ငါ့သားရဲ့ချွေးနွံစာပဲကွ။ မင်း ဒုက္ခခံလို့ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပဲ။ သည်ပိုက်ဆံနဲ့ မင်းအတွက် ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ အဝတ်အစား ဝယ်ပေးမယ်။ စာအုပ်ဖိုး၊ မုန့်ဖိုး လိုရာကို သုံးပေ တော့ကွာ”

အေးထွန်း ဝမ်းသာပျော်မြူးသွားသည်။

ဝတ်စုံသစ်များ ဝတ်ရတော့မည်။ စာအုပ်ဖိုး၊ မုန့်ဖိုးကိုလည်း မပူပင်ရတော့ပေ။ ဖခင်ကြီး၏ အမြော်အမြင်က ကြီးမားလွန်းလှ ပါဘိ။

“စားကုန်ဆိုတာ ပေါတုန်း၊ များတုန်း တန်ဖိုးမရှိဘူးကွ။ ရှားပါး တုန်းမှ တန်ဖိုးရှိတာ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရှားတဲ့အချိန်နဲ့ကိုက်အောင် လို့ အတက်နေမှာ ပဲရှည်ပင်တွေ စိုက်ခဲ့ရတာပဲ။ တို့ဘိုးတို့ဘွား တို့က အတက်နေမှာ သစ်ပင်စိုက်ရမယ်လို့ အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ မှာခဲ့ကြတာကွ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ထိ အတက်နေမှာ စားပင်တွေကို အိမ်တိုင်းမှာ စိုက်ကြတာပေါ့။ ဟင်းအတွက် ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ ခုလို စီးပွားဖြစ်စိုက်တော့လည်း ဝင်ငွေတိုးတာ လက်တွေ့မဟုတ် လားကွဲ့။”

ဖခင်ကြီး၏စကားများက အေးထွန်း၏ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲသွားလေပြီ။

အကျိုးကျေးဇူးကို လက်တွေ့ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် အတက်နေရောက်တိုင်း သစ်ပင်စိုက်ရန်ကိုလည်း မေ့တော့မည် မဟုတ်ပေ။

* * * * *

ထိုသို့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးဘက်၌ ထောင့်စေ့အောင် ဆောင်ရွက် နိုင်သည့် အစဉ်အလာရှိခဲ့သော်လည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးဘက်၌ အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့် အလှူပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါပြီ။

* * *

အလှူဒေသနာခံပွဲ

ထွန်းနိုင်တို့ရွာရှိ အလှူမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲများသို့ ဧည့်ပရိသတ်များ ကြွရောက်လာကြသည်။ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များ ကို အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး သီးသန့်ခွဲ၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရပါသည်။

အမျိုးသားထမင်းစားဆောင် တာဝန်ယူကြရမည့်သူများနှင့် အမျိုးသမီးထမင်းစားဆောင် တာဝန်ယူကြရမည့်သူများကို အလှူပွဲ မတိုင်မီ တစ်ရက်ကြိုတင်၍ ခွဲဝေတာဝန်ပေးထားရသည်။ ကိုယ် ကျရာတာဝန်ကို မလစ်ဟင်းရလေအောင် လုပ်အားပေးကြရသည်။ ထိုသို့ လုပ်အားပေးကြရသူများမှာ ရွာထဲမှ ကာလသားများပင် ဖြစ်ပေသည်။

အလှူရှင်ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်ပရိသတ်ကိုခန့်မှန်းပြီး ကျွေးမွေးဧည့်ခံရမည့်သူများကို ကန့်သတ်တာဝန်ပေးရသည်။ လိုရာသုံးရန်လူနှင့် အရန်လူများကိုလည်း ထားရသေးသည်။

အလှူပွဲအားလုံး၌ လူကြီးများ၏အစီအမံအတိုင်း ဆောင်ရွက် ကြရ၏။ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးဘက်၌ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာများကပင် စံနမူနာ တင် အတုယူကြရ၏။

ချန်ကန်မြောက်ရွာနေ အလှူဒါယကာ ဦးလှရှင်၊ လှူဒါယကာမ ဒေါ်တင်လှိုင်တို့က ယနေ့ည ဆေးသောက်၊ ကွမ်းစား ကြွကြပါ တဲ့ဗျိုး . . .

ရွာဆော်က ဗျိုးဟစ်ထားသည်။ ညရောက်သည့်အခါ၌ ရွာထဲကလူကြီးလူငယ်၊ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများအားလုံး မဏ္ဍပ် ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနှင့် ထွန်းနိုင်တို့ကလေးတစ်သိုက်က ဆန်ရွေးသူ ရွေးကြသည်။ ကြက်သွန်အခွံနွာသူ နွာကြသည်။ ပဲပင် ပေါက်ထဲမှ ပဲစေ့ခွံကောက်သူ ကောက်ကြသည်။ ပဲပင်ချဉ်ဖောက် သူ ဖောက်ကြသည်။ ကိုယ်နိုင်ရာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင် နေကြ၏။

ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးများမှာ အလှူပွဲအတွက် လိုလေသေးမရှိရ လေအောင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“ဟေ့ . . . ညိုမောင်၊ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ကလေးတွေဆီမှာ ရေနွေးကောရှိရဲ့လားကွ။ လက်ဖက်၊ ပဲကြော်နည်းရင် ထပ်ဖြည့် ပေးကွာ။ ကွမ်းအစ်နဲ့ ဆေးလိပ်လည်း ချပေးကွာ”

“ရှိပါတယ် အရီးစံပြည့်၊ လိုတာကို လိုက်ဖြည့်ပေးနေတာပါ”

“အေး . . . မလိုစေနဲ့ကွာ။ မင်း သည်ကို ခဏလာပါဦးကွဲ့”

ကိုညိုမောင်သည် ချန်ကန်ရွာ၏ ကာလသားခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ လူကြီးဝိုင်းကခေါ်သဖြင့် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်ရသည်။ လူကြီးများ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကို နာယူရပေဦးမည်။

“သည်လိုကဲ့ မောင်ညိုမောင်ရဲ့။ ခု မောင်လှရှင်တို့အလှူပွဲက တို့ရွာမှာ အရင်လှူခဲ့တဲ့ အလှူပွဲတွေထက် ထူးခြားမယ်ကွာ။ အလှူ ပွဲက ပွဲဝင်၊ ပွဲကြီးနှစ်ရက်။ ဆိုင်းတွေ၊ အငြိမ့်တွေ၊ ဘိသိက်တွေ ကလည်း ပါသေးတယ်။ သည်တော့ ဆိုင်းနားထောင်၊ အငြိမ့်၊ ဘိသိက်ကြည့်ဖို့ လာတဲ့လူကလည်း များနိုင်တယ်။ သူ ဖိတ်ကြား ထားတဲ့ ဆွေမျိုး၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကလည်း မနည်း ဘူးကွ။ အရင်အလှူတွေထက် နှစ်ဆ၊ သုံးဆလောက်များနေတယ်။ သူကလည်း အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှာ ရောက်လာတဲ့လူအားလုံးကို အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ကျွေးမွေးဇဉ်ခံချင်တဲ့ စေတနာ၊ သဒ္ဓါက ထက်သန်နေတယ်။ တို့ကလည်း သူ့စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရား ပြည့်ဝအောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြရမှာ။ သည်တော့ကွာ လာကြမယ့်ဇဉ်ခံပရိသတ်နဲ့ တို့ရွာမှာရှိတဲ့ ဇဉ်ခံပေးမယ့်လူအင်အား နဲ့က လုံလောက်ပါ့မလားဆိုတာကို မင်းနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ကွ”

“အရိုးပြောသလို ကျုပ်လည်း စဉ်းစားမိတယ်။ ပရိသတ်က များမှာ သေချာတယ်။ ထမင်းစားဆောင်တွေကိုတော့ အရင်က အလှူတွေထက် ကျယ်အောင်ဆောက်ချင်တယ်”

“ဆောက်မယ်လေကွာ။ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားဆောင်က ကျယ်နေပြီး ကျွေးမွေးဇဉ်ခံမယ့်လူက မလုံမလောက် ဖြစ်နေမလား လို့ကွ။”

“ကသီကရီတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်အရိုး”

“ဒါဆိုရင် ဟိုတောင်ဘက်ရွာက လူငယ်လေးတွေကို ကျွေးမွေး ဇဉ်ခံဖို့ အကူအညီတောင်းရရင် ဘယ်နှယ့်လဲ”

“နှစ်ရွာတစ်ရွာ နေကြတာပဲ။ လိုအပ်လို့ အကူအညီ တောင်းရင်တော့ သူတို့ကလည်း ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရိုးရာ . . . ”

ကိုညိုမောင်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် အရိုးရာဆိုတာကို ဆက်ပြောလေကွာ။ မင်းဆန္ဒ စိတ်ကူးပြောစမ်းပါ”

“သည်လိုပါ အရိုးရာ။ ဟို . . . ဟို . . . ထွန်းနိုင်တို့ကလေး တွေထဲက သွက်သွက်လက်လက် ကလေးတွေကို သင်ခိုင်း ခိုင်းကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဟာ . . . သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲကွဲ့။ သူတို့လည်း တစ်နေ့ကျရင် သည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရမှာ”

* * *

ထွန်းနိုင်တို့ကလေးတစ်သိုက်က ဦးလှရှင်၊ ဒေါ်တင်လှိုင်တို့၏ အလှူပွဲ၌ ဇဉ်ခံကျွေးမွေးရေးဘက်မှာ ပါဝင်ကူညီနေကြရသည်။

ထွန်းနိုင်တို့ကလေးတစ်သိုက်မှာ နိုင်ရာဘက်မှ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ကြရသောကြောင့် အားတက်နေကြသည်။ ဝမ်းသာ နေကြသည်။

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပြီး ဧည့်ခံကြနော်”

ကိုညိုမောင် ပြောသည့်အတိုင်း ထွန်းနိုင်တို့က ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။

ထမင်းဒန်အိုးကို ကိုင်ထားသူများက ထမင်းလိုလျှင် လိုက်ဖြည့်ပေးသည်။

ငရုတ်သီးဒန်အိုးကို ကိုင်ထားသူများက ငရုတ်သီးကြော်လိုလျှင် လိုက်ဖြည့်ပေးသည်။

ပဲချဉ်ဒန်အိုး ကိုင်ထားသူများက ပဲချဉ်လိုလျှင် လိုက်ဖြည့်ပေးသည်။

ငါးကြော်ဒန်အိုးကို ကိုင်ထားသူများက ငါးကြော်လိုလျှင် လိုက်ဖြည့်ပေးနေရသည်။

ဟင်းချိုချိုကိုတော့ ကာလသားကြီးများက ကိုင်ကြသည်။ ကလေးများကိုတော့ ပူမှာစိုး၍ မခိုင်းပေ။

“ဟ . . . ညိုမောင်၊ မင်းတို့ရွာက ကလေးတွေက သိပ်တော်ပျံလားကွ။ အလှူပွဲကြီးမှာတောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံပေးဖော်ရတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲကွာ”

ဧည့်သည်တစ်ဦးက ညိုမောင်ကိုပြောရင်း ကလေးများကို ချီးကျူးနေသည်။ ထွန်းနိုင်တို့ကလေးများက ချီးကျူးသံကြားနေရသောကြောင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဖြိုးမောင်ရေ။ ကျုပ်တို့လည်းဗျာ အလှူပွဲပရိသတ်ကများပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးနိုင်တဲ့လူက နည်းနေတော့

အင်အားလိုတာနဲ့ သည်ညီလေးတွေကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတယ်။ သင်ခိုင်း ခိုင်းရတာပဲဗျို့။ ကလေးတွေ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်တာတွေ့ရင်တော့ သည်းခံကြပါဗျာ”

ချွတ်ယွင်းချက်တွေ့လျှင် သည်းခံကြပါရန် ကိုညိုမောင်က တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်ကွာ။ သူတို့လေးတွေ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေတာမြင်ရလို့ ကြည်နူးနေတာကွ”

များပြားလှသော ဧည့်ပရိသတ်များကို နံနက်ချိန်မကုန်မီ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးလေသည်။

ထွန်းနိုင်တို့မှာ တစ်မနက်လုံး ထိုင်မနေကြရ။ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်နှင့် လိုအပ်သည့် ထမင်းဟင်းများကို လိုက်လံဖြည့်ဆည်းပေးနေရသည်။ ချွေးကလေးတွေစို့နေသော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်မရှိ။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။ ပြုံးရွှင်နေကြသည်။

“ဟေ့ . . . ထွန်းနိုင်၊ မင်းတို့အဖွဲ့ ထမင်းစားရမယ်ဟေ့။ အားလုံး ဝင်ထိုင်ကြကွာ”

ကိုညိုမောင်ပြောလိုက်မှ ထမင်းစားဖို့ သတိရကြသည်။ ဗိုက်ထဲက တက္ကိက္ကိအသံပေးနေပြီ။

“ကိုကြီးညိုမောင်ရေ . . . ခုမှ ဆာမှန်းသိတယ်ဗျာ” ပြောရင်း ထမင်းပိုင်းများ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

၂^၈ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

ကိုညိုမောင်တို့ကာလသားများက လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြသည်။

“မင်းတို့ ကူပေလိုသာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့သာမကူရင် ခုထက်ထိ ကျွေးပြီးမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာ ကောင်းသလို တို့ရွာရဲ့ဧည့်ခံရေးကိုလည်း အထင်သေးသွားကြ မှာကွ။ ခုတော့ ငါ့ညီတို့ကြောင့် တို့ရွာကိုလာကြတဲ့ ဧည့်သည် တိုင်းက တို့ရွာကို ချီးကျူးအထင်ကြီးသွားကြပါပြီကွာ”

လက်ဆင့်ကမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ကြမည့် ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားသွက်လက် ညီညွတ်မှုကို လူကြီးများ တွေ့မြင်နေရသည်။ ရွာ၏ရှေ့ရေးအတွက် ရင်အေးကြရလေပြီ။

ထွန်းနိုင်တို့ကလေးများကလည်း ရွာ၏အရေး၌ တစ်တပ် တစ်အား ပါဝင်ကူညီ လုပ်အားပေးခဲ့ရပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေကြလေတော့သတည်း။

* * * * *

သူနိုးဖြစ်မယိုလမ်းစ

အဖေ၊ အမေ၊ ညီမလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ညစာ ထမင်းကို ဝိုင်းဖွဲ့စားနေကြသည်။

“ဘကြီးစံပြည့်၊ အောင်မြင်ရှိလား”

အသံပေးပြီး အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“အေး . . . ရှိတယ်ကွ။ ဘယ်သူလဲဟေ့၊ ထမင်းဝင်စား လှည့်ဦး”

“ဟော . . . ဘကြီးစံပြည့်တို့က ထမင်းစားနေကြတာလား။ မစားတော့ပါဘူး။ အိမ်က သားတော်မောင်လေ။ အောင်မြင်ဆီက သမိုင်းမှတ်စုစာအုပ် ငှားပေးစမ်းပါဆိုတာနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ နောက်မှပဲ လာခဲ့တော့မယ်ဗျာ”

ထမင်းစားနေကြသည်ကိုသိ၍ ပြန်သွားသည်။

“ကိုစံပြည့်ရေ ခုန ထွန်းညိုလာတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားပဲ။ သူက လက်ဆော့ချင်တယ်နော်။ ဟဲ့ . . . သမီး၊ အောက်ကဖိနပ်တွေ ရှိသေးရဲ့လား။ သွားကြည့်လိုက်ပါဦး”

အောင်မြင်မိခင်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူ မှာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်ရသည်။

“မယ်ရွှေအေးကလည်းကွာ . . . အလိုလိုနေရင်း အကုသိုလ် ဖြစ်နေပါမယ်။ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ထွန်းညိုက လစ်ရင်လစ်သလို ခိုးတာတော့ရေ။ ဟိုတစ်နေ့ ကလည်း အရိုးညိုလှတို့အိမ်က ကြက်ကိုခိုးတာ သူပဲတဲ့။ ခုဆို ဖိနပ် တစ်ရန်က နှစ်ထောင်ထက် မနည်းဘူး”

“ဖိနပ်တွေအားလုံး ရှိပါတယ်။ မပျောက်ပါဘူး”

အိမ်အောက်ဆင်းကြည့်ပြီး ပြန်လာသောသမီးက ပြောပြသည်။

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ထမင်းဆက်စား . . . ”

“အင်း . . . ခိုးတတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ကြဘူး။ သားနဲ့သမီးတို့ ဒါ သင်ခန်းစာယူစရာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်က သူ့ဘဝကို နိမ့်ကျအောင်၊ မြင့်တက် အောင် ဖန်တီးပေးတာပဲ”

“ကိုထွန်းညိုကို လူတွေက သိပ်ပြီးအထင်သေးကြတာပဲနော်”

“သူ့အကျင့်က မကောင်းဘဲကိုးကွဲ့။ လစ်ရင်လစ်သလို သူ ကလည်း ခိုးတာပဲ”

ခိုးချင်သောအကျင့်ရှိသူကို လူအများက အထင်သေးကြသည်။

ခိုးသောအကျင့်ရှိသူများ အိမ်လာလည်မှာကိုပင် ကြောက်ကြ ပါဘိ။

အောင်မြင့် ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့သည်။ ရဲသားကြီးနှစ်ဦးက ကိုထွန်းရင်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်။ အောင်မြင့်နှင့် လမ်းမပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

လက်ထိပ်ခတ်နှင့် ကိုထွန်းရင်သည် ရဲသားနှစ်ဦး၏ရှေ့မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး သွားနေရသည်။ သေနတ်လွယ်ထားသော ရဲသား ကြီးများက နောက်မှလိုက်ပါသွားကြသည်။

“ကိုထွန်းရင်ကို ရဲသားကြီးနှစ်ဦးက ဖမ်းသွားတာတွေ့ခဲ့ရတယ် ဖေဖေ။ ဘာလို့ဖမ်းသွားတာတုန်း ဖေဖေ”

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အောင်မြင့်က မေးလိုက်သည်။

“သပြေပင်ရွာကနွားကို ခိုးလာလို့တဲ့ကွ”

“ကိုထွန်းရင်က နွားခိုးလား ဖေဖေ။ ကိုထွန်းညိုကမှ ခိုးတတ် တဲ့အကျင့်ရှိတဲ့သူလို့ ညတုန်းကပဲ အဖေနဲ့အမေက ပြောသေးတယ်”

“ထွန်းရင်ကတော့ နာမည်ဆိုးမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ လူပေါင်းမှားလို့ နွားခိုးဘဝရောက်သွားတာကွဲ့။ ပြည်သူ့ရဲဆိုတာကတော့ကွာ မကောင်းမှုကျူးလွန်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားမှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးအရေးယူ ရမှာပဲလေ”

“မကောင်းမှုကျူးလွန်ရင် ရဲကဖမ်းရသလား”

“ပြည်သူ့ရဲဆိုတာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ နယ်မြေလုံခြုံရေးနဲ့ အေးချမ်းသာယာရေး၊ ဒုစရိုက်သမားနှိမ်နင်းရေးကိစ္စတွေကို ပြည်သူတွေဘက်က ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ မကောင်းမှု ကျူးလွန်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို ပြည်သူ့ရဲတွေက ဖမ်းဆီးရတယ်။ အချုပ်တန် အချုပ်၊ ထောင်တန် ထောင် အပြစ်ဒဏ်ရအောင် တရားစွဲရတယ်။ အချုပ်တို့၊ ထောင်တို့ဆိုတာက မစည်ကားအပ်တဲ့ နေရာ။ ဒုစရိုက်သမားတွေကို ပညာပေးလေ့ကျင့်တဲ့နေရာပေါ့ကွာ”

ပြည်သူ့ရဲဆိုသည်မှာ လူဆိုး၊ သူခိုး၊ ဒုစရိုက်သမားများကို ဖမ်းဆီးအရေးယူ ပညာပေးလေ့ကျင့်နေကြသူများဖြစ်ကြောင်း အောင်မြင် သိခဲ့ရလေပြီ။

* * *

“မေမေ သမီးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေကို ရှာလို့မတွေ့ တော့ဘူး”

“သမီးထားတဲ့နေရာ မေ့နေပါဦးမယ်။ အမေလည်း မယူမိ ပါဘူးသမီးရယ်။ သေသေချာချာ ရှာကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကြည့်ပြီးပါပြီ အမေရယ်။ အမေ မယူဘူးဆို ဘယ်သူယူလဲ။ ကိုကို ယူသလား။ ပြန်ပေးပါ ကိုကို”

“ဟာ . . . သည်ကလေးမ၊ နင့်ပိုက်ဆံကို ဘာလုပ်ဖို့ယူမှာ တုန်းဟ”

“ဖိနပ်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး မုန့်မစားဘဲစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

တဟီးဟီး အော်ဟစ်ငိုတော့သည်။

“ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ သမီးရာ။ အဖေမြို့ကိုသွားရင် ဖိနပ်တစ်ရန် ဝယ်ခဲ့မယ်”

မုန့်မစားဘဲ စုထားခဲ့ရသော ပိုက်ဆံလေးတွေကို နှမော့နေ သည်။ နှမော့နေသော သမီးလေးက တဟီးဟီးငိုနေဆဲပင်။

“ဟ . . . စောစောစီးစီး ဘာလို့ ငိုနေတာတုန်း”

အဘထွန်းဇံ အိမ်ပေါ်တက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“သူစုထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေ ပျောက်သွားလို့ ငိုနေတာပါ။ ဘယ်သူမှမယူပါဘူး။ သူ့ဘာသာ အထားမှားတာဖြစ်မှာပါ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းအိမ်မှာ အိမ်တွင်းသူခိုး ရှိနေပြီကွ”

အဘထွန်းဇံပြောစကားကြောင့် အောင်မြင် မျက်နှာပျက် သွားသည်။

“မင်းရဲ့သား အောင်မြင်လေကွာ။ မနေ့က ညနေကျောင်းဆင်း ချိန်မှာ သူတို့ချင်း ကြွေလှန်တမ်းကစားတာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်တောင် ရှုံးသတဲ့။ အဲဒါကို ငါကြားခဲ့လို့ မင်းကို လာပြောတာကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . သူ့ခိုးအောင်မြင် လာခဲ့စမ်းကွာ”

တွေ့သည့်နှင်တံတုတ်နှင့် တဖျန်းဖျန်းရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အောင်မြင် ခါးကော့သွားသည်။ တဟီးဟီး ငိုလေတော့၏။

“တော်တော့ကွာ စံပြည့်။ စောစောစီးစီး ငိုရိုက်တာ မင်္ဂလာ မရှိဘူး”

“ကြီးရင် သူ့ခိုးအကြီးစားဖြစ်မယ့်အကောင်။ ခုကတည်းက ခိုးတတ်နေပြီ။ နာဖို့သာပြင်”

ဦးစံပြည့်က ပြောပြီးရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပြန်သည်။ ဝင်ဆွဲထား လိုက်သဖြင့် မရိုက်မိတော့ပေ။

အောင်မြင်မှာ သူ့ခိုးဟု ရင့်ရင့်သီးသီး အပြောခံရသဖြင့် ရိုက်သည်ထက် နာကျင်လှ၏။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေရသည်။

“ဟေ့ . . . သူ့ခိုးလေး။ မင်္ဂလာမရှိဘူးကွ။ ငိုမနေနဲ့”

အောင်မြင် ရှက်လှပါတိတောင်း။

* * *

ညနေကျောင်းဆင်း၍ အောင်မြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖခင် ဦးစံပြည့်လည်း ဒေါသပြေနေပြီ။ အောင်မြင့်ကတော့ ရင်မဆိုင်ရဲ သေးပေ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ချောင်ကုပ်နေရသည်။

“အောင်မြင့် လာပါဦးကွ”

အဖေက ခေါ်ပြန်သဖြင့် အောင်မြင့် ဒူးတုန်နေသည်။ ဖခင် ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ထွန်းညိုကို လူတွေက ဘာလို့အထင်သေးတာလဲ”

“ခိုးတတ်လို့ပါ”

“ထွန်းရင်ကို ရဲတွေက ဘာလို့ဖမ်းသွားတာလဲ”

“နွားခိုးလို့ပါတဲ့ အဖေ”

“ခိုးတာ ကောင်းသလားကွ”

“မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ”

“နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မသိအောင်ယူရင် ခိုးတာပဲကွ။ မင်းညီမလေးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ တွေကို သူမသိအောင်ယူတာလဲ ခိုးတာပဲကွ”

အောင်မြင့်မှာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်နေရ၏။

“မငိုနဲ့။ ခိုးတတ်တဲ့အကျင့်ကို နောက်မကျင့်မိဖို့ အရေးကြီး တယ်။ အဲဒီအကျင့်စွဲသွားရင် ကြီးတဲ့အခါ သူ့ခိုးအကြီးစားဖြစ်မှာပဲ။ ထွန်းရင်ကို ရဲတွေက နွားခိုးလို့ဖမ်းတာပဲ။ ထွန်းရင်က လူကောင်း။ ဒါပေမယ့် လောင်းကစားသမားနဲ့ ပေါင်းမိတော့ လောင်းကစားပွဲကို ရောက်သွားတာ။ ပါတဲ့ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ရှုံးရောတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြံရာ

မသိဖြစ်ပြီး နွားဝင်ခိုးခဲ့တာပဲ။ နွားခိုးလာတဲ့ ထွန်းရင်ကို ရဲတွေက ဖမ်းတာပေါ့။ အလောင်းအစားဝါသနာပါလို့ကတော့ သူ့ခိုးဖြစ်မယ့် လမ်းစပဲကွ။ ထွန်းရင်ကိုသာ ကြည့်ပေတော့”

မုန့်မစားဘဲစုထားသော ညီမလေး၏ပိုက်ဆံလေးများကို နှမော့လှသည်။

ညီမလေး၏ သနားစဖွယ် ငိုရှိုက်နေပုံ။ ကိုထွန်းညိုကို လူတိုင်း က အထင်သေးဆက်ဆံကြပုံ။ ကိုထွန်းရင်တစ်ယောက် လက်ထိပ် တန်းလန်းနှင့် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပုံတို့ကို အောင်မြင့်၏မျက်စိ ထဲမှာ မြင်နေတော့သည်။

“နောင်ဆိုရင် အလောင်းကစားလည်း မလုပ်တော့ပါဘူး။ ခိုးလည်း မခိုးတော့ပါဘူး။ သား ကြောက်သွားပါပြီ။ ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ် ဖေဖေ”

လောင်းကစားခြင်းကအစပြု၍ သူ့ခိုးဘဝရောက်နိုင် ကြောင်းကို အောင်မြင့် သိသွားလေပြီ။

လောင်းကစားခြင်းသည် သူ့ခိုးဖြစ်မည့် လမ်းစပင်မဟုတ် ပါလော။

* * * * *

အရက်မူးတာ ရှက်စရာ

ကျောင်းပေါင်းစုံ မူးယစ်ဆေးဝါး တားဆီးကာကွယ်ရေးပြပွဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ပြပွဲ၌ ပြခန်းတာဝန်ခံ ဆရာ၊ ဆရာမများက ကျွန်တော်တို့ သိလိုသမျှ မေးမြန်းလေ့လာသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း ပေးကြသည်။

“မူးယစ်ဆေးဝါးအစ ဆေးလိပ်ကပဲ”

ပြခန်းတာဝန်ခံဆရာက ဆေးလိပ်မှ အဆင့်ဆင့်တက်၍ နောက်ဆုံး၍ ဘိန်းဖြူစွဲသွားပုံ၊ ဘိန်းဖြူစွဲ၍ စာရိတ္တပျက်စီးပုံ၊ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာပုံ၊ နောက်ဆုံး၌ ဘိန်းဖြူကြောင့် အသက် ဆုံးရှုံးဒုက္ခရောက်ရပုံတို့ကို ရုပ်ပုံကားချပ်များနှင့် ရှင်းပြသည်။

“အောင်နိုင်ရေ . . . သည်ကဗျာလေးကို ကူးခဲ့ရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်က “ကြောက်စရာ မူးယစ်ဆေး” ခေါင်းစဉ်နှင့် နံရံ ကပ်ကဗျာလေးကို လက်နှင့်ထောက်ပြလိုက်သည်။

ကြောက်စရာ မူးယစ်ဆေး

ဘိန်းဘင်းကဖော် လှော်စာအရက်
သုံးစွဲသူတိုင်း အကျင့်ပျက်။
အသက်တိုကာ၊ မကျန်းမ
စိတ်လည်း ဖောက်ပြန်လာ၊
ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ညှိုးပိန်ချိုး
အရိုး အရေဖုံး။
မျိုးပျက်သုန်းအောင် ဖျက်ဆီးတာ
မူးယစ်ဆေးဝါးပါ။
ကြောက်စရာကွဲ့ မူးယစ်ဆေး
ရှောင်ကြည်ကြမယ်လေး။
ကောင်းကျိုးမပေး မူးယစ်ဆေး
အသက်တိုမယ်လေး။ ။

အောင်နိုင်က ကဗျာကို အသံထွက်ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။
“ကောင်းတယ်ကွ မောင်ထွန်းရ၊ သည်ကဗျာကို တို့ကူးယူ ခဲ့ကြမယ်ကွာ”

အသင့်ယူခဲ့ကြသော မှတ်စုစာအုပ်ထဲ၌ “ကြောက်စရာ မူးယစ် ဆေး” ကဗျာလေးကို ကူးရေးခဲ့ကြသည်။

“သည်ကဗျာရဲ့ဘေးက ရုပ်ပုံလေးတွေကိုကြည့်စမ်းပါဦး အောင်နိုင်ရ၊ ဘိန်းခင်းတွေကို ဖျက်ဆီး၊ ဘိန်းနဲ့ ဘိန်းထွက်ပစ္စည်း

တွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးနေတဲ့ သတင်းဓာတ်ပုံတွေကွ၊ တက်ညီလက်ညီနဲ့ ဘိန်းအန္တရာယ် ကာကွယ်နေကြတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်ထွန်းရာ၊ တပ်မတော်သားတွေ၊ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ၊ ဒေသခံလုပ်သားပြည်သူတွေ စုပေါင်းပြီး အင်တိုက်အားတိုက် နှိမ်နှင်းနေကြတာကွ၊ ငါတော့ကွာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲလို့ ဘဝအဆင့်ဆင့်ပျက်ဆီး၊ နောက်ဆုံးတော့ သေဆုံးသွားရတဲ့ ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးကို ကြောက်လည်းကြောက်တယ်၊ မုန်းလည်း မုန်းတယ်ကွာ”

ပြခန်းအားလုံးကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးနောက် ဆရာကြီး၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

* * *

နေဝင်ဖျိုးဖျ မိုးချုပ်စဉ် ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့ပြန်ရောက်လာကြသည်။

အောင်နိုင်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးကာကွယ်ရေးပြခန်းထဲမှ ဆောင်ပုဒ်များ၊ ကာတွန်းများ၊ ပိုစတာများ၊ ပန်းချီကားများ၊ နံရံကပ်ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုများကို မျက်စိထဲ မြင်နေသည်။ “ကြောက်စရာမူးယစ်ဆေး” ကဗျာလေးကို ခဏခဏရွတ်ဖတ်ရင်း မှာပင် မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သုံးစွဲနေသူများကိုလည်း အလိုလို ရွံ့မုန်းနေသည်။

“ဟော ကြက်သူခိုး . . . ကြက်သူခိုး . . .”

မေမေ၏အော်သံကြောင့် ရွာသားများက ဝိုင်းအုံလာသည်။ လမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ရာ ကြက်သူခိုးကို ချက်ချင်းဖမ်းမိသည်။

“ခွေးကောင်ထွန်းရင် အရက်သမား။ ဘာလို့ သူတစ်ပါးကြက်ခိုးတာတုန်းကွ”

“ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် တစ်ခါမှ သူတစ်ပါးပစ္စည်း မခိုးဖူးဘူးဗျာ။ ခုမှ ကြံရာမသိလို့”

ကိုထွန်းရင်သည် အရက်သောက်ရုံမှတစ်ပါး တစ်ခြားမကောင်းမှုများကို ကျူးလွန်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

“ဘာ . . . ကြံရာမသိလို့လဲကွ။ မင်းတော့ သေတော့မှာပဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ရွာသား ကိုအေးဆောင်က ရိုက်မည်၊ ပုတ်မည် တစ်ကဲကဲ။ တုတ်တစ်ရွယ်ရွယ် ဖြစ်နေပြီ။

“ရိုက်ရင်လည်း ခံပါမယ်ဗျာ။ ကျုပ် မှားပါတယ်။ အရက်သောက်ချင်လွန်းလို့ အရက်ဖိုးမရှိတာနဲ့ ကြံမိတာပါဗျာ”

“အရိုးထွန်းရင်ရာ . . . ကျုပ်တို့ ကြက်ခိုးတာကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အရက်သောက်တာကိုတော့ စိတ်ဆိုးတယ်ဗျာ”

အောင်နိုင်က ကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သည်နေ့ပဲ မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးကာကွယ်ရေးပြပွဲက ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြတာ။ အရက်သောက်တာတို့၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲတာတို့က လူ့ရဲ့စာရိတ္တကိုလည်း ပျက်စီးတယ်။ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ထိခိုက်၊ အသက်လည်း တိုတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့

သိခဲ့ရတယ်။ ပြပွဲကကူးရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးတောင် ခဏခဏ ရွတ်နေမိလို့ ခုဆိုရင် အလွတ်တောင်ရနေပြီ။ အဲဒီကဗျာလေးကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး။”

အောင်နိုင်က “ကြောက်စရာ မူးယစ်ဆေး” ကဗျာကို ရွတ်ပြ လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့သားနဲ့ရွယ်တူ အောင်နိုင်လေးကတောင် မူးယစ် ဆေးဝါးတို့ အရက်တို့သုံးစွဲတာ မကောင်းမှန်းသိနေပြီ။ သေခါနီးတဲ့ မင်းက မသိတာရှက်စရာကွာ။ ထို့ . . .”

အရီးမြတ်က အပြစ်တင်ရင်း တံတွေးနှင့် ထို့ခနဲ ထွေးပစ် လိုက်သည်။

အရီးထွန်းရင်တစ်ယောက် ရှက်မှရှက်တတ်ပါလေစ။

* * *

“ဟောတော့ . . . ကိုထွန်းရင်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လှ ချည့်လား။ ဘယ်နှယ့်တော် တော်အံဖတ်ဆိုဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ သားအမိရဲ့ မနက်စာဆန်ကွဲလေးကို ယူမသွားပါနဲ့။ တော် တစ်ယောက်တည်း အံဖတ်ဆိုအောင်သောက်ပြီး ကျုပ်နဲ့ တော့ကလေးတွေကျတော့ အငတ်နေရမှာလား။ တော်တော် မတရားတဲ့သူ။ မယူနဲ့ . . . မယူနဲ့ . . . ထားခဲ့ပါတော်”

ကိုထွန်းရင်၏ခါးပုံစထဲမှ ဆန်ကွဲနို့ဆီဘူး နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးခန့်ကို ဇနီးဖြစ်သူက အတင်းဆွဲလှနေသည်။

“မပေးဘူး . . . မပေးဘူး . . .”

ကိုထွန်းရင်ကလည်း အော်ဟစ်ရင်း ခါးပုံစကို လက်နှင့်ဆုပ် ထားသည်။

ကျောင်းမှပြန်လာသော အောင်နိုင်နှင့် ဆုံမိကြလေပြီ။

“အရီးထွန်းရင်ကလည်းဗျာ . . . ပြန်ပေးလိုက်စမ်းပါ။

ကလေးတွေနဲ့ အရီးညိုလှတို့ကို သနားစရာကောင်းပါတယ်”

အောင်နိုင်က အရီးညိုလှဘက်လိုက်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မပေးဘူးကွာ၊ မင်းက ဘာလျှာရှည်နေတာတုန်း”

ကိုထွန်းရင်က အောင်နိုင်ကို ခြေနှင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

အောင်နိုင် ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

“ခွေးလောက်မသိတဲ့ ထွန်းရင်၊ ကလေးကို ဘာလို့ကန် တာတုန်း။ မင်းတော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့ဟေ့”

မြင်ကွင်းကို သည်းမခံနိုင်သည့် အရီးအေးချိုက ဓားဆွဲပြီး ထွက်လာသည်။

“အရီးထွန်းရင် ပြေး . . . ပြေး . . . လွတ်အောင်ပြေး . . .”

အောင်နိုင်က ကိုထွန်းရင်ကို ထွက်ပြေးရန် အကြံပေးသည်။ ကိုထွန်းရင်လည်း ထွက်ပြေးလေပြီ။

“တောက် . . .”

အရီးအေးချို၏ တက်ခေါက်သံက မိုးခြိမ်းသံလို ဟိန်းထွက် သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မခိုက်မိပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဘာသာ လဲသွားတာပါ။ အရီးထွန်းရင်ကန်တာ မကန်မိပါဘူး။ အမူးသမားကို အဖက်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အရီးအေးချိုရာ”

မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးကာကွယ်ရေးပြပွဲမှ ပြန်လာကတည်းက မူးယစ်ဆေးဝါးကို ကြောက်ရွံ့ရွံ့ရှာ မုန်းတီးနေသော အောင်နိုင်သည် အရက်သမားကြီးကို ထွန်းရင်၏ အကျင့်စာရိတ္တပျက်စီးနေပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရပြန်၍ မူးယစ်ဆေးဝါးအရက်သေစာတို့၏ အသံကိုပင် မကြားချင်တော့ပေ။

မူးယစ်ဆေးဝါးက ချေးထက်ရွံစရာ ကောင်းပါဘိ။

* * *

“အနောက်ပိုင်းမှာ ထွန်းရင်နဲ့ ခွေးမောင်တို့နှစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်လို့တဲ့”

“သည်ကောင်တွေ သေမှအေးမယ်။ သေပစေ၊ ဘယ်သူမှ မဖြန်ကြနဲ့”

လူကြီးအချို့က ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောကြသည်။

“ဟာ . . . မဖြစ်သေးပါဘူး။ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

သေပစေပြောသော လူကြီးများက စိုးရိမ်တကြီးပြေးသွားကြပြီ။

မြင်ကွင်းက မကြည့်ဝံ့၊ မမြင်ဝံ့အောင်ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပုဆိုးကျွတ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးတီးများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏လက်သီးများက တစ်ဦးကိုတစ်ဦးထိအောင် မထိုးနိုင်။ လေကို ထိုးနေကြသည်။ နပန်းမလုံးရခင် အလိုလို လဲကျနေပြန်သည်။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ကလေးများက လှောင်ကြသည်။ ပြောင်ကြသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်း သွေးသားနီးစပ်သူများကတော့ ရှက်လှ ချည်ရဲ့ဆိုပြီး အိမ်ပြန်ပြေးကြပြီ။

သူတို့နှစ်ဦးကတော့ ရှက်ရမုန်းမသိ။ ကိုယ်လုံးတီးပြပွဲကိုသာ ဆက်လက်ကျင်းပနေကြသည်။

“လူဆိုတာ ရှက်တတ်ရတယ်။ ကြောက်တတ်ရတယ်။ မရှက်တတ်၊ မကြောက်တတ်ရင် လူဖြစ်နေလည်း တိရစ္ဆာန်နဲ့ အတူတူပဲ”

လူကြီးများ၏ အပြစ်တင်ရှုတ်ချသံကို အောင်နိုင်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။

အောင်နိုင်တို့ကလေးများအတွက် သင်ခန်းစာယူစရာပါပဲ။

“ဟေ့ . . . အောင်နိုင်၊ မြို့ပေါ်မှာကြည့်ခဲ့ရတဲ့ပြပွဲထက် သည်ပြပွဲက ပိုပြီးတော့ သရုပ်ပေါ်တယ်ကွ။ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ အရှက်မရှိ အကြောက်မရှိ လုပ်နေကြတာ။ လူတကာ အထင်သေးအော့နှလုံးနာ၊ နှပ်ပစ်၊ တံတွေးထွေးခံရတာ မူးယစ်ဆေးဝါးထဲ ပါတဲ့ အရက်ကြောင့်ကွ။ အရက်ကြောင့် . . . ”

အမူးသမားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မောင်ထွန်းက ပြောနေသည်။

အောင်နိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အရက်မူးတာ ရှက်စရာကောင်းကြောင်း လက်တွေ့သိမြင်နေကြရပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကောင်းကျိုးမပေး၊ မူးယစ်ဆေး”

အောင်နိုင်က ရုတ်တရက် အော်ပစ်လိုက်သည်။

၄၄ မောင်ရုပ်ခိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

“အသက်တိုမယ်လေး . . . ”

မောင်ထွန်းကလည်း အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ကလေးတွေကတောင် မူးယစ်ဆေးက ကောင်းကျိုးမပေးလို့ ရှောင်ကြဉ်ရမယ့် အကြောင်း သိနေပြီ။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ကတော့ကွာ . . . တောက် . . . ”

ဘကြီးသာအေး၏ တောက်ခေါက်သံကိုလည်း အမူးသမား နှစ်ဦးက မကြားနိုင်ပါပေ။

အရက်မူးတာ ရှက်စရာကောင်းလေစွ။

* * * * *

မကောင်းမှုကြံ ကိုယ်သာခံ

စိန်ပန်းပင်ရွာမှ ချန်ကန်ရွာသို့ ဆက်သွယ်ထားသော လှည်းလမ်းမကြီးရှိသည်။ မိုးရာသီရောက်လာလျှင် ထိုလမ်းမကြီး ပေါ်၌ ဗောက်ခွေးပင်များက တောထအောင် ပေါက်လာသည်။

အလိုအလျောက် အလေ့ကျပေါက်အပင်များ ဖြစ်ပါသည်။ မိုးဦးကျစတွင်ပေါက်လာသော ထိုအပင်များသည် တော်သလင်း သီတင်းကျွတ်ရောက်လျှင် ဒူးဆစ်သာသာသို့ မြင့်တက်နေပြီ။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်က ကိုင်းချင်းဆက်ထိစပ်နေသည်။ လှည်းလမ်းမ အလယ်မှသွားသော လူသွားလမ်းကိုပင် ဖုံးလွှမ်းလာသည်။ သတိ မထားဘဲသွားပါက ဗောက်ခွေးပင်များနှင့်ငြိပြီး မှောက်ရက်လဲကျ ရလေ၏။

* * *

တင့်ဝေက တစ်ဖက်သားကို ကျီစားနောက်ပြောင်ရလျှင် ကျေနပ်နေသည်။ သူ့ကျီစားသဖြင့် တစ်ဖက်သားမှာ အနာတရ ဖြစ်သွားလျှင် ဝမ်းသာနေတော့၏။ ကြံကြံဖန်ဖန်လည်း ကျီစား သန်သူဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ တင့်ဝေသည် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော မြင့်လွင်၊ ဇော်လေး၊ ဝင်းနိုင်တို့နှင့်အတူ စိန်ပန်းပင်ရွာမှာရှိသည့် အလှူပွဲသို့ သွားကြသည်။ အလှူပွဲမှာကျွေးမွေးသည့် ဝက်သား ဆီပြန်ဟင်းနှင့် ထမင်းကို စားခဲ့ကြပြီး သူတို့၏ချန်ကန်ရွာသို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြ၏။ တင့်ဝေက ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းပြီး ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်အောင် သွားနေသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများက ဖြည်းဖြည်း ချင်းလျှောက်လာကြသည်။

“ဟေ့ . . . တင့်ဝေ၊ မင်းခြေလှမ်းတွေက မြန်လှသည်လားကွ။ ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားပါကွာ။ မင်းရဲ့အိမ်က ရှေ့မသွားပါဘူး”

သူငယ်ချင်းများက ပြောကြပေမယ့် တင့်ဝေ၏ခြေလှမ်းများက သွက်လက်နေဆဲပင်။

“အိမ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါကွာ”

တင့်ဝေက သူ့အကြံနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေသည်။ နောက်က သူငယ်ချင်းများနှင့် မျက်ခြည်ပြတ်ချင် လှပြီ။ လမ်းချိုးအကွေ့သို့ ရောက်လာသည်။ နောက်က သူငယ်ချင်း များက တင့်ဝေကို မမြင်နိုင်တော့သောနေရာသို့ ရောက်နေပြီ။ တင့်ဝေက သူ့အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်လေတော့၏။

“နောက်ကလာနေတဲ့ မြင့်လွင်တို့အဖွဲ့ကို ဟပ်ထိုးလဲအောင် လုပ်ရမယ်”

ဗောက်ခွေးပင်များကို ကိုင်းချင်းဆက်ပြီး ချည်နှောင်လိုက် သည်။ သုံးလေးလှမ်းအကွာတွင် တစ်ခုစီချည်နှောင်ထားခြင်း

ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ခု၊ ရှစ်ခုလောက် ချည်နှောင်ပြီးသွားပြီ။ သူကတော့ လမ်းမဘေးမှာရှိနေသော သပွတ်ပင်ကြီးပေါ်သို့တက်ပြီး ပုန်းနေ လိုက်၏။

မြင့်လွင်တို့သုံးဦးလည်း စကားတပြောပြောနှင့် လာနေကြ သည်။ ဗောက်ခွေးပင်များကို ကိုင်းချင်းဆက်ချည်ထားသောနေရာ သို့ရောက်လာကြပြီ။

“အမလေး . . . ”

ရှေ့ဆုံးက ဇော်လေး လဲသွားသည်။

“မင်းက အောက်ကိုမကြည့်ဘဲ သွားနေတာကိုးကွ။ ဗောက်ခွေး ပင်ကိုင်းတွေက ရှုပ်နေတယ်။ အောက်ကိုကြည့်ပြီး သွားမှပေါ့ကွာ။ ကဲ . . . ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

မြင့်လွင်ဦးဆောင်ပြီး လျှောက်လာပြန်ပြီ။ သပွတ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ပြီးပုန်းနေသော တင့်ဝေက မြင်နေရသည်။

“အမေ့ . . . ”

ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်လာသည့် မြင့်လွင်လည်း မှောက်ရက်သား ဖြစ်သွားရရှာပြီ။

“ဟို . . . ခွေးကောင်တင့်ဝေ တမင်သက်သက် ညစ်ပတ်သွား တာပဲကွ။ ဒီလောက်ညစ်ပတ်တဲ့ တင့်ဝေကိုတော့ကွာ၊ တွေ့ရင် လက်သီးစာကျွေးလိုက်ရဦးမယ်”

ဦးခေါင်းမှာပွန်းပဲ့သွားသော မြင့်လွင်က ကြုံးဝါးနေပြီ။ မြင့်လွင် စိတ်ဆတ်တာကို တင့်ဝေ ကောင်းကောင်းသိသည်။ မြင့်လွင်က

ပြောသလိုလည်း လုပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တင့်ဝေမှာ သပွတ်ပင်ပေါ်မှ မဆင်းရဲတော့ပေ။ သပွတ်ပင်ပေါ်မှာပဲ အသာလေးငြိမ်နေရသည်။

မြင့်လွင်တို့အားလုံး ကျော်သွားပြီ။ တင့်ဝေလည်း သူတို့သွားပြီး တော်တော်ကြာမှ သပွတ်ပင်ပေါ်ကဆင်းကာ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

* * *

တင့်ဝေ၏အမေ ဒေါ်အေးစိန်လည်း စိန်ပန်းပင်ရွာက အလှူပွဲမှာ စားသောက်ပြီးနောက် ကြို့ပင်စုရွာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်အေးစိန်သည် ကြို့ပင်စုရွာမှဆီကိုဝယ်ပြီး သူနေသည့် ချန်ကန်ရွာမှာ ပြန်လည်ရောင်းနေသူဖြစ်သည်။ ကြို့ပင်စုရွာသည် စိန်ပန်းပင်ရွာ၏ အနောက်ဘက်မှာရှိသည်။ ချန်ကန်ရွာက စိန်ပန်းရွာ၏ အရှေ့ဘက်မှာရှိသည်။

ဒေါ်အေးစိန်သည် ကြို့ပင်စုရွာမှ ဆီဝယ်လာခဲ့သည်။ ဝယ်လာခဲ့သောဆီကို ပုံးထဲထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ရွက်ကာ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကြို့ပင်စုရွာမှ စိန်ပန်းပင်ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ ချန်ကန်ရွာသို့သွားမည့် လှည်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ သူနေသော ချန်ကန်ရွာသို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်သည့်စိတ်က စောနေသည်။ ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလေတော့၏။ လမ်းချိုးအကွေ့သို့ ရောက်လာပြီ။

“အမလေးတော့ . . . ”

တင့်ဝေ၏အမေ ဒေါ်အေးစိန်မှာ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာတင်ပြီး ရွက်လာသော ဆီပုံးမှာလည်း လွင့်စဉ်သွားပြီ။ ဒူးနှစ်ဖက်လုံးမှာလည်း ပွန်းပဲ့သွားသည်။

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

တစ်ကျွတ်ကျွတ်စုပ်သပ်ပြီး ပြန်ထလာသည်။ ဆီပုံးကို အမေတကောကြည့်လိုက်၏။ ဆီပုံးကို ပိတ်ထားသည့်အပိတ်က ပွင့်သွားသည်။ ဆီပုံးထဲကဆီများ ဖိတ်စဉ်နေသည်။ ဆီပုံးထဲမှာ တစ်ဝက်သာသာခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

“အမလေး . . . ကုန် . . . ကုန် . . . ကုန်ပါပြီတော်။

အမြတ်မရတဲ့အပြင် အရင်းပါနိုက်သွားပြီ”

ဒေါ်အေးစိန်မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားရှာသည်။ မျက်ရည်စများပင် စီးကျလာပြီ။ လဲကျတဲ့နေရာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ဗောက်ခွေးပင်ကိုင်းချင်းဆက်ပြီး ချည်ထားသော အထုံးလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

ဒေါ်အေးစိန်ခမျာ ငိုကြီးချက်မဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်။

“မေမေ . . . မေမေ . . . မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုလာတာလဲဟင်။ မေမေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

တင့်ဝေက စိုးရိမ်တကြီး ဆီးပြီးမေးသည်။ အမေဖြစ်သူက တင့်ဝေ၏အမေးကို မဖြေနိုင်သေးပေ။ ခေါင်းပေါ်ကဆီပုံးကို အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ပုံးထဲမှာ အပြည့်ထည့်လာခဲ့သောဆီက တစ်ဝက်သာသာပဲ ရှိနေတော့သည်။

၅၀ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

“မေမေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသော အမေကို တင့်ဝေက ထပ်မေးသည်။

“မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမသားတွေပေါ့ကွာ။ စိန်ပန်းပင်ရွာနဲ့ တို့ရွာ ကူးတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ဇောက်ခွေးပင်တွေကို ကိုင်းချက်ဆက်ပြီး ချည်ထားတယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ငြိပြီး တိုက်လဲခဲ့လို့ အမေ ခူးခေါင်း နှစ်ဖက်လုံးလည်း ပွန်းပဲ့သွားတယ်။ ခူးပွန်းပဲ့တာကို အမေ မနာပါ ဘူးကွယ်။ ဆီပုံးထဲက ဆီတစ်ဝက်နီးပါးလောက် ဖိတ်စဉ်ကုန်တယ်။ အမြတ်ရမလားလို့ ဝယ်လာခဲ့တာ။ ခုတော့ အမြတ်မရတဲ့အပြင် ရှုံးပြီ”

အမေကပြောရင်း ငိုနေပြန်သည်။

“ဘယ်နားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ အမေ”

“မင်းတို့ အရိုးလှရှင်ရဲ့ ယာခရိုးက သပွတ်ပင်ကြီးအရှေ့ဘက် နားမှာပဲ”

တင့်ဝေက သူချည်ထားခဲ့မိသည်ကို သတိရလာသည်။ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေသော မိခင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တင့်ဝေရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက် ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူခမျာမှာ သနားစရာကောင်းလှသည်။

“မေမေ . . . မေမေ . . . အဲ . . . အဲ . . . အဲဒါ သားအပြစ် ပါ မေမေရယ်။ သားချည်ခဲ့မိတာပါ။ သားကိုရိုက်ပါ မေမေ။ သားကိုရိုက်ပါ”

တင့်ဝေက သူပြုခဲ့သည်ကို ဝန်ခံလိုက်၏။

“မိုက်ပါဘိတော့ သားရယ်။ မင်းမိုက်လို့ ခုဆိုရင် အမေ့မှာ အကြွေးတင်ရတော့မယ်”

“ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်လို့ လုပ်ခဲ့မိတာပါ မေမေရယ်။ မြင့်လွင်တို့ကို ကျီစားချင်တာကြောင့် လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးလိုက်တာ ပါပဲ။ သား မှားပါတယ် မေမေရယ်”

တင့်ဝေမှာလည်း ယူကျုံးမရဖြစ်သွားသည်။ မျက်ရည်စများပါ စီးကျလာသည်။ တအင့်အင့်ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုနေလေတော့၏။

“ကဲ . . . ခုမှတော့ ငိုမနေပါနဲ့တော့ သားရယ်။ ကိုယ့် စေတနာက ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ မြဲမြံသာ မှတ်ထားပေတော့။ သူများကို မကောင်းတာကြံစည်ရင် ကိုယ်ပဲ ပြန်ပြီးခံရတယ်ဆိုတာ ခုလက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား။ နောက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သူများကို ညစ်ပတ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မကောင်းတာကို မကြံစည်ပါနဲ့တော့ သားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

တင့်ဝေမှာ နောင်တရသွားသည်။ မိမိ၏မကောင်းမှုကံက မိမိကိုယ်သာ ပြန်ခံရကြောင်း လက်တွေ့ကြုံနေရပြီ မဟုတ်ပါလော။

ချမ်းအေး သိချင်နေသည်။
အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ အဖေ့ကို မေးရဦးမည်။
“တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိတာလား” ဟူ၍။

* * *

ဓားဦးကနေ တစ္ဆေ

“လူသေရင် တစ္ဆေဖြစ်တယ်ကွ”
“မဖြစ်ပါဘူးကွ။ တို့ဆရာဦးချမ်းအေးက ပြောဖူးတာပဲ။ တစ္ဆေ
တို့၊ သရဲတို့ဆိုတာ တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ကွာ”
“တို့အဘ ဝိန္ဒောဆရာကြီးက ပြောတာပဲကွ။ တစ္ဆေ၊ သရဲ
ဆိုတာရှိတယ်။ အဘကတောင် တစ္ဆေတွေမွေးထားသေးတယ်တဲ့”
“မင်း မြင်ဖူးလို့လားကွ”
“ငါတော့ မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ။ အဘက ပြောတာကို ပြောပြ
တာပါ။ လူသေရင် တစ္ဆေဖြစ်ရောတဲ့ကွ”
သူငယ်ချင်း ထွန်းစောစကားကြောင့် အေးချို၏စိတ်ထဲ၌
ဖေဖေဝါဖြစ်နေသည်။
“ဆရာဦးချမ်းအေးပြောတာက မှန်သလား”
“ထွန်းစောပြောတာက အမှန်ပဲလား”
ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။
“တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိတာပဲလား”
“ရှိရင် သူတို့ ဘယ်မှာနေကြတာလဲ”

အေးချို၏အဖေ ဦးစံပြည့်က နွားစာစဉ်းနေသည်။
အေးချိုသည် သူ့အဖေ နွားစာစဉ်းရာသို့သွားပြီး မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။
ဖခင်ကြီးက မြက်စဉ်းဓားမကြီးနှင့် စည်းချက်ကျကျ ခုတ်ပိုင်း
နေသည်။
“ဟဲ့ . . . အေးချို၊ ဓားဦးက မထိုင်ရဘူး။ ဓားဦးကနေ တစ္ဆေ
ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့”
ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဓားဦးရှေ့မှာထိုင်နေသော အေးချို
ကိုနွားစာလာကျုံးသည့် သူ့အစ်မခင်အေးက မြင်သဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သမီးခင်အေးကလည်းကွာ။
ဓားဦးကနေ တစ္ဆေဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောတာတုန်း”
“အဖေကလည်း ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးပြောတဲ့ စကားပေါ့။
ဓားဦးကနေ တစ္ဆေဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောတာတုန်း”
“အဖေကလည်း ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးပြောတဲ့ စကားပေါ့။
ဓားဦးကနေရင် တစ္ဆေဖြစ်ရောတဲ့”
ဖခင်ကြီးက နွားစာကို စဉ်းမြဲစဉ်းနေသည်။

“အဖေ တစ္ဆေဆိုတာ ဘယ်လိုအကောင်ကြီးလဲဟင်”

အေးချိုက သိချင်ဇောနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အဖေတော့ကွာ ခုဆို အသက်ငါးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။

တစ္ဆေဆိုတာကို တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအကောင်ကြီးလည်းဆိုတာကို အဖေ မသိပါဘူးကွာ”

“တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရောရှိရဲ့လား အဖေ”

“အလကားပါကွာ၊ မင်းတို့ကလေးတွေကြောက်အောင် ခြောက်တဲ့ ခြောက်လုံးတစ်ခုပါ။ တကယ်မရှိပါဘူး။ ရှိမှရှိရင်တော့ အဖေတွေဖူးမှာပေါ့”

ဖခင်၏စကားကြောင့် အေးချို ဝမ်းသာသွားသည်။

“မမခင်အေးပြောသလို ဓားဦးကနေ တစ္ဆေလို့ ဘာလို့ ပြောကြတာလဲ”

“မင်းတို့ကို လူကြီးတွေက ဓားဦးကနေ တစ္ဆေဖြစ်မယ်၊ လူသေရင် တစ္ဆေဖြစ်တယ်၊ ညကြီးမင်းကြီးအပြင်ထွက်ရင် တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့နဲ့ တွေ့တတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား”

“ပြောကြတယ် အဖေရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တစ္ဆေကို အရမ်းကြောက်နေတာ၊ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့က လူတွေကို စားတတ်တယ်ဆို”

“တစ္ဆေ၊ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူးလို့ အဖေပြောပြီးပြီ ပဲကွာ၊ ဘယ်ကလာ လူကိုစားနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒါ မင်းတို့ကိုကြောက်အောင် ခြောက်တဲ့စကားပဲကွာ၊ မင်းတို့ကလေးတွေက ခြောက်ရင်

ကြောက်မယ်၊ ကြောက်တော့ လူကြီးတွေမလုပ်စေချင်တဲ့အလုပ်၊ မသွားစေချင်တဲ့နေရာ၊ မစားစေချင်တဲ့အစာကို မလုပ်မိ၊ မသွားမိ၊ မစားမိတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ ခြောက်လှန့်ပြီး ဟန့်တားထားတာပါပဲ”

“ဒါဆို အဖေတို့လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို တစ္ဆေ၊ သရဲနဲ့ ခြောက်လှန့်ထားတာပေါ့”

“ကြောက်အောင် ခြောက်တာကလည်း တမင်သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မဖြစ်သင့်တာကို မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးတဲ့သဘောပါ။ အဖေပြောမယ်ကွာ၊ မင်တို့အမေက စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးရင် ဘာဖြစ်မယ်လို့ပြောထားတုန်း”

ကျားကြီးကိုက်လိမ့်မယ်တဲ့အဖေ”

“ကျားဆိုတာ တောကြီး၊ တောင်ကြီးတွေရှိတဲ့နေရာမျိုးမှာ နေကြတာပါကွာ၊ တောမရှိ၊ တောင်မရှိတဲ့ အဖေလို့ရွာလို့ မြေပြန့်ဒေသမှာ ကျားဆိုတာ မနေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အမေပြောသလို ကျားကြီးကိုက်မှာ ကြောက်တော့ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ် တီးရဲကြသေးလား”

“စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ် ယူတီးဖို့ မပြောပါနဲ့အဖေရယ်၊ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်ကို အသုံးလိုလို့ ကိုင်မိရင်တော့ သူတို့ချင်းထိမှာစိုးလို့ ဂရုစိုက်ပြီး ကိုင်ရတယ်”

သမီးခင်အေးက ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ မင်းတို့အမေက ကျားကိုက်လိမ့်မယ်လို့ ခြောက်ပြီး ဟန့်တားရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ၊ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်ယူပြီး မင်းတို့ကစားရင် ကွဲသွားမယ်၊ ပိန်သွားမယ်၊ မင်းတို့က ကျားကိုက်မှာ

ကြောက်တော့ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်ကိုယူပြီး မကစားရဲတဲ့အပြင် အသုံးလိုလိုကိုင်ရင်တော့ ဂရုစိုက်ကိုင်တွယ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့က ကျားကိုက်မှာကြောက်လို့ ဂရုစိုက်တော့ မင်းတို့အမေရဲ့ စလောင်းဖုံးတွေ မပျက်စီးတော့ဘူး၊ စလောင်းဖုံးတွေမပျက်စီးအောင် လို့ ကျားနဲ့ခြောက်တာပဲ။ ဓားဦးကနေ တစ္ဆေဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဒီသဘောပါပဲ၊ လူကြီးတွေက ဓားဦးတည့်တည့်မှာ ထိုင်မနေစေချင် လို့ တစ္ဆေဖြစ်တတ်တယ်လို့ ခြောက်လှန့်ဟန့်တားထားခဲ့ကြတာပါ”

“ရှင်းပြပါဦး အဖေ”

“ဓားဦးရှေ့တည့်တည့်ကနေတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များတယ် ကွဲ့၊ အဖေက ခုလိုဓားမကြီးနဲ့ မြက်ပင်တွေကို ခုတ်ပိုင်းနေမယ်၊ ဓားရိုးကျွတ်ထွက်သွားပြီဆိုပါတော့ကွာ၊ ကျွတ်ထွက်သွားတဲ့ဓားက ဘယ်ရောက်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်လာကျမှာပေါ့”

“ရှေ့တည့်တည့်ဓားဦးက ထိုင်နေတဲ့သူကို မခိုက်မိနိုင်ဘူးလား”

“ခိုက်မိနိုင်တာပေါ့”

“အဲဒီလို ခိုက်မိနိုင်မယ့် အန္တရာယ်များတဲ့ ဓားဦးရှေ့မှာ မထိုင် စေချင်လို့ ဓားဦးကနေ တစ္ဆေဖြစ်မယ်လို့ ပြောထားတာပဲ။ မင်းတို့ ကြောက်တဲ့တစ္ဆေနဲ့ခြောက်ပြီး ဓားဦးက မထိုင်ရဲအောင် ခြောက်တဲ့ စကားပါကွာ”

“ဒါဆို တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးပေါ့နော်”

အေးချိုက သံသယရှင်းအောင် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ မရှိတာ တကယ်အမှန်ပဲ၊ မရှိလို့ ကြောက်စရာ လည်း မလိုပါဘူးကွာ၊ ညကြီးမင်းကြီး မှောင်မှောင်မည်းမည်းအချိန် မှာ မြွေ၊ ကင်း အန္တရာယ်ကိုစိုးရိမ်တော့ မင်းတို့အပြင်မထွက် ရဲအောင် တစ္ဆေခြောက်လိမ့်မယ်၊ သရဲခြောက်လိမ့်မယ်လို့ ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်တဲ့စကားတွေပါ”

ဖခင်ကြီးပြောမှ နားရှင်းသွားသည်။

တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ မရှိကြောင်းကို အေးချိုယုံကြည်သွားလေပြီ။ မရှိတဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲကို ဘာလို့ ကြောက်နေရအံ့နည်း။ ။

* * * * *

ညောင်ပင်တစ္ဆေ

လဆန်း ၆ - ရက်၊ လကလေးသည် ခပ်ကွေးကွေး၊ ခပ်သေးသေး။

အေးချိုနှင့် သူငယ်ချင်းများသည် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၌ ညအိပ်ကြရသည်။ လသာညများတွင် ကျောင်းရှေ့ တလင်းပြင်၌ ထုပ်စည်းတိုးတမ်း၊ စိန်ပြေးတမ်း၊ ဘုတ်တလုတ် တောက်တဲ့ စသည့်ကစားနည်းများကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းပြီး ကစားနေကြသည်။ လဝင်ကာနီးမှ ကစားခြင်းကို ရပ်နားကြသည်။ အပေါ့အပါးသွားကာ ညအိပ်ရာဝင်ကြတော့မည်။

‘ဟေ့ . . . ဟေ့ အေးချို၊ တို့ကျောင်းရဲ့ အရှေ့မြောက် ထောင့်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မီးရောင်မြင်တယ်ကွ’

အပေါ့အပါးသွားနေကြတုန်း ထွန်းစောက ပြောလိုက်သည်။ ထွန်းစောပြောသည့် ညောင်ပင်ကြီးဆီကို လှည့်ကြည့်လိုက် ကြသည်။

“အေး . . . ကွ၊ ဟုတ်တယ်။ မီးရောင်ပဲကွ”
အေးချိုက ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ညောင်ပင်တစ္ဆေမီးနဲ့ တူတယ်ကွ။ ကြောက်တယ်ဟေ့၊ ကျောင်းပေါ်တက်ရအောင်”

ထွန်းစောက ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းပေါ်တက်ပြေးသည်။ သူငယ်ချင်းများလည်း ကျောင်းပေါ်တက်ပြေးကြပြီ။

အေးချိုနှင့် ညိုလှကား ကျောင်းပေါ်သို့မတက်သေးဘဲ မီးရောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေကြသည်။

“ညိုလှရေ . . . အဲဒီမီးက ထူးခြားတယ်ကွ”

အေးချိုက တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“ထွန်းစောပြောတဲ့ တစ္ဆေမီးများလားကွာ”

“အဖေကလည်း ပြောဖူးတယ်။ ဆရာကလည်း ပြောထားတာ ပဲကွာ။ တစ္ဆေ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူးတဲ့ကွ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အေးချိုရာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ တို့ကလေးတွေကြောက်အောင် ခြောက်တဲ့ စကားတဲ့ကွ။ ငါတော့ တစ္ဆေကို ယုံလည်းမယုံဘူး။ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ အဲဒီမီး ဘာမီးလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ အဲဒီညောင်ပင်နားသွားပြီး ကြည့်မယ်ကွာ”

“ညိုလှ မင်းလည်း မကြောက်ဘူးပေါ့”

“မကြောက်ပါဘူးကွာ။ လာ . . . သွားကြည့်ကြမယ်”

* * *

လဝင်တော့မည်။

အေးချိုနှင့် ညိုလှသည် ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ သွားနေကြပြီ။ ခြေသံမကြားရအောင် သတိထားသွားနေကြသည်။ ညောင်ပင်ကြီး

နှင့်ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် သခွတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုသခွတ်ပင်အောက်၌ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . ညိုလှ၊ ညောင်ပင်အောက်မှာ လူရိပ်လိုလို မြင်လိုက်ရတယ်ကွ။ မတ်တတ်ရပ်ရာကနေ ထိုင်လိုက်သလိုပဲ”

“ငါလည်း မြင်လိုက်မိသလိုပဲ။ တစ္ဆေများဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ” နှစ်ကိုယ်ကြားပြောရင်း အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ . . . ညိုလှ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်းကွ။ မီးရောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေကြတာ လူကွ၊ လူ”

“ဟေ့ . . . အေးချို၊ ဒီလူတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲသိအောင် သွားကြည့်မယ်”

အေးချိုက ညိုလှလက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“သူတို့ဆီကို တို့ သွားလို့မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ လူကောင်း သူကောင်းမဟုတ်လို့ လူဆိုးသူဆိုးဆို တို့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ ဒီတော့ . . . မင်းနဲ့ငါ ရွာပြန်ပြေးပြီး လူကြီးတွေကို အသိပေး ပြောရအောင်ကွာ”

“မင်းအကြံ ကောင်းတယ်။ လာ . . . သွားစို့”

သခွတ်ပင်အောက်မှ ပြန်ထွက်ပြီး ရွာထဲသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးကြသည်။

* * *

“အဖေ . . . အဖေ . . . အဖေ”

“ဟေ့ . . . အေးချို၊ မှောင်ကြီးမည်းကြီး ဘာလို့ပြန်လာတာ တုန်းကွဲ့”

အဖေက မီးခြစ်ခြစ်ပြီး မီးခွက်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

အေးချိုနှင့်အတူ ညိုလှပါ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ညိုလှရောပါလား။ မင်းတို့ ဗိုက်ဆာလို့ ပြန်လာကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အဖေရဲ့။ ထူးခြားတာတွေ့ခဲ့ရလို့ အဖေ့ဆီ လာပြောတာ”

အေးချိုက မြင်ခဲ့သမျှကို သူ့အဖေအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အေးချိုပြောပြသည်ကို နားထောင်ရင်း စဉ်းစားမိသည်။

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တယ်ကွဲ့”

“ဘာဖြစ်နိုင်တာလဲ အဖေ”

“ဖြစ်နိုင်တာကို အဖေ နောက်မှပြောပြမယ်ကွာ။ ခုတော့ လူဆယ်ဦး၊ ကိုးဦးလောက် လက်တို့ခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့ နေခဲ့ကြ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်”

“မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့တော့။ ဒီလို လာပြောတာ မင်းတို့တာဝန်ကျေ ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကား ကျန်ခဲ့ရသည်။

* * *

မကြာမီ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မပြေးနဲ့။ မင်းတို့ကို ဝိုင်းထားပြီ”

ရွာသားဆယ်ဦးက ညောင်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်သည်။
ဘကြီးစံပြည့်က ညောင်ပင်အောက်မှာရှိနေကြတဲ့သူတွေ ထွက်မပြေး
ရဲအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

ဘကြီးစံပြည့်၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ရွာတံခါးမှ
စောင့်နေသော ကင်းသမားက ချက်ချင်းသံချောင်းခေါက်လိုက်သည်။
သံချောင်းခေါက်သံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါင်. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်. . . ဒေါင်”

ရွာသားများက တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေဆွဲပြီး ကင်းသမား
ဆီ ပြေးလာကြသည်။

“ကျောင်းအရှေ့မြောက်ထောင့်က ညောင်ပင်ကို ဝိုင်းကြ. . .
ဝိုင်းကြ. . .”

ကင်းစောင့် ဘကြီးသာခွေးက ရွာသားများကို ပြောပြလိုက်
သည်။ ရွာသားများ ညောင်ပင်ဆီ ပြေးသွားကြသည်။ ညောင်ပင်ကို
ဝိုင်းမိထားလေပြီ။

“မင်းတို့လက်နက်တွေချ၊ ထွက်ခဲ့ကြဟေ့၊ တို့ရွာသားတွေ
အားလုံး မင်းတို့ကို ဝိုင်းမိပြီ။ မသေချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး
ထွက်ခဲ့ကြ”

အေးချို၏အဖေ ဦးပြည့်စုံက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးထားပြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။

“ချမ်း. . . ချမ်း. . . ချမ်းသာပေးကြပါ”

လူသုံးဦးတို့သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောပြီး ညောင်ပင်၏
အပြင်ဘက် ထွက်လာကြပြီ။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသူ လူစိမ်း
သုံးဦးကို. . .

“ဒီကောင်တွေ နွားခိုးတွေဖြစ်မယ်၊ ကိစ္စတုံးလုပ်လိုက်ရ
အောင်ဟေ့”

ရွာသားအချို့က ရိုက်မယ်၊ ပုတ်မယ်၊ ခုတ်မယ်၊ ထစ်မယ်
ဟန်ပြင်ကြသည်။

“ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်ရဘူးကွ၊ သူတို့တရား သူတို့စီရင်
လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ အသာနေစမ်း”

ဦးပြည့်စုံစကားကြောင့် ရွာသားများ ငြိမ်နေကြပြီ။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊
မှန်မှန်ပြော”

“ကျုပ်တို့က ဟိုချောင်းတောင်ဘက် မန်ကျည်းကန်ရွာကပါ၊
သာခင်တို့အဖွဲ့ပါ”

“ဘာ. . . သာခင်တို့အဖွဲ့တဲ့လား၊ သာခင်ဆိုတာ နွားခိုးအကြီး
စားပဲ ဘကြီးစံပြည့်ရေ၊ ဒီကောင်တွေ နွားခိုးတွေပဲ၊ အပျောက်ရှင်းရင်
တစ်တောရှင်းပါတယ် ဘကြီးစံပြည့်ရာ”

ညိုမောင်က ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် ခုတ်ဝိုင်းမည် ရွယ်လိုက်
သည်။

“ညိုမောင် အသာနေစမ်းကွာ၊ ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ သူတို့ ထိုက်နဲ့သူတို့ကံ ခံရပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ခုဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ”

“ဘကြီးတို့ ချန်ကန်ရွာထဲဝင်ပြီး နွားခိုးဖို့ အခါစောင့်နတ်တင် နေတာပါ။ ရွာထဲဝင်ပြီး နွားဝင်ဆွဲမယ့်ဆဲဆဲ ဘကြီးတို့နဲ့ လက်ပူး လက်ကြပ်မိတာပါပဲ”

“ဒီကောင်တွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ခဲ့ကွာ”

ဘကြီးစံပြည့်ပြောသည့်အတိုင်း ရွာသားများက နွားခိုး သုံးယောက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လိုက်သည်။ ဘကြီးစံပြည့်အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟော... အဖေ၊ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အဲဒါ မင်းတို့မြင်ခဲ့တဲ့ ညောင်ပင်အောက်က လူတွေပဲကွာ၊ တစ္ဆေလည်းမဟုတ်၊ သရဲလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူအစစ် နွားခိုးတွေ လေကွာ၊ မင်းတို့ကသာ တစ္ဆေရှိတယ်ထင်ပြီး တစ္ဆေကြောက်လို့ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးနား မသွားခဲ့ရင် သူတို့ကိုမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ရွာ ထဲကနွား အခိုးခံရမှာ သေချာတယ်”

တစ်ရွာလုံးက အေးချိုနှင့်ညိုလှကို ချီးကျူးနေကြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် လာသတင်းပေးလို့ ကျုပ်လည်း ရွာထဲလူစု၊ ကင်းစောင့်ကိုသာခွေးကို သတိပေးခဲ့ပြီး ကျုပ်အသံကြားတာနဲ့ ကင်းမွေလူစုဖို့ ခိုင်းခဲ့တာ”

“မင်းတို့ ကယ်ပေးလို့သာပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ နွားခိုးခံ ရမှာ မလွဲဘူး၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

ဝမ်းသာအားရ ပြောကြသည်။

အေးချိုနှင့်ညိုလှသည် သူတို့သတင်းပို့၍ နွားခိုးဘေးမှ လွတ်ကင်းခဲ့ကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။

အေးချိုတို့၏ တာဝန်သိမှုကြောင့် နွားခိုးများကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီ။ နွားခိုးများသည်ကား တရားဥပဒေ၏အဆုံးအမကို ခံကြရပေတော့ မည်ဖြစ်ပါသတည်း။

* * * * *

ခွေးညိုက မီးခြစ်ဘူးကို ထုတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။
“အေးကွာ၊ ဒါဆို တို့တောလည်သွားကြမယ်”
ထွေးမောင်နှင့်ခွေးညိုတို့သည် တောအုပ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ငယ်စဉ်အခါ ပညာရှာ

* * *

“ထွေးမောင်ရေ . . . ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားနဲ့တော့ကွာ”
“ကျောင်းမသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ၊ ကျောင်းမတက်ရင်
ဆရာကလည်း ရိုက်မယ်၊ အဖေနဲ့အမေကလည်း ရိုက်မယ်၊ သက်
သာမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“တစ်ရက်တလေပဲကွာ၊ ဆရာက ကျောင်းမတက်တာမေးရင်
နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်တာလို့ လိမ်ပြောမယ်ကွာ၊ ကျောင်း
ဆင်းချိန်ရောက်တော့မှပဲ အိမ်ပြန်မယ်ကွာ။ ဒါဆို တို့ကျောင်းလစ်
တာကို အဖေနဲ့အမေလည်း မသိနိုင်တော့ဘူး”

“ကျောင်းမသွားဘဲ မင်းက ဘယ်ကိုသွားချင်လို့တုန်း ခွေးညိုရ”
“ရွာအရှေ့ဘက် တောအုပ်ထဲသွားပြီး ငှက်ပစ်ရအောင်လို့
ပါကွာ”

ခွေးညိုက လွယ်အိတ်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော လေးခွကို
ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“လေးခွက တစ်ခုတည်းပဲကွာ၊ ငါ့ဖို့ ဘာမှလည်းမပါဘူး”
“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါပစ်လို့ရတဲ့ငှက်ကို မင်းက လိုက်ကောက်
ပေါ့၊ တောအုပ်ထဲမှာတွင်ပဲ မီးကင်ပြီး စားကြမယ်လေကွာ”

“ဒီတော့အုပ်ထဲမှာ မြေဝပ်ငှက်တွေ သိပ်ပေါတာပဲကွ
ထွေးမောင်ရ၊ မြေဝပ်ငှက် ပစ်ရအောင်နော်”
“မင်း ပစ်ချင်တဲ့ငှက်ပစ်ကွာ၊ ငါလိုက်ကောက်မယ်”
မြေဝပ်ငှက်များက လူသံခြေသံကြားသဖြင့် ထပျံသွားကြသည်။
မြေဝပ်ငှက်များမှာ ဝေးသို့ရောက်အောင် မပျံနိုင်ကြပေ။ ခွေးညိုက
မြေဝပ်ငှက်များပြန်ကျမည့်နေရာကို စိတ်နှင့်မှတ်ထားလိုက်သည်။
ထိုနေရာအနီးသို့ရောက်အောင် ခြေသံထွက်စေဘဲ ကပ်သွား
လိုက်သည်။ လေးခွတွင် လောက်စာလုံးထည့်၍ ပစ်ထည့်လိုက်
သည်။ နှစ်ချက်မပစ်ရ၊ တစ်ချက်တည်းနှင့် ချက်ကောင်းထိအောင်
ပစ်နိုင်သည်။

ခွေးညိုပစ်သမျှ မြေဝပ်ငှက်များကို ထွေးမောင်က လိုက်
ကောက်သည်။ ထွေးမောင်လက်ထဲ၌ မြေဝပ်ငှက်သုံးကောင် ရနေပြီ။
“ဒီအသေကောင်တွေကို အမွေးနုတ်၊ မီးကင်စားရအောင်ကွာ”
နှစ်ဦးသား အမွေးနုတ်ကြသည်။ ခဲတံချွန်သည့်ဓားနှင့် ရင်ခွဲ
သည်။ မီးပျိုးပြီး မီးကင်သည်။ ကျက်သည့်အခါ စားကြသည်။
“ခွေးညို တို့ပြန်ကြရအောင်ကွာ”
ထွေးမောင်က နေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်ချိန်တော်ပြီကွာ၊ လာ ပြန်ကြမယ်”

နှစ်ဦးသား တောအုပ်ထဲက ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှာရှိသော ဆူးရစ်ချုံများကို တုတ်နှင့်ပုတ်ရင်း ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။ ဆူးရစ်ချုံတစ်ချုံကို ပုတ်လိုက်သောအခါ ပျားကောင် များက တဝီဝီအသံများပေးပြီး အစုလိုက် ထွက်လာကြသည်။

“ထွေးမောင်ရေ . . . တို့ စားရက်ကြုံပြန်ပြီကွာ၊ ပျားအုံတွေပြန် ပြီ၊ ပျားဖွပ်ရအောက်ကွာ”

ဆူးရစ်ချုံထဲက ဆူးရစ်ကိုင်းတံတွင်စွဲနေသော ပျားအုံကို ဖွပ်ကြတော့သည်။ ပျားကောင်များက တဝီဝီအသံပေးနေသည်။ ပျားဖွပ်သမားရန်သူကို ရှာနေကြပြီ။ ပျားဖွပ်နေသော ထွေးမောင် နှင့်ခွေးညိုကို တွေ့သွားပြီ။ ရန်သူကိုတွေ့သည်နှင့် အဆိပ်ဆူးများ ဖြင့် ထိုးကြလေတော့သည်။

ထွေးမောင်နှင့်ခွေးညို ပျားတုပ်ခံနေရပြီ။ နဖူးနှင့်မျက်နှာပေါ် တွင် အဖုအပိမ့်တွေ ထွက်လာသည်။

ပျားတုပ်ခံရသော ဒဏ်ရာများနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

* * *

ရွာတံခါးဝ၌ ကျောင်းကပြန်လာသော သူငယ်ချင်းများနှင့်ဆုံမိ သည်။ ကျောင်းပြန်သူငယ်ချင်းများနှင့် ရောနှောပြီး ရွာထဲဝင်ခဲ့ကြ သည်။

ရွာလယ်လမ်းမကြီးအရောက်၌ အရိုးထွန်းဇံအိမ်မှထွက်လာ သော ဘကြီးသာဝနှင့်တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူတွေတုန်း”

ဘကြီးသာဝက မျက်စိမှန်သူ ဖြစ်သည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ထွေးမောင်နဲ့ခွေးညိုပါ ဘကြီးသာဝ”

“ထွေးမောင်နဲ့ခွေးညို၊ ကျောင်းက ပြန်လာခဲ့ကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီးသာဝ၊ ကျောင်းဆင်းလို့ ပြန်ခဲ့ကြတာ ပါ”

“အေး . . . အချိန်ရှိတုန်း ပညာကို ကြိုးစားသင်ကြစမ်းကွာ၊ အချိန်ရှိတုန်းက ပညာမသင်ခဲ့မိလို့ ဘကြီးသာဝမှာတော့ ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာပဲကွဲ့”

“ဘယ်လို ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတာလဲ ဘကြီးသာဝရဲ့”

ထွေးမောင်က မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့သိချင်ရင် ပြောပြအုံးမယ်ကွာ၊ ခဏထိုင်ကြအုံး”

ဘကြီးသာဝက လမ်းဘေးကပ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ထွေးမောင် နှင့်ခွေးညိုလည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဘကြီးသာဝက သူ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပုံပြင်ပမာ ပြောပြလေတော့သည်။

* * *

သာဝ၏မိဘများက တောသူဌေးများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦး တည်းသောသား သာဝကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံခဲ့။ တစ်မုံစိမုံကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေကြသည်။ အသက်နှင့်အမျှ ချစ်မြတ် နိုးကြ၏။

သာဝဆိုသမျှ အလိုကျစေသည်။

သာဝအကြိုက် အလိုလိုက်ပေးခဲ့သည်။

သာဝတစ်ယောက် ကျောင်းတော်သွား၍ပညာသင်ရမည့် အရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ မိဘနှစ်ပါးက ကျောင်းထားပေးသည်။ သာဝက ကျောင်းမှာမပျော်မမူပဲ အိမ်ကိုသာခင်တွယ်နေသည်။ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ကျောင်းမတက်ဘဲ နေသည်။ ကျောင်းပျက်ရက်များ ဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်လာခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါးကလည်း “ငါ့သားလေး စိတ်ချမ်းသာ ပြီးရော” ဆိုပြီး ကျောင်းမတက်၊ စာမသင်သည်ကို အပြစ်မဆိုကြ။ သာဝသဘောကျ သလို နေစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သာဝတစ်ယောက် ဖြစ်မြောက် အောင် စာမတတ်ခဲ့။ သေစာရှင်စာကို ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် လက်မှတ်ကိုပင် ပီပြင်အောင် မရေးတတ်ခဲ့ပေ။

သာဝ၏မိခင်အားထားရာ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြလေပြီ။

သာဝတစ်ဦးတည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သာဝသည် စာမတတ် ပေမတတ်ခဲ့၍ စဉ်းစားဝေဖန် ဆင်ခြင် နိုင်စွမ်းမရှိပေ။ အပေါင်းအသင်းများ၏ မြှူဆွယ်လှည့်စားမှုကို ခံရ သည်။ မကောင်းသည့်အပေါင်းအသင်းများကြောင့် အသောက် အစား၊ အပျော်အပါးကို ယစ်မူးနေမိသည်။ တစ်ဆင့်တက်၍ လောင်းကစားလောကထဲ ကျင်လည်သွားရပြန်သည်။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးပြီး လေးငါးနှစ်အကြာတွင် သာဝ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ လုံးပါး ပါးလာသည်။

အပေါင်းအသင်းများလေသောကြောင့် လောင်းကစား လောကထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ လောင်းကစားလောက၏ ကြမ္မာ ဆိုးကြောင့် သာဝ စီးပွားပျက်သွားသည်။ ကြံရာမရသည့်အဆုံး၌ နွားခိုးဘဝ ရောက်သွားသည်။ တရားဥပဒေက သာဝကို လျစ်လျူ ရှုမထားပေ။ သာဝကို ခိုးယူလာသောနွားနှင့်အတူ လက်ပူးလက် ကြပ် ဖမ်းဆီးမိသည်။ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်ကျခံစေရန် ပညာပေး ဆုံးမလိုက်၏။

ထောင်ထွက်သာဝတစ်ယောက်သည် ယောင်လည်လည်ဘဝ ဆိုးထဲမှာ နစ်မြောနေပြီ။ သူတစ်ပါးက ထမင်းကျွေးနှင့်ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရသည်။ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲလှ၏။

အအိမ်မမှန်၊ အစားမမှန် ယခင်က မူးယစ်သောက်စားမှုဒဏ် တွေက သာဝ၏ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ သာဝ၏မျက်စိနှစ်လုံးမှာ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။ မျက်စိမှုန် ဝါးဝါးဒုက္ခိတဘဝနှင့် သာဝသည် နောက်ဆုံး၌ အနင်းအနှိပ်သည် ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ဘကြီးသာဝက ထွေးမောင်နှင့်ခွေးညိုတို့အား သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဘကြီးသာဝရဲ့ဘဝကို သင်ခန်းစာယူကြ၊ ဒါကြောင့် အချိန် ရှိတုန်း ပညာကို ကြိုးစားသင်ကြစမ်းပါကွာ၊ ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ စာတွေမှန်မှန်ကျက်ကြပါနော်”

၇၂ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးသာဝ”

နှစ်ယောက်စလုံး မလုံမလဲဖြစ်ကြရသည်။ ဘကြီးသာဝနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

“ခွေးညိုရေ. . . ငါတော့ ဘကြီးသာဝလို ဘဝမျိုးရောက်မှာ ကြောက်တယ်ကွ”

ထွေးမောင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါလည်း ထွေးပြီး ကြောက်နေတာပဲ ထွေးမောင်ရ”

ခွေးညိုကလည်း စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းတွားလိုက်ပြန်သည်။

“ဘကြီးသာဝက တောသူဌေးပဲကွ၊ တို့လိုအရွယ်တုန်းက ပညာသင်ရမယ့်အချိန်မှာ ပညာမသင်ဘဲ ပေခဲ တေခဲလို့ ခုလို ဒုက္ခိတ ဘဝကို ရောက်ရတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ထွေးမောင်ရာ၊ ငါတော့ ဘကြီးသာဝပြောသလို ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ စာမှန်မှန် ကျက်တော့မယ်ကွာ”

“မင်းကြောင့်ပဲ သည့်တစ်နေ့ ကျောင်းပျက်ခဲ့ရပြီ”

“ဘကြီးသာဝလိုဘဝမျိုးမရောက်ခင် ခုတောင်မှပဲတို့မျက်နှာ တွေမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ကွာ၊ ဒါတောင် ကျောင်းလစ်လို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာ တွေပဲ၊ ကျောင်းမလစ်ဘဲ ကျောင်းတက်ရင် ပျားတုပ်လည်း မခံရ ဘူး၊ ဆရာသင်တာလည်း တို့နားလည်မယ်၊ အိမ်က အဖေ၊ အမေနဲ့ ကျောင်းကဆရာကိုလည်း လိမ်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ လိမ်ဖို့စဉ်းစားတာ လည်း တို့မှားတာပါပဲကွ။ အဖေ၊ အမေနဲ့ ဆရာကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး နောက်ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးမယ်ကွာ”

“ကောင်းတယ်ကွာ ခွေးညိုရာ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်ခံကြ ရအောင်”

“မှားမှန်းသိရင် အချိန်မီပြင်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အချိန်မီချုပ် အစုတ်သက်သာဆိုသလိုပေါ့” ဆရာဦးအေးချမ်း ၏ အဆုံးအမစကားများကိုသာ ကြားယောင်နေပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထွေးမောင်နှင့်ခွေးညိုတို့ခြေလှမ်းများက သွက် လက်နေသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် ဆရာ့ဆီကို ဝန်ချတောင်းပန် ကတိပြုကြရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ ။

* * * * *

စုပေါင်းညီညွှာ ပျော်စရာ

တစ်ကျောင်းလုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် ဆရာကြီးက မှာကြားထားသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာအသီးသီးက အတန်းလိုက် ခွဲဝေတာဝန်ယူကြရသည်။

ကျော်ထူးသည် စတုတ္ထတန်း အတန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို ချွတ်ထားလိုက်သည်။ အပေါ်ပိုင်း၌ အဝတ်ဗလာ၊ အောက်ပိုင်းမှာပဲ ဘောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ထားသည်။

တံမြက်စည်း၊ ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြားများကို မနိုင်တနိုင်ထမ်းပိုးပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးရမည့်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ထူး၏ပုခုံးပေါ်မှ ပစ္စည်းများက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ လှမ်းမြင်လိုက်သော အတန်းဖော် စိုးနိုင်အား အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“စိုး . . . နိုင်ရေး . . . ငါ့ဆီကပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးပါအုံးကွ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

စိုးနိုင်က ခါးထောက်ပြီး ကျော်ထူးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ဟေ့ . . . ကျော်ထူး၊ မင်းထမ်းလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငါကူသယ်ပေးလိုက်ရင် ငါဝတ်ထားတဲ့ အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ ပေကျံကုန်မှာပေါ့ကွ၊ စပ်စပ်စုစုကွာ မင်းတို့အထဲ ငါမပါချင်ဘူး”

ပြောပြီး အတန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် လှဦး ပြေးလာသည်။

“ဟာ . . . ကျော်ထူး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း သယ်လာတာကိုးကွ၊ မတော်တဆခိုက်မိမှဖြင့်ကွာ၊ ခက်ရချည်ရဲ့၊ ပေး . . . ပေး . . . ငါ ခွဲယူခဲ့အုံးမယ်”

ကျော်ထူးပုခုံးပေါ်မှပစ္စည်းများကို လှဦးက ကူသယ်လိုက်သည်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံးသည် တက်ညီလက်ညီ တပျော်တပါး သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးနေကြပြီ။

ပေါင်းနုတ်သူများက ပေါင်းနုတ်နေကြသည်။

မြေပေါက်သူများက မြေပေါက်နေကြသည်။

မြေဖို့သူများက မြေဖို့နေကြသည်။

အမှိုက်လှည်းသူက အမှိုက်လှည်းနေကြသည်။

ထိုသို့ လှုပ်ရှားနေကြသူများထဲ၌ စိုးနိုင်တစ်ယောက် မပါဝင်ပေ။

ဖုန်ပေမှာစိုးသော စိုးနိုင်သည် အတန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ချန်၍ ထိုင်နေခဲ့လေသည်။

* * *

ဆရာကလည်း စိုးနိုင်၏ရေသာခိုစိတ်ကို သိနေပြီ။ ဆရာများက ဖျောင်းဖျဆုံးမ ပြုပြင်ပေးကြသည်။ သို့သော်လည်း စိုးနိုင်က မလိုက်နာ။ ဆရာ့စကားကို အလေးမထားခဲ့။ သူ့ဗီဇအတိုင်း တစ်ယောက်ထီးတည်း သက်သာသလို နေမြဲအတိုင်းပင်။

“မောင်စိုးနိုင် အားတဲ့အချိန်မှာ မင်းသူငယ်ချင်း အတန်းဖော်တွေနဲ့ ဝင်ကစားပါလားကွဲ့။”

အတန်းဖော်များနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်စေလိုသောကြောင့် ဆရာက တိုက်တွန်း၏။

“သူတို့နဲ့ မကစားချင်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်တော့မှ သိတာ၊ နီလာ၊ အောင်အောင်တို့နဲ့ပဲ ကစားမယ်”

ဆရာ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့။ စိုးနိုင်၏ရှေ့ရေးကို တွေးပူနေမိသူမှာ ဆရာဦးချမ်းအေးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဦးချမ်းအေးက မောင်စိုးနိုင်၏ရှေ့ရေးအတွက် သူ့ဖခင်ကို ခေါ်ယူဆွေးနွေးရသည်။

“ဆရာရယ်. . . စာတတ်အောင်ပဲ သင်ပေးပါ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကတော့ ကျွန်တော့်သား မောင်စိုးနိုင်စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေဗျာ။ ကျွန်တော့်သား စာတတ်ရင် ဆရာတို့ကို ကန်တော့အုံးမှာပါ”

ရွှေမရှား၊ ငွေမရှား မိဘများကလည်း ဆရာ့စေတနာကို နားမလည်။ မိဘများနှင့်ဆရာပူးပေါင်းပြီး မောင်စိုးနိုင်၏စာရိတ္တ

စိတ်မဝင်စား။ ပြုပြင်ပေးရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်မဝင်စား။

* * *

စိုးနိုင်သည် အတန်းဖော်များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံ။ ကျောင်းသွားဖော်၊ ကျောင်းပြန်ဖော်သူငယ်ချင်းအဖြစ် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစမှ မိတ်ဆွေမဖွဲ့။ တစ်ယောက်ထီးတည်း ကျောင်းသွားသည်။ ကျောင်းမှအိမ်သို့ ပြန်သည်။

အတန်းဖော်များက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသည်။ စိုးနိုင်က မတူမတန် တုံ့ပြန်သည်။ လက်မတွဲ ခွဲထွက်သည်။ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်လုပ်သည်။ အတန်းဖော်များကလည်း ဘာသိဘာသာနေကြလေတော့၏။

ညနေကျောင်းဆင်းပြီ။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားအားလုံး အိမ်ပြန်ကြလေပြီ။ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားကြသဖြင့် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသည်။ စိုးနိုင်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ကျောင်းမှာ ချန်နေခဲ့သည်။ အတူရော၍ မပြန်ခဲ့။ အတန်းဖော်အားလုံး ရွာထဲရောက်လုခါနီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ခွေး. . . ရူး. . . ။ ခွေး. . . ရူး။ ခွေး. . . ရူး”

ရွာထဲမှာ ဝင်လာသော ခွေးရူးကို အော်ဟစ်ခြောက်လန့်မောင်းထုတ်နေကြသည်။

ခွေးရူးသည် ရွာထဲမှ ရွာပြင်သို့ ထွက်ပြေးလာသည်။ စိုးနိုင်ဆီသို့ ရင်ဆိုင်ပြေးလာနေပြီ။ စိုးနိုင်ခမျာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ကြောက်လန့်နေသည်။ ဇောချွေးများ စီးကျလာသည်။

၇^၈ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

“ကယ်ကြပါဦး . . . ကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ဆီ ခွေးရှူးကြီး လာနေပြီဗျို့။ ကယ်ကြပါဦး . . . ”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

ခွေးရှူးက စိုးနိုင်ဆီသို့ ဝါးလုံးထိုးပြေးလာနေသည်။ အမြှုပ် တစ်စီ၊ ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး တွေ့သမျှကို အမိအရကိုက်ရန် ဟန်ပြင် ထားသည်။ ခွေးရှူးက စိုးနိုင်နှင့် နီးသည်ထက်နီးလာပြီ။

စိုးနိုင်မှာ ကြောက်လန့်နေသောကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန် နေပြီ။

ထိုစဉ် . . .

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ”

တဟေးဟေး ညာသံပေးပြီး လူတွေ ဝိုင်းလာသည်။ ခွေးရှူးကို တုတ်နှင့်ပစ်။ ခဲနှင့်ပေါက်ကြသည်။ ခွေးရှူးပြေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ခြောက်လှန့်နေကြသည်။

ခွေးရှူးကား လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ပြေးသွားလေပြီ။ ထိုအခါမှ စိုးနိုင် အသက်ရှူမှန်တော့၏။ သူ့ကို လာကယ်သူများမှာ တခြား မဟုတ်။ အတန်းဖော်များဖြစ်သည့် လှဦး၊ ကျော်ထူး၊ သာညွန့်၊ အေးရွှေ၊ မောင်လှတို့ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့တော့ စိုးနိုင်ရာ။ ခွေးရှူးရန်က လွတ်ပါပြီ။ မင်းအနားမှာ ငါတို့လည်း ရှိနေပြီပဲကွာ။ ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့တော့” ကျော်ထူးက အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ။ မင်းတို့သာ လာမကယ်ရင် ခွေးရှူးကိုက်ခံရမှာ သေချာတယ်ကွ”

“တို့က ကျောင်းမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တာ သတိရပြီး မင်းကိုလာကြိုတာကွ”

“မင်းတို့လာပြီး စုပေါင်းကာကွယ်ပေးကြလို့ ခွေးရှူးရန်က လွတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပါပြီကွာ။ မင်းတို့ကို အထင်သေးပြီး အပေါင်းအသင်းမလုပ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကို မင်းတို့က သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ လာကူပေးလို့ ငါ ခွေးရှူးရန်က လွတ်ခဲ့ရတာပါကွာ။ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ငါလေးစားပါပြီ။ ငါ့မှားခဲ့တဲ့အမှားကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်”

“ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ စိုးနိုင်ရာ။ အခုလို မင်း အမြင်မှန်ရလာ တာကို တို့အားလုံး သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲကွာ”

“တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း သီးခြားနေတာထက် စုပေါင်း နေထိုင်တာက ပိုပြီးတော့အားရှိတယ်။ ပျော်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာကို ငါ သင်ခန်းစာရပါပြီ။ မင်းတို့နဲ့ လက်တွဲမဖြုတ် ပျော်ပျော် ပါးပါးနေပါတော့မယ်ကွာ”

စိုးနိုင်တစ်ယောက် အမြင်မှန်ရသွားသည်။

စိုးနိုင်သည် သူငယ်ချင်းများအားလုံးနှင့် လက်ချင်းတွဲ၍ ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့လေပြီ။

* * * * *

ရိုးသားသူလေး

“လမ်းမှာကောက်တွေ့ခဲ့လို့ ဆရာကြီးဆီ လာအပ်တာပါရှင်”

“ဟာ . . . ပိုက်ဆံတွေပါလား”

ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ငွေစက္ကူများ ဖြစ်နေသည်။

“သမီး ဘယ်နားက တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ရွာတံခါးအထွက်နားမှာ တွေ့ခဲ့တာပါရှင်”

ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲကငွေစက္ကူများကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်သောင်းငါးထောင် ရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်အစစ်ကိုစုံစမ်းပြီး ဆရာ ပြန်ပေးလိုက်မယ်နော်။ ကဲ . . . သမီး သွားနိုင်ပါပြီ”

တပည့်မလေး ယဉ်နု ပြန်ထွက်သွားသည်။ ယဉ်နု၏ ရိုးသားမှု စာရိတ္တကို လေးစားနေမိသည်။

တပည့်များက ယဉ်နုအား အထင်သေး အမြင်သေး ဆက်ဆံ ပြောဆိုကြသည်များကို မြင်ယောင်နေတော့သည်။

ဪ . . . ယဉ်နုကတော့ တကယ့်ရိုးသားသူလေးပါတကား။

* * *

ယဉ်နု၌ အဖေ၊ အမေများ မရှိကြတော့ပေ။ ကွယ်လွန်သွား ကြပြီ။ အဘွားအိုကြီးနှင့် အတူနေရသည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ စားသောက်နေကြရရှာ၏။

အရွယ်အိုအဘွားကြီးကလည်း မြေးအတွက် မာန်မလျှော့ပါ။ တစ်ကောင်ကြွက်မြေးမလေးကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုယူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ မြေးမလေး အားမငယ်ရအောင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးသည်။ နှလုံးလှအောင် ဆုံးမပေး နေသည်။

မြေးငယ်ယဉ်နုကလည်း ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သမီးကောင်း ပီသလှသည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ ပီယဝါစာ ချိုချို သာသာ ပြောဆိုတတ်သည်။ ယဉ်နု စတုတ္ထတန်းရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ယဉ်နုသည် ဆင်းရဲနံ့ချာလှသည့် ဘဝပေးကို အားမငယ်၊ စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။ လောကဓံကို ကြံကြံခံခဲ့ရသည်။ ရှိတာလေးနှင့် ဝအောင်စားသည်။ ရှိတာလေးနှင့် သပ်ရပ်အောင် ဝတ်ဆင်သည်။ ပိပိရိရိ သေသေသပ်သပ်ရှိလှသည်။ အောင်မြင်မှုရအောင် ဇွဲခိုင်ခိုင် နှင့်ကြိုးစားနေသည်။

ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲတိုင်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရသည်။ အဆင့်ကောင်းကောင်း ရသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၌ ကျောင်းသုံး ပုံနှိပ်စာအုပ်များ ပြည့်စုံအောင် မရှိရှာပေ။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မြန်မာဖတ်စာအုပ် ပျောက်သွားပါတယ်” ခင်မောင်ဇော်ထွန်းက ဆရာဆီသွားပြီး ပြောပြသည်။

၈၂ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရိုးသားသူလေး

၈၃

“သေသေချာချာ ပြန်စစ်ပါဦး။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီများ ရှိနေဦးမယ်။ မှားပါမိရင် ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

ကိုယ့်လွယ်အိတ်ကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ အထဲမှစာအုပ်များကို အပြင်ထုတ်ကြည့်သည်။

တစ်တန်းလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

“ရှာလို့မတွေ့ဘူး ဆရာ။ ခုနေ့လယ် ကျောင်းပြန်တက်မှ မတွေ့တော့တာပါ။ မနက်က ရှိပါသေးတယ်”

ခင်မောင်ဇော်ထွန်းက မတ်တတ်ရပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“ကျောင်းဆင်းတော့ အတန်းထဲမှာကျန်ခဲ့တာက ယဉ်နု တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆရာ”

တစ်ဦးက လမ်းစဖော်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မယူဘူးဆရာ။ သမိုင်းမှတ်စုကူးပြီး ပြန်ခဲ့တာပါ” ကဗျာကသီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ယဉ်နုက ငြင်းသည်။

“သူ့မှာ ပုံနှိပ်စာအုပ် အပြည့်အစုံမရှိဘူး ဆရာ။ သူ ယူသွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

တင်ဦးက အခိုင်အမာ ယိုးစွပ်လိုက်သည်။

“သူ ယူတာကို မင်း သိလို့လား။ မြင်လိုက်သလား”

“မြင်တော့ မမြင်လိုက်ပါဘူး ဆရာ။ ယူမယ်ထင်မိလို့ ပြောမိတာပါ”

“အထင်နဲ့ တစ်ဖက်သားကို မယိုးစွပ်ရဘူးကွဲ့။ သမီးယဉ်နုကကော ယူမိသလား”

“ကျွန်မ မယူဘူးဆရာ။ မယူပါဘူး”

စာအုပ်ခိုးသည်ဟု ယိုးစွပ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်နေတော့သည်။

* * *

ဆရာကြီးက မိဘဆရာအသင်းကြေး ရန်ပုံငွေတောင်းခံထားသည်။ သည်နေ့ နောက်ဆုံးပေးသွင်းကြရန် နှိုးဆော်ထားသည်။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးလေပြီ။

အတန်းသားအားလုံး မိမိအတန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ. . .”

အတန်းထဲဝင်လာသောဆရာကို တပည့်များက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“အားလုံး မင်္ဂလာပါ။ ထိုင်ကြပါကွယ်”

တပည့်များအားလုံး ထိုင်ကြလေပြီ။ ဆရာကြီးမှာထားသော ရန်ပုံငွေကို ဆရာဆီမှာပဲ ပေးသွင်းနေကြသည်။

“ဆရာ ရန်ပုံငွေပေးဖို့ယူလာတဲ့ငွေတစ်ဆယ် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တာ ခု မရှိတော့ဘူး”

တင်တင်အေးက ဆရာကို တိုင်သည်။

တင်တင်အေးက ငွေတစ်ဆယ်ပျောက်သွားသည်ဟု ပြောနေပြီ။ တင်တင်အေး၏ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ယဉ်နုတစ်ယောက် အနေခက်လှသည်။

“အိမ်ကကော ယူခဲ့ရဲ့လား”

“ယူခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ ဆယ်တန်ရွက်မှ အသစ်ကလေး။”

“တင်တင်အေး ပိုက်ဆံပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ ယူတဲ့လူက ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မသိအောင်လည်း မယူရဘူး၊ ကောက်တွေ့ရင်လည်း ပြန်ပေးရတယ်”

တစ်တန်းလုံး ငြိမ်သက်နေကြပါသည်။ ယူသောသူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှမရှိ။ ယူပါသည်၊ ကောက်တွေ့ပါသည်ဟု ဘယ်သူမှ ဝန်ခံမပြော။

“ယဉ်နု ညည်းယူတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ပြန်ပေး. . . ပြန်ပေး. . .”

တင်တင်အေးက ယဉ်နုအား အတင်းယိုးစွပ်လေတော့သည်။

“ငါ မယူဘူး၊ ညည်းလွယ်အိတ် ကိုင်တောင်မကိုင်ဘူး”

“ငါ့နားမှာ ညည်းပဲထိုင်နေတာ၊ ညည်းမယူလို့ ဘယ်သူယူမလဲ”

“ညည်းနားမှာထိုင်တာ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးအော့၊ ညည်းရဲ့ဟိုဘက်ဘေးမှာ အေးအေးနုလည်း ထိုင်နေတာပဲ၊ အေးအေးနုကျတော့ မယိုးဘူး၊ ငါ့ကျတော့ ယိုးတယ် ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး. . .”

“အားလုံး တော်ကြတော့ကွာ”

ဆရာ့ကိုကြောက်၍ ယဉ်နု အငိုတိတ်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ နာကျင်လွန်းလှသည်။

“အေးအေးနုက ပိုက်ဆံရှိတယ်အော့၊ ညည်းက အမဲ့၊ မွဲတဲ့ ညည်းပဲ ယူမှာပေါ့”

“တင်တင်အေး မတ်တတ်ရပ်. . .”

ဆရာက ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။ တင်တင်အေး မတ်တတ်ရပ်နေရပြီ။

“တော်ကြပါတော့လို့ ဆရာပြောတဲ့စကားကို ဘာလို့နားမထောင်တာလဲ။ ယဉ်နု ယူတယ်၊ မယူဘူးဆိုတာ ဆရာ စစ်မေးမှာပေါ့၊ ခုတော့ ယဉ်နုကို အရမ်းစွပ်စွဲပြီး ရန်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီအပြုအမူမျိုး ဆရာမကြိုက်ဘူး”

ထိုစဉ်. . .

“ဆရာ. . . ဆရာ. . . အတန်းထဲ ခဏဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ခွင့်တောင်းပြီး တင်တင်အေးမိခင်ဖြစ်သူ အတန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“တင်တင်အေးပေါ့ ဆရာရယ်၊ သတိမေ့တာ လွန်ပါရော။ သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့နေရာမှာ ရန်ပုံငွေပေးဖို့ပိုက်ဆံ မေ့ကျန်နေခဲ့လို့ လာပေးတာပါ ဆရာ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပေးရမှာဆိုလို့ ကျုပ်လာပေးတာပါ ဆရာ”

တင်တင်အေး၏မိခင်က ဆရာ့ကိုပြောပြီး တင်တင်အေးအား ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ပေးခဲ့သည်။

တင်တင်အေး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ယဉ်နုကိုလည်း အားနာသွားသည်။

ယဉ်နုခမျာ မရှိ၍ခိုးခိုး အထင်ခံရသူလေးပါတကား။

* * *

ဆရာကြီးက မိဘဆရာအသင်း အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။ မိဘများစုံသောအခါ၌ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူကို ဂုဏ်ပြု

လိုသောကြောင့် အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ခေါ်ရကြောင်း ပြောပြသည်။

မိဘများနှင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့သည် ဆက်လက်ပြောပြမည့် ဆရာကြီး၏စကားကို မျှော်လင့်နေကြသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက လမ်းပေါ်က ငွေထုပ်တစ်ထုပ် ကောက်ရလို့ တပည့်မတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ဆီ လာအပ်ပါတယ်။ ငွေသားတစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ကို ပိုင်ရှင်အစစ်ထံပြန်ပေးဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ဟောဒီလူကြီးမင်းအချို့ပူးပေါင်းပြီး စုံစမ်းရပါတယ်။ စုံစမ်းလိုက်တော့ ပိုင်ရှင်အစစ်ဟာ ဟိုဒီးပင်ရိုးရွာက ဦးလှမှီဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ နွားချင်းလဲ လို့ရလာတဲ့ လိုက်ငွေဖြစ်ပါတယ်။ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတော့ ချော်ပြီး ကျကျန်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဦးလှမှီရဲ့ငွေ ဟုတ်၊ မဟုတ် အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီးမှ ဦးလှမှီကို ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ ရိုးသားလို့ ပြန်ပေးတာပါ။ မရိုးသားတဲ့စိတ်ရှိတဲ့ကလေးဆိုရင် ပြန်ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကောက်တွေ့တဲ့ပစ္စည်း ဆရာ၊ ဆရာမဆီ အပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့စကားကို လိုက်နာပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို လာအပ်တာပါ။ ရိုးသားတဲ့အဲဒီကလေးကို ဂုဏ်ပြုချင်လို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခုလိုစီစဉ်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေးကို ငွေပိုင်ရှင်ဦးလှမှီက ငွေသားငါးထောင်တိတိ ပြန်လည်ချီးမြှင့်ပေးမှာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မိဘဆရာအသင်းကလည်း

ရိုးသားသူစံပြုစလွယ်ဆုနဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံတစ်စုံကို ပေးအပ်ချီးမြှင့်ဂုဏ်ပြုမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကလေး ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်အသိပေးပါတော့မယ်၊ မရှိ ခိုးခိုးထင်ပြီး ပစ္စည်းပျောက်တိုင်း သူခိုးအယိုးစွပ်ခံရတဲ့ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်အေးရဲ့မြေး မယဉ်နုပါပဲခင်ဗျား”

တဖြောင်းဖြောင်း လက်ခုပ်သံများ တစ်ကျောင်းလုံး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ယဉ်နု၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ကြွေးကြော်သြဘာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ရိုးသားမှုဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို ငွေကြေးနဲ့ တိုင်းတာလို့ မရပါဘူး ငါ့မြေးရယ်”

ယဉ်နုကား ဆရာကြီးပေးလိုက်သော ရိုးသားသူစံပြုစလွယ်ဆုလေးနှင့် ခွဲညားထည်ဝါလှပါဘိတောင်း။

* * * * *

ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပွဲ

ဆရာဦးချမ်းအေးက ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပွဲပုံပြင်ကို ပြောပြသည်။

လိပ်က ယုန်ကို အနိုင်ရသည်။

ယုန်က လိပ်ကို ရှုံးသည်။

ဆရာပြောသည့်ပုံပြင်ကို ကျွန်တော် မယုံပါ။

ယုန်ကပဲ လိပ်ကိုအနိုင်ရမှာ သေချာသည်။ ခုတော့ လိပ်က ယုန်ကို နိုင်သတဲ့။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

* * *

ကျွန်တော်သည် တစ်နှစ်တစ်တန်းကို ပထမအဆင့်မှ အောင်မြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု စတုတ္ထတန်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။ သူငယ်တန်းမှ တတိယတန်း အောင်မြင်သည်အထိ လေးနှစ်ဆက်တိုက် ပထမဆုရခဲ့သည်။ လေးနှစ်ဆက်တိုက် ပထမဆုရရှိခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို မိဘဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေး၌ ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပေးသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။

ဆရာများကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးကြသည်။

မိဘများကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးကြသည်။

“တော်တဲ့ ကလေး. . .”

“ဉာဏ်ထက်တဲ့ ကလေး. . .”

“ကြိုးစားတဲ့ ကလေး. . .” ဟု မြှောက်စားကြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း တော်တယ်၊ ဉာဏ်ထက်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေပါသည်။

“အရိုးစံပြည့်သား အောင်မြင်လို တစ်နှစ်တစ်တန်း ပထမအဆင့်ကအောင်ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ။ ဆုပေးပွဲမှာ ဂုဏ်ယူစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ လေးနှစ်ဆက်တိုက် ပထမဆုရတာကို အားကျစမ်းပါ။ အတုယူစမ်းပါ”

မိဘတိုင်းက ကျွန်တော်မောင်အောင်မြင်လို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားကြရန် တိုက်တွန်းကြ၏။ နှိုင်းယှဉ်ပြကြ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ကြားရတိုင်း ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မိဘတိုင်း အားကျချီးကျူးထိုက်အောင် ဉာဏ်ထက်လှပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်ကို သုံးခေါက်ဖတ်ရုံနှင့် အလွတ်ရေးနိုင်သည်။ အလွတ်ဆိုပြနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်အား သင်္ချာအတွက် ခိုင်းဦးမလား။

မြန်စေရမည်။

မှန်စေရမည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆရာများက ကျွန်တော့်အား ချီးကျူးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာပေးတဲ့ အပိုင်းကိန်းပုစ္ဆာကို ငါ နားမလည်တော့ဘူး။ မမှတ်မိတော့လို့ပါကွာ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြပေးစမ်းပါအုံး။”

ကျော်ဦးက ကျွန်တော့်ဆီ လာမေးသည်။ ကျွန်တော်က ရှင်းပြ လိုက်သည်။ ကျော်ဦး နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

“အောင်မြင့် တကယ်တော်တယ်ကွာ၊ ဆရာရှင်းပြတာ အားလုံးမှတ်မိတယ်”

ကျော်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးပြီး ပြန်သွားသည်။ ချီးကျူး ခံရသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျေနပ်လွန်းလှပါသည်။

* * *

“စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ပထမရမယ့်သူဟာ ငါပဲ” ဟူ၍ ကျွန်တော် မောင်အောင်မြင့်က လက်မထောင်ထားသည်။

“အောင်မြင့်. . . စာကျက်အုံးလေကွာ၊ ဒီနှစ်လေးတန်းနော်၊ ဘာသာရပ်တွေကများလာပြီ။ စာတွေကလည်း မနည်းဘူး။ တစ်နေ့ စာတစ်နေ့ချင်း ရအောင်ကျက်။ ဒါမှ ပထမဆင့်က မလျော့မှာ”

ကျွန်တော့်ကို အဖေက သတိပေးသည်။

“စိတ်ချပါ အဖေ၊ စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပဲ ပထမရမှာပါ။ ပိုင်ပြီးသားပါ အဖေရာ။ စာတစ်ပုဒ်ကျက်ရ အလွန်ဆုံး သုံးလေး ခေါက်ပါပဲ”

“မင်းဉာဏ်ကောင်းတာကို အဖေယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျက်ရ မယ့်စာတွေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့များလာတော့ စာပိုမှာစိုးလို့ အဖေက သတိပေးတာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဖေရာ။ ခုလာမယ့် ပထမနှစ်ဝက်ဆုံး စာမေးပွဲ ကို ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကျွန်တော်ပဲ ပထမရမှာပါ”

အဖေ့ကိုပြောပြီး ဘောလုံးကန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘောလုံး ကန်ပြီးသွားသော်လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးသေး။ ရွာထဲ လျှောက် လည်နေလိုက်သည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကစားလိုက်၊ ရွာထဲလျှောက်လည်လိုက်နှင့် ပင် အချိန်တွေကုန်နေသည်။

ကျော်ဦးကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဘောလုံးကန်ဘက်ဖြစ် သည်။ သူကတော့ ဘောလုံးကန်ပြီး အိမ်ကိုပြန်သည်။ အိမ်ရောက် သည့်အခါ နွားစာကျွေး၊ ရေခပ်၊ ထင်းဖြတ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ မိဘကူ၍ ပြီးသည်နှင့် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာမခွာတော့ပေ။

“ကျော်ဦး ကျက်ကွာ၊ မင်းက ဉာဏ်ထိုင်းတယ်။ ဒီလောက် ကြိုးစားထားမှ တော်ကာကျမယ်နော်”

ကျော်ဦးဆီရောက်တိုင်း ကျွန်တော်မောင်အောင်မြင့် ပြောမိ ပါသည်။

“ငါက မင်းလို မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူးကွာ။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ ပေးလိုက်တဲ့စာကို တစ်နေ့ချင်းရအောင် ကျက်နေရတာကွ”

ကျွန်တော့်အား ကျော်ဦးက မြှောက်လိုက်ပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ကျေနပ်လှပါသည်။

* * *

ပထမနှစ်ဝက်ဆုံး စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

ညနေတိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကျော်ဦးရောက်လာသည်။

ခက်ခဲသောပုစ္ဆာများကို ကျွန်တော်ကရှင်းပြပေးရသည်။

ကျော်ဦးကိုသာ မဟုတ်။ တခြားအတန်းဖော်များကလည်း ကျွန်တော့်အိမ်လာပြီး မေးမြန်းကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂုဏ် ယူဝင့်ကြားကာ ရှင်းပြပေးလိုက်ပါသည်။

ပထမနှစ်ဝက်ဆုံးစာမေးပွဲမတိုင်မီ၌ ဘာသာရပ်အားလုံးများ ၏သင်ရိုးများမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် သင်ကြားပြီးနေပြီ။ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီ၊ အထွေထွေသိပ္ပံ ဘာသာရပ်များကို တော့ ကျက်မှတ်ရမည်။ ယခင်က ဟုတ်တိပတ်တိမကျက်ခဲ့သေး သော ကျွန်တော်မောင်အောင်မြင့်သည် စာမေးပွဲနီးခါမှ အတိုးချ စာကြည့်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါ သည်။ စာတစ်ပုဒ်ကို သုံးလေးခေါက်ထက် ပိုပြီးမဖတ်ရပါ။ အလွတ် ရပါသည်။

စာမေးပွဲရက်ကလည်း တစ်နေ့တခြား နီးလာသည်။

ကျက်ဖို့မှတ်စုတွေက များနေသေးသည်။

“စာမေးပွဲမှာ ဒါတွေအားလုံး မမေးနိုင်ပါဘူး” ဟု ပေါ့ပေါ့တွေး ပြီး ရွေးကျက်လေသည်။ အားလုံးကိုတော့ ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ် ထားလိုက်သည်။ မေးနိုင်မည်ထင်သော သင်ခန်းစာမှတ်စုများကို အပိုင်ကျက်ထားလိုက်သည်။

ပထမနှစ်ဝက်စာမေးပွဲဖြေဆိုချိန် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဘာသာရပ်အားလုံးကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆို နိုင်ခဲ့ပါသည်။

* * *

ပထမနှစ်ဝက်ဆုံးစာမေးပွဲဖြေပြီး သီတင်းကျွတ်လ ဝါကျွတ် ကျောင်းပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏အမှတ်စာရင်းများကို ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည့် နေ့၌ ကြေညာသည်။

ကျွန်တော်က သင်္ချာ ၉၅-မှတ် ရပါသည်။ တစ်တန်းလုံး၌ ကျွန်တော့်အမှတ် အများဆုံးဖြစ်ပါသည်။

“အံ့မယ် . . . ကျော်ဦးလည်း ၈၅-မှတ်တောင် ရပါလား။”

“ငါ နားမလည်တာတွေကို မင်း ရှင်းပြပေးလို့ ဒီအမှတ် ရတာ ပါကွာ။ မင်းကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် အောင်မြင်ရာ”

ကျော်ဦးက ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါသည်။

ဘာသာရပ်အားလုံး၏အမှတ်များကို ပေါင်းကြည့်ရာ ကျွန်တော်က အမှတ်ပေါင်း ၅၁၀ ရရှိနေပါပြီ။

အမှတ်ပေါင်း ၅၁၀-မှတ်ရသော ကျွန်တော်သည်သာလျှင် ပထမရမှာ သေချာနေပါပြီ။

“ခုစာမေးပွဲကို မင်းတို့အားလုံး ကြိုးစားပြီးဖြေဆိုထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာမေးပွဲမှာတော့ အောင်မြင် ပထမမရ နိုင်တော့ဘူး။”

၉၄ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

ဆရာစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်မှာ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားသည်။

“သင်္ချာမှာတော့ အောင်မြင်က အမှတ်အများဆုံးပဲ။ ကျက်စာ တွေမှာ အမှတ်ကွာသွားတယ်။ အောင်မြင်က စုစုပေါင်း ၅၁၀- မှတ် ရတယ်။ ကျော်ဦးအမှတ်ပေါင်းက ၅၁၁-မှတ် ဖြစ်တယ်။ ၁- မှတ်ကွာနဲ့ ကျော်ဦးကအောင်မြင်ကို ကျော်တက်သွားပြီ။ ကျော်ဦး က ပထမရတယ်၊ အောင်မြင်ကတော့ ဒုတိယပဲရတော့တယ်”

ပထမအဆင့်ရမည်ဟု အပိုင်တွက်ထားခဲ့သော ကျွန်တော် မောင်အောင်မြင်တစ်ယောက် အလဲထိုးခံလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် သင်္ချာပြပေးရသောကျော်ဦးက ပထမအဆင့်ရသွား၍ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေရပြီ။

ရှက်စရာကောင်းပါသည်။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းပါ သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်က ဒုတိယနေရာမှာ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အမြဲမပြတ် ကြိုးစားနေသော ကျော်ဦးက ပထမနေရာရောက် သွားပါပြီ။

ဆရာဦးချမ်းအေး ပြောခဲ့ဖူးသော ပုံပြင်ကို သတိရလာသည်။
ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပွဲ၌ လိပ်က ယုန်ကို အနိုင်ရခဲ့သည်။
ကျွန်တော် မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံ၍ ယုံပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး လုံ့လ၊ ဝီရိယ နည်းပါးခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေမှုကြောင့် ပထမ

အဆင့်မှ ဆင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တွေးမိတိုင်း ရင်နာရပါ သည်။ နောင်တရမဆုံး ယူကြိုးမရ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

* * * * *

ကျော်ဦး၏ မျက်ရည်များ

“ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာမခက်”

ဆရာဦးချမ်းအေး ခဏခဏ ပြောနေကျစကားဖြစ်ပါသည်။ ကျော်ဦး ကျောင်းတက်မှန်ပါသည်။ ကျောင်းတက်မှန် သော်လည်း ကျော်ဦးအဖို့ စာတွေက ခက်ခဲလွန်းနေသည်။ ကျော်ဦး ၏ဗီဇဉာဏ်ရည်က နှေးကွေးညံ့ဖျင်းသည်။ ကျော်ဦး၏ မှတ်ဉာဏ် ကလည်း ထိုင်းမှိုင်းလွန်းလှ၏။

ဆရာဦးချမ်းအေးက သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဆင့်ဆင့် ရှင်းပြ နေသည်။ သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ရှင်းပြပေးသော သင်္ချာပုစ္ဆာကို တစ်တန်း လုံးရှိ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ နားလည်ကြသည်။ ကျော်ဦး မှာတော့ နားမလည်နိုင်သေးပေ။

“ဆရာရှင်းပြတာကို မှတ်မိကြပြီလား”

ဆရာက မေးသည်။

“မှတ်မိပါပြီ ဆရာ”

တစ်တန်းလုံးနီးပါးက မှတ်မိနေပြီ။

“မမှတ်မိသေးတဲ့သူရှိရင် ထပြီးမေးပါ။ ဆရာ ထပ်ပြီးရှင်းပြ ပေးမယ်”

ဆရာက ဆက်မေးနေပြန်သည်။

ဆရာရှင်းပြသည်ကို မမှတ်မိသေးသူမှာ ကျော်ဦးဖြစ်သည်။ ကျော်ဦးသည် ထပြီးမေးချင်ပါသည်။ သို့သော် အတန်းဖော်များက နောက်ပြောင်ကြမည်ကို ကျော်ဦး စိုးရိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ဦးမှာ မမှတ်မိသေးသော်လည်း ထပြီးမမေးတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

“အားလုံးနားလည်တယ်ဆိုရင် ဟောဒီပုစ္ဆာငါးပုဒ်ကို တွက်ခဲ့ကြ”

ဆရာက အိမ်စာတွက်ရန် ပုစ္ဆာငါးပုဒ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့၌ သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ဆရာစားပွဲ ပေါ်သို့ တင်လိုက်ရသည်။ ကျော်ဦး၏ သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် ထဲ၌ ကြက်ခြေခတ်ငါးခုပါလာသည်။ ငါးပုဒ်လုံးမှားအောင် တွက်လာသော ကျော်ဦးကို ဆရာက ဆူလေတော့၏။ ဆရာက ဆူလေသောကြောင့် ကျော်ဦး ဝမ်းနည်းလာသည်။

ကျော်ဦး မျက်ရည်ကျနေပြီ။

* * *

အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားရာ၌ အသံထွက်မှန်ကန်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရသည်။ ဆရာဦးချမ်းအေးက အင်္ဂလိပ်စာစကားလုံး အသစ်တို့ကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သင်ပေးသည်။ စကားလုံး တစ်လုံးစီကို လေးငါးခြောက်ခါထက်မနည်း အသံထွက်ပြီးရွတ်ပြ သည်။ တစ်တန်းလုံးက ရွတ်ဆိုရသည်။ စကားလုံးတစ်လုံးစီ၏

၉^၈ မောင်ရုပ်ခိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

အသံထွက်များကို လေးငါးခြောက်ကြိမ်ထက်မနည်း လိုက်ဆိုကြရသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ဦးချင်းစီက အသံထွက်ဖတ်ပြရသည်။ အနီးကပ်ဆုံးအသံထွက်ကို တစ်တန်းလုံး ရွတ်ဖတ်နိုင်ကြလေသည်။ ကျော်ဦးတစ်ယောက်သာလျှင် အသံထွက်မမှန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျော်ဦးက လျှာလေးအာလေးသူဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို ပီပီသသ အသံထွက်နိုင်တော့ပေ။ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးဆိုရမည့် အသံထွက်ကို နှုတ်ခမ်းဟပြီးဆိုသည်။ လျှာလိပ်ပြီးမှ ဆိုရမည့်အသံထွက်ကို လျှာမလိပ်ဘဲဆိုသည်။ ရွတ်ဆိုနည်းလွဲမှားနေသော ကျော်ဦးကို နည်းစနစ်မှန်အောင် ဆရာက လေ့ကျင့်ပေးရပြန်လေသည်။ ဆရာဦးချမ်းအေးက ထပ်ခါထပ်ခါသင်ပေးမှ ကျော်ဦးအသံထွက်က မှန်မယောင်ဖြစ်လာသည်။ ဆရာက ထပ်ခါထပ်ခါ လေ့ကျင့်ပေးနေသည်ကို ကျော်ဦးက ဆရာခိုင်းသည့်အတိုင်း ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ဆိုနေရသည်။ ဆရာဦးချမ်းအေးက စိတ်ရှည်နေသလောက် သင်ယူနေသူ ကျော်ဦးက စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရွတ်ဆိုနေရသဖြင့် ကျော်ဦးရှက်နေသည်။ ကျော်ဦး ဝမ်းနည်းလာသည်။

ကျော်ဦး မျက်ရည်ကျနေပြီ။

* * *

ဆရာဦးချမ်းအေးက ဂဏန်းသင်္ချာပုစ္ဆာတွက်နည်းအသစ်ကို နမူနာပြု ရှင်းပြပေးနေသည်။ တွက်နည်းအဆင့်ဆင့်ကို သင်ကြားပေးသည်။ ဆရာရှင်းပြသည်ကို ကျော်ဦး နားလည်မှတ်မိသလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျော်ဦး၏ မျက်ရည်များ

“ကျော်ဦး ဆရာရှင်းပြတာကို မှတ်မိနားလည်ရဲ့လား”

ဆရာဦးချမ်းအေးက ကျော်ဦးကို မေးနေပြီ။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်ဆရာ”

ကျော်ဦး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖြေခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့အားလုံး ဒီလေ့ကျင့်ခန်းထဲက ပုစ္ဆာငါးပုဒ်ကို ပေးလိုက်မယ်။ အိမ်က တွက်ခဲ့ကြကွာ”

ဆရာဦးချမ်းအေးက အိမ်စာတွက်ရန် ပုစ္ဆာငါးပုဒ် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျော်ဦး ဒုက္ခတွေ့ပြီ။ ဆရာ ရှင်းပြစဉ် တုန်းက နားလည်မှတ်မိသလိုဖြစ်ခဲ့သော တွက်နည်းအဆင့်ဆင့်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစား၍မရနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ရှုပ်လာသည်။ တွက်နည်းလမ်းစကို အစဖော်မရတော့ဘဲ ဖြစ်နေပြီ။ မှန်အောင် မတွက်နိုင်ပြန်ရင် ဆရာ့အဆွဲခံရမှာ သေချာသည်။ ကျော်ဦး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လင်းတမိုင် မှိုင်နေ၍မဖြစ်သေး။ ဆရာပေးလိုက်သော အိမ်စာပုစ္ဆာငါးပုဒ်လုံး မှန်အောင် တွက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ရှာရလေပြီ။ ဆရာ့အိမ်သွားပြီး ဆရာ့ဆီမေးရမှာကိုလည်း ကျော်ဦး ကြောက်လန့်နေသည်။

“သူငယ်ချင်းရေ . . . ဆရာ ပေးလိုက်တဲ့ပုစ္ဆာတွေကို ငါမတွက်တတ်တော့ဘူးကွာ။ ဆရာ ရှင်းပြပေးလိုက်တဲ့ တွက်နည်းအဆင့်ဆင့်တွေကိုလည်း ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို ငါလာခဲ့တာပဲ”

စတုတ္ထတန်း အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လှိုင်ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရလေတော့၏။ ခင်မောင်လှိုင်က အတန်းထဲမှာ သင်္ချာအတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဆရာပေးသမျှ ပုစ္ဆာအားလုံးကို မှန်အောင်တွက်နိုင်သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကနေ့ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ပုစ္ဆာတွေက လွယ်လွယ်လေးတွေ ပါကွာ။ ငါ တွက်ပြီးပြီ။ ငါတွက်ပြီးသားကို ကူးသွားလေကွာ”

“မင်းတွက်ပြီးသားကို ငါ မကူးချင်ဘူးကွာ။ ငါ့ကိုသာ နားလည် အောင် ရှင်းပြပေးစမ်းပါ။ ငါ နားလည်တော့မှပဲ ငါ့ဘာသာငါ ပြန်တွက်ချင်တယ်”

ခင်မောင်လှိုင်က ပုစ္ဆာ၏လှည့်ကွက်ကို ဖော်ထုတ်ပြသည်။ ပုစ္ဆာ၏မေးမြန်းချက်ကို စဉ်းစားပြသည်။ တွက်နည်းအဆင့်ဆင့်ကို ရှင်းပြသည်။ ကျော်ဦး နားလည်မှတ်မိသည်အထိ ရှင်းပြပေးနေ သည်။ နားလည်မှတ်မိပြီဆိုမှ ကျော်ဦးလည်း ပြန်လာခဲ့၏။

ကျော်ဦး အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဆရာပေးလိုက်သော ပုစ္ဆာ များကို တွက်လေတော့သည်။ ပုစ္ဆာများ၏ မေးထားသောလှည့်ကွက် ကို စဉ်းစားဖော်ထုတ်သည်။ တွက်နည်းအဆင့်ဆင့်ကို စဉ်းစားပြီး အဖြေထုတ်သည်။ ည (၇) နာရီမှ စတင်တွက်လိုက်ရသော သင်္ချာ ပုစ္ဆာငါးပုဒ်သည် ည (၁၂) နာရီထိုးကာနီးမှ တွက်ပြီးသွားသည်။ နောက်နေ့၌ ကျော်ဦးတွက်လာသော ပုစ္ဆာငါးပုဒ်ကို ဆရာက ယူပြီး စစ်၏။ သုံးပုဒ်မှန်သည်။ ကျန်နှစ်ပုဒ်က အဖြေထွက်ကာနီးသည် အထိ ရောက်နေပြီ။

“ကျော်ဦး မင်း တော်တော်တိုးတက်လာပြီကွဲ့။ ဆက်ပြီး ကြိုးစားရင် တော်တဲ့စာရင်းထဲမှာ ပါနိုင်လာပြီ”

ကျော်ဦးကို ဆရာဦးချမ်းအေးက ချီးကျူးနေပြီ။ ကျော်ဦး ဝမ်းသာလွန်းလှသည်။

ကျော်ဦး မျက်ရည်ကျနေပြန်ပြီ။

* * *

“မသိတာကို သိအောင်မေးရတယ်။ မသိလို့မေးတာပဲ၊ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြောက်စရာလည်း မလိုဘူး”

ယခင်အခါများက ဆရာဦးချမ်းအေး ပြောထားပေမယ့် မသိ တာကိုသိအောင် ကျော်ဦး မမေးရဲ။ မေးရမှာကို ရှက်နေ၏။ ကြောက်နေ၏။ ယခုတော့ မသိတာကို မေးရခြင်းသည် ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာမဟုတ်မှန်း ကျော်ဦး သိလာပြီ။ သင်္ချာပုစ္ဆာများ မတွက်တတ်သောကြောင့် ခင်မောင်လှိုင်ထံ မေးခဲ့၏။ ခင်မောင်လှိုင် ကလည်း ရှင်းပြသဖြင့် ကျော်ဦး တွက်နိုင်ခဲ့သည်။ မသိတာကို သိအောင် မေးမြန်းခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးဟု ကျော်ဦး သိလာ၏။ ခင်မောင်လှိုင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

ကျော်ဦး မသိသေးသမျှတို့ကို ဆရာထံမှာလည်းမေး၏။ သူငယ်ချင်းများထံမှာလည်း မေးသည်။ ကျော်ဦးမေးသမျှတို့ကို ဆရာကလည်း ရှင်းပြသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ရှင်းပြကြ သည်။ ဆရာနှင့်သူငယ်ချင်းများက ရှင်းပြသည်များကို ကျော်ဦးက

၁၀၂ မောင်ရုပ်ခိုးကို ချစ်ကြည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဂရုတစိုက်မှတ်ထားသည်။ ကျော်ဦး အသိတိုးလာသည်။ အသိတိုးလာသဖြင့် ဉာဏ်ရည်မြင့်လာသည်။

ကျော်ဦးတစ်ယောက် အမေးအမြန်းထူလာသည်။

* * *

အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲနေသည်။

ကျော်ဦး၏ဉာဏ်ရည်ကလည်း တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာပြီ။ ဆရာပေးလိုက်သော ပုစ္ဆာများကို မှန်ကန်အောင်တွက်နိုင်ပြီ။ လက်ရေးလက်သားကလည်း သေသေသပ်သပ်ဖြစ်လာသည်။ အရစ်အဆွဲမှန်အောင် ရေးသောအကျင့်ကို ကျော်ဦး စွဲနေပြီ။

ယခင်တုန်းက စတုတ္ထတန်းတစ်တန်းလုံး၌ အညံ့ဆုံးကျောင်းသားမှာ ကျော်ဦးဖြစ်သည်။ ကျော်ဦးက ဇွန်ပဲနှင့်ကြိုးစားခဲ့သည်။ မသိတာကို သိအောင်မေးခဲ့သည်။ အညံ့ဆုံးနေရာကို ကျော်ဦး ကျောခိုင်းခဲ့ပြီ။ ယခုအခါမှာတော့ အတော်ဆုံးကျောင်းသားစာရင်းထဲမှာ ကျော်ဦး ပါနေပြီ။

“ကျောင်းတွင်း စတုတ္ထတန်းသင်္ချာရည်ချွန်စာမေးပွဲကို မနက်ဖြန် ကျင်းပမယ်။ သင်္ချာအတော်ဆုံးသုံးယောက်ကို ရွေးမယ်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ (၁) နာရီကနေ (၂) နာရီခွဲအထိ ကျောင်းတွင်းစာမေးပွဲစစ်မယ်။ အားလုံး ဝင်ပြိုင်ရမယ်”

ကျောင်းတွင်းအဆင့် စတုတ္ထတန်းသင်္ချာရည်ချွန်အဖြစ် ကျော်ဦး အရွေးခံချင်နေသည်။ ကျော်ဦး ကြိုးစားပါသည်။ ဆရာသင်ပေးထားသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်သည်။

နားမလည်သော မတွက်တတ်သည့်ပုစ္ဆာများကို ဆရာဆီမေးသည်။ ဆရာ ရှင်းပြသည်ကို ဂရုစိုက်မှတ်သားသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းပါပုစ္ဆာများကို တစ်ပုဒ်ချင်း ပြန်တွက်ထားသည်။ ကျောင်းတွင်း သင်္ချာရည်ချွန်စာမေးပွဲကို ကျော်ဦး ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျော်ဦးတို့ စတုတ္ထတန်းသို့ ဆရာကြီး ဝင်လာသည်။

“ကျောင်းတွင်းစတုတ္ထတန်းသင်္ချာရည်ချွန် ရွေးချယ်ခြင်းခံရတဲ့ စာရင်းကို ဆရာကြီး ကြေညာပေးမယ်”

ဆရာကြီး၏မျက်နှာက အားရကျေနပ်စွာ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။ ဆရာကြီးက စတုတ္ထတန်းသင်္ချာရည်ချွန်စာရင်းပါသည့် စာရွက်ကို ဖြန့်ကိုင်လိုက်သည်။

ကျော်ဦးရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ကျောင်းတွင်းအဆင့် စတုတ္ထတန်းသင်္ချာရည်ချွန်အရွေးခံရတဲ့ သုံးဦးကတော့ မောင်ခင်မောင်လှိုင်၊ မောင်မြင့်စိုး၊ မောင်ကျော်ဦး တို့ပါပဲ”

ဆရာကြီးက ကြေညာပေးလိုက်သည်။

ကျော်ဦး အလွန်ပင်ဝမ်းသာနေပြီ။

ဝမ်းသာလွန်းသော ကျော်ဦးမှာ မျက်ရည်စများ စီးကျနေပြန်ပါရောလား။

* * * * *

နိုင်ဦး ငိုလေပြီ

ဒီနေ့ ချန်ကန်ရွာ အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်း ဘောလုံး အသင်းနှင့် ဝက်ခေါင်းရွာ အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်း ဘောလုံးအသင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြသည်။ ယနေ့ပွဲမှာ နိုင်သော အသင်းက အကြံဉာဏ်လှပသို့ တက်ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်သင်းစလုံးက အကြိတ်အနယ် ကစားနေကြသည်။

ချန်ကန်ရွာဘောလုံးအသင်းကို ခေါင်းဆောင်သူမှာ နိုင်ဦး ဖြစ်သည်။ နိုင်ဦးက ရှေ့တန်းဘယ်အစွန်မှာ ကစားသည်။ ဘယ်အစွန်မှ နိုင်ဦးကန်လိုက်သော ဘောလုံးသည် ယာအစွန်မှ ထွန်းဇော်၏ခြေထဲသို့ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်၏။ ထွန်းဇော်က တစ်ဆင့် ထောင့်ဖြတ်ကန်တင်ပေးလိုက်တိုင်း နိုင်ဦးခြေထဲသို့ ဘောလုံးက ပြန်ရောက်သွား၏။ နိုင်ဦးနှင့် ထွန်းဇော်တို့က ရှေ့တန်း တိုက်စစ်မှူးကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဘောလုံးကို အချိတ်အဆက်မိမိ ကစားနိုင်ကြ၏။

တစ်ဖက် ဝက်ခေါင်းရွာဘောလုံးအသင်းကလည်း အဆို အပိတ်ကောင်းသည်။ အဖြတ်အတောက် လျင်မြန်သည်။ တစ်ဖက်

အသင်းက ကန်သွင်းလာသော ဘောလုံးကို ဖြတ်တောက်ယူနိုင် သည်။ ဆိုပိတ်ကစားနိုင်သည်။ နိုင်ဦးနှင့် ထွန်းဇော်တို့မှာ အချိတ် အဆက်မိအောင် ကစားနိုင်ကြသော်လည်း အဆိုအပိတ်ကောင်းလှ သော ဝက်ခေါင်းရွာအသင်းကို မထိုးဖောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘောလုံးသည် ဝက်ခေါင်းရွာဘောလုံးအသင်းဘက်သို့ ဝဲနေရာမှ ချန်ကန်ရွာအသင်းဘက်သို့ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေပြီ။

ချန်ကန်ရွာအသင်း နောက်တန်းမှ မြင့်လွင်နှင့် ကျော်ဦးတို့မှာ မနားတမ်းဖျက်ထုတ်ပေးနေရသည်။ နောက်တန်းမှ မြင့်လွင် ကန်တင်လိုက်သောဘောလုံးမှာ ကွင်းလယ်ကို ကျော်တက်သွား၏။ ညာအစွန် ထွန်းဇော်က မြင့်လွင် ကန်တင်လိုက်သောဘောလုံးကို ရအောင် ထိန်းယူလိုက်၏။ ဘယ်အစွန် နိုင်ဦးဆီသို့ ထောင့်ဖြတ် ကန်ပစ်လိုက်၏။ နိုင်ဦးက သူ့ခြေထောက်ရှေ့ရောက်လာသော ဘောလုံးကိုထိန်းပြီး ဂိုးပေါက်ဝဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ကန်တင် လိုက်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ကွက်ကြောင့် ဝက်ခေါင်းရွာက နောက်တန်းမှူးများ အငိုက်မိသွားသည်။ နိုင်ဦး၏ကန်ချက်ကို အချိန်မီ မဖျက်ဆီးနိုင်တော့ပေ။ နိုင်ဦး ကန်တင်လိုက်သော ဘောလုံးက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဂိုးပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေပြီ။

“ဂိုး . . . ဂိုး . . . ဂိုး . . . ”

လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေက တရွှီရွှီ။ လက်ခုပ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း။ တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံသွားလေတော့၏။ ချန်ကန် ရွာဘောလုံးအသင်းက ဝက်ခေါင်းရွာဘောလုံးအသင်းကို တစ်ဂိုး

မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

သွင်းထား၏။ ဝက်ခေါင်းရွာဘောလုံးအသင်းက ချေပဂိုးရရှိရန် တိုက်စစ်ဆင်လာ၏။ ချန်ကန်ရွာအသင်းက အကြိတ်အနယ်ခုခံ ထားသည်။ ဘောလုံးက ကွင်းလယ်သာသာမှာပဲ ရှိနေတော့၏။

“ရွှီ . . . ရွှီ . . . ရွှီ . . . ”

အချိန်စေ့သွားပြီ။ ချန်ကန်ရွာဘောလုံးအသင်းက ဝက်ခေါင်း ရွာဘောလုံးအသင်းကို တစ်ဂိုး ဂိုးမရှိဖြင့် အနိုင်ရပြီး ဗိုလ်လုပွဲသို့ တက်သွားခဲ့လေပြီ။

* * *

“မနေ့ကဘောလုံးပွဲမှာ နိုင်ဦးတော်လို့ နိုင်တာကွ”

ကျော်နိုင်က အောင်မင်းကို ပြောနေသည်။

“နိုင်ဦးတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ထွန်းဇော် တော်လို့ပါ။ ထွန်းဇော် ကန်တင်ပေးလိုက်လို့ နိုင်ဦး ဂိုးသွင်းခွင့်ရသွားတာကို မင်းတို့ မမြင်လိုက်ဘူးလား။ နိုင်ဦးထက် ထွန်းဇော်က ပိုပြီး တော်တယ်ကွ”

အောင်မင်းက ကျော်နိုင်ကို ပြန်ပြောနေသည်။

အောင်မင်းနှင့် ကျော်နိုင်တို့ပြောနေကြသည်ကို နောက်မှ လာသော နိုင်ဦး ကြားနေရသည်။ ထွန်းဇော်က ပိုပြီးတော်တယ် ပြောနေသော အောင်မင်းကို နိုင်ဦး မကျေနပ်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မင်း၊ မင်းက ဘောလုံးကန်တတ်လို့လား။ ဘောလုံးကိုဖြင့် မကန်တတ်ဘဲနဲ့ မင်းအဖေထွန်းဇော် တော်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲကွ”

နိုင်ဦးက ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် နိုင်ဦး၊ မင်း အဆဲမပါနဲ့နော်။ မင်းထက်တော်လို့ တော်ကြောင်းပြောတယ်ကွာ”

အောင်မင်းက ငုံ့မခံဘဲပြန်ပြောသည်။

“အဆဲပါတော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲကွ”

“ငါလုပ်ချင်တာက ဒါပဲကွ”

အောင်မင်းက နိုင်ဦးကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ နိုင်ဦး ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ နိုင်ဦးကို ထိသွား၏။ အသားနာသွားသော နိုင်ဦးက အောင်မင်းကို ပြန်ထိုး၏။ နိုင်ဦးနှင့် အောင်မင်းတို့ အပြန်အလှန် ထိုးကြိတ်နေကြသည်။ နိုင်ဦးနှင့် အောင်မင်းတို့ လက်သီးချင်းထိုးနေသည်ကို ထွန်းဇော် မြင်သွား၏။ ထွန်းဇော်က ပြေးလာပြီး လက်သီးထိုးပွဲကို ဖျန်ဖြေပေးလိုက်၏။

“တော်ကြတော့ကွာ။ မင်းတို့ရန်ဖြစ်တာကို ဆရာသိရင် ထပ်ပြီးအရိုက်ခံနေရဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ထွန်းဇော်၊ ငါ့ကို ဆွဲမထားနဲ့ကွ။ အောင်မင်းက မင်းနှမယောက်ျားမို့လား”

နိုင်ဦး၏စကားက ရိုင်းစိုင်းလှ၏။ ထွန်းဇော် ဒေါသထွက်လာ သော်လည်း ထွက်လာသောဒေါသကို အချိန်မီထိန်းထားလိုက်သည်။

“မင်း ဒေါသကြီးနေတုန်းမို့ ငါ ဆက်ပြီးမပြောချင်ပါဘူး။ အောင်မင်းကလည်းကွာ ကိုယ့်ထက် အသက်ရော အတန်းရော ကြီးတဲ့သူကို ပြန်ပြီးမပြောရဘူး။ ရန်မလုပ်ရဘူး”

ထွန်းဇော်က အောင်မင်းကို တစ်လှည့်ဖျောင်းဖျောင်းပေးလိုက်သည်။ အောင်မင်း ငြိမ်သွားပြီ။

“ထို့ . . .”

နိုင်ဦးက ထွန်းဇော်နှင့် အောင်မင်းကို တံတွေးနှင့်ထွေးပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။ နိုင်ဦး၏ဒေါသကို မပြေသေး။

* * *

နိုင်ဦးက ထွန်းဇော်ကိုပါ အမြင်ကပ်နေ၏။ သူ့ထက် ထွန်းဇော်တော်သည်ဆိုသောစကားကို နိုင်ဦး မလိုလားပေ။ သူသာလျှင် အတော်ဆုံးဖြစ်ချင်၏။

“နောက်တစ်နေ့ ဗိုလ်လုပွဲမှာ ထွန်းဇော် နာမည်ပျောက်ပြီး ငါ့နာမည်ပေါ်လွင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

နိုင်ဦး စဉ်းစား၏။

“ဒီပွဲမှာ ထွန်းဇော် မကစားနိုင်ရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ပေါ်လွင်မှာပဲ”

ဗိုလ်လုပွဲမှာ ထွန်းဇော်ပါပြီး မကစားနိုင်အောင် နိုင်ဦး အကြံထုတ်နေသည်။

“ဒီကောင်ရဲ့ခေါင်းကို လောက်စာလုံးစာကျွေးထားရမယ်”

နိုင်ဦးမှာ အကြံဆိုးပေါ်လာပြီ။ အိမ်က လောက်လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးများကိုယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်လာခဲ့၏။ ထွန်းဇော် မသိအောင်ချောင်းပြီး လေးခွဖြင့်ပစ်ရန် ကြံစည်နေ၏။

“မနက်ဖြန်ကန်မယ့် ဘောလုံးပွဲက ဗိုလ်လုပွဲပဲ။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အနိုင်ရအောင် ကန်ရမယ်။ ဒီပွဲမှာဗိုလ်စွဲရင် မင်းတို့တစ်သင်းလုံးကို ဆရာကြီးက သီးခြားဆုပေးဦးမယ်။ တစ်ဦးချင်း အကောင်းဆုံး ဘောလုံးသမားဆုကိုလည်း ရွေးပြီးဆုပေးဦးမယ်။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြပါ”

နိုင်ဦးတို့လေ့ကျင့်သည့်နေရာသို့ ဆရာဦးချမ်းအေး ရောက်လာသည်။ အားပေးစကား ပြောသွား၏။ နိုင်ဦးတို့ဘောလုံး တစ်သင်းလုံး အားတက်နေကြ၏။ ဆရာကြီးပေးမည့်ဆုကိုလည်း လိုချင်နေကြပြီ။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုနေကြသည်။

နိုင်ဦးက တစ်ဦးချင်း အကောင်းဆုံးဆုကိုပါ ရယူချင်သည်။ ထွန်းဇော်ရှိလျှင် သူ့အတွက် တစ်ဦးချင်းအကောင်းဆုံးဆုက မသေချာ။ ဒီပွဲမှာ ထွန်းဇော်မပါနိုင်မှ သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်း ရမည်။ ကြိတ်စီစဉ်လာသော အကြံအစည်ကို ထမြောက်အောင် အကောင်အထည်ဖော်လေတော့၏။

ကျောင်းဆင်းပြီမို့ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီလွယ်ပြီး ပြန်လာနေကြ၏။ နိုင်ဦးက လမ်းဘေးချုံပုတ်ထဲမှာဝင်ပြီး ပုန်းနေသည်။ ထွန်းဇော် တစ်ယောက် နိုင်ဦးရှေ့မှ ကျော်သွားပြီ။ နိုင်ဦးက လေးခွမှာ လောက်စာလုံးထည့်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“အား . . .”

ထွန်းဇော်၏နောက်စေ့နားကို လောက်စာလုံး ထိမှန်သွားပြီ။ သွေးများဖြာထွက် စီးယိုနေပြီ။ ထွန်းဇော် ငိုပြီးအိမ်ပြန်ပြေး၏။

“ဟာ . . . နိုင်ဦး၊ မင်းကွာ ထွန်းဇော်ကို ဘာဖြစ်လို့လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်တာလဲ”

နိုင်ဦးနောက်နားရောက်နေသော အေးကျော်က အပြစ်တင် စကားပြောလိုက်သည်။

“ငါ . . . ငါ . . . ထွန်းဇော်ကိုပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငှက်ကိုလှမ်းပြီးပစ်လိုက်တာ ချော်သွားလို့ပါကွာ”

နိုင်ဦးက အကြောက်အကန်ငြင်းပြီး အိမ်သို့ပြန်ပြေးသွား လေတော့၏။

* * *

နိုင်ဦး၏မိဘများက ထွန်းဇော်တို့အိမ်သွားပြီး ထွန်းဇော်နှင့် သူ့မိဘများကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ကြရ၏။

“မတော်လို့ဖြစ်တာပဲလေ။ တမင်တကာပစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ထွန်းဇော်၏မိဘများက စိတ်မဆိုးဘဲ ခွင့်လွှတ်ကြပါသည်။ ထွန်းဇော်၏ခေါင်းမှ တစစ်စစ်နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။

ဗိုလ်လုပွဲမှာ ထွန်းဇော် ဝင်ပြီးမကစားနိုင်တော့ပေ။

ဗိုလ်လုပွဲကို နိုင်ဦးတို့အသင်းက ဇီးပင်ရိုးရွာအခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း ဘောလုံးအသင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြရသည်။ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ရသည့်ပွဲဖြစ်သည်။ ယခုပွဲမှာ အနိုင်ရသည့် အသင်းက ဗိုလ်စွဲပြီး အုပ်စုခိုင်းကို ရရှိမည်ဖြစ်၏။

ခြေရည်တူအသင်းနှစ်သင်း ယှဉ်ပြိုင်နေကြပြီ။ လျင်မြန် သွက်လက်ကြသည်။ ကန်ကွက်တွေက ထိမိပြင်းထန်လှသည်။ အပေးအယူ အချိတ်အဆက်မိကြသည်။ သက်လုံကောင်းကြသည်။ အမောအပန်းခံနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်သင်းက တစ်သင်းကို ထိုးဖောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ ချန်ကန်အသင်းက ဆွဲယူလာသောဘောလုံးကို ဇီးပင်ရိုးအသင်းက ကြားဖြတ်ပြီး ဆွဲယူသည်။ ဇီးပင်ရိုးအသင်းက လှည့်ပတ်သယ်ယူလာသော ဘောလုံးကို ချန်ကန်အသင်းက အမိအရပြန်ယူသည်။ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်သူများ ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲဖြစ်နေကြရသည်။ ကြည့်လို့ကောင်း သောပွဲဖြစ်ပါသည်။

ပထမပိုင်း ဘောလုံးကန်ချိန် အချိန်ပြည့်သွားပြီ။ နှစ်သင်းစလုံး က ဂိုးမသွင်းနိုင်သေးဘဲနှင့် ပထမပိုင်း အချိန်ကုန်သွားခဲ့သည်။ ဒုတိယပိုင်းစသည်နှင့် နှစ်သင်းစလုံးက ထိုးစစ်ဆင်ပြီး ကစားလာ ကြသည်။ အင်တိုက်အားတိုက် ကစားနေကြသည်။ ဇီးပင်ရိုးအသင်း က ထိုးဖောက်နိုင်လာသည်။ ချန်ကန်အသင်းတွင် ထွန်းဇော်အစား ဝင်ကစားသူမှာ နိုင်ဦးနှင့် အချိတ်အဆက်မမိနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ထွန်းဇော်သာဆိုရင် နိုင်ဦးနဲ့ အချိတ်အဆက် မိတာပေါ့ကွာ”

ချန်ကန်အသင်းကို အားပေးနေကြသူများပင် အားမလို အားမရဖြစ်လာကြသည်။

ထိုဟာကွက်ကို ဇီးပင်ရိုးအသင်းက သိနေသည်။ ဖိပြီး ကစား လာသည်။ ဇီးပင်ရိုးအသင်း၏ လျှပ်တစ်ပြက်လှည့်ကွက်များက

၁၁၂ မောင်ရုပ်ဆိုးကို ချစ်ကြသည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ အတွက်စိပ်လာသည်။ ပီပီရီရီ ရှိသည်။ ချန်ကန်အသင်းကို ဖိပြီး ကစားနိုင်နေပြီ။ ချန်ကန်အသင်းမှာ ဇီးပင်ရိုးအသင်း၏ ကန်ချက် များကို မနားတမ်းဖျက်ထုတ်နေရသည်။

“ဖိကစားထားကွ . . . ဖိကစား၊ သူတို့အတွက်ပျက်နေပြီ”
ဇီးပင်ရိုးအသင်းကို အားပေးနေသူများ၏ အော်သံ၊ ဟစ်သံ တွေက တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံလာသည်။ အချိန်က ကုန်ကားနီးနေပြီ။ ဇီးပင်ရိုးရွာအသင်းက လျှပ်တစ်ပြက်ကန်ထည့်လိုက်သော ဘောလုံး ၏အရှိန်က ပြင်းလှ၏။ ဂိုးပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေပြီ။

“ဂိုး . . . ဂိုး . . . ဂိုး . . . ”

ချန်ကန်အသင်းမှာ ဖျက်ထုတ်ချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ တစ်ဂိုး အသွင်းခံလိုက်ရလေပြီ။

“ခွီ . . . ခွီ . . . ခွီ . . . ”

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အချိန်ပြည့်သွားသည်။ ဇီးပင်ရိုးအသင်းက ချန်ကန်အသင်းကို တစ်ဂိုး ဂိုးမရှိဖြင့် အနိုင်ရရှိသွားသည်။ အုပ်စု ဒိုင်းကြီးမှာ ဇီးပင်ရိုးအသင်း၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားလေပြီ။

* * *

“ခြေရည်ချင်း သိပ်ပြီးကွာတာမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ ဒိုင်းကြီး လက်လွတ် သွားတာ နာသကွာ”

နောက်တန်းမျိုးမြင့်လွင်က မကျေမချမ်း ပြောနေသည်။

“ထွန်းဇော်ပါရင် နိုင်မှာ သေချာတယ်ကွ။ နိုင်ဦးနဲ့ ထွန်းဇော်က အတွဲညီတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး ထိုးဖောက်ကစားနိုင်တယ်။ ထွန်းဇော်မပါနိုင်တာ နာတာပဲကွာ”

ကျော်ဦးကလည်း ဗိုလ်လုပွဲမှာ အရှုံးပေးလိုက်ရသဖြင့် ယူကျုံး မရဖြစ်နေ၏။

“ဒီပွဲမှာရှုံးတာ ငါ . . . ငါ . . . ငါ မကောင်းခဲ့လို့ပါကွာ။ ငါ့ . . . ငါ့ . . . ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်ကြပါနဲ့။ ခွင့်မလွှတ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ”

နိုင်ဦးကပြောပြီး တဟီးဟီးချုံးပွဲချင်နေလေတော့သည်။ ဗိုလ်လုပွဲမှာ ထွန်းဇော်ဝင်ပြီး မကစားနိုင်အောင် နိုင်ဦး ပြုလုပ်ခဲ့ သည်။ အတ္တကြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သော မိမိအမှားကို နောင်တရနေတော့သည်။ နောင်တက နောက်ကျသွားပြီ။ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော အုပ်စုဒိုင်းကြီးကိုသာ မြင်နေပြီး နိုင်ဦး ဝမ်းနည်းနေသည်။ အလွန်းအမင်းလည်း ရှက်နေသည်။ ထွန်းဇော်သာ ပါခဲ့လျှင်လည်း အနိုင်ရမှာက သေချာသည်။ နိုင်ဦး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ထွန်းဇော်အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှား ကြောင့် ချန်ကန်ဘောလုံးအသင်းမှာ အရှုံးဖြင့် ပွဲသိမ်းခဲ့ရလေ တော့၏။

* * * * *

ကာကွယ်ဆေး

ကျွန်မတို့ကျောင်းကို ကျန်းမာရေးဆရာမဦးဆောင်သည့် ဧည့်သည်သုံးဦး ရောက်လာပါသည်။ ကျန်းမာရေးဆရာမ ရောက်လာတိုင်း ကျွန်မတို့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးပါသည်။ ဆေးတစ်မျိုးမျိုးကိုလည်း ထိုးပေး ပါသည်။

ဆေးထိုးခံရမှာကို ကျွန်မ ကြောက်ပါသည်။ ဆေးထိုးတိုင်း ကျွန်မ ငိုခဲ့ရပါသည်။

သည်နေ့လည်း ကျမ်းမာရေးစစ်ဆေးခြင်းများ၊ ဆေးထိုးပေး ခြင်းများ ပြုလုပ်ဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးမသိခင် လစ်နေဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထားပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေတုန်းမှာပင် ကျွန်မ တို့အတန်းထဲသို့ ဆရာကြီး ရောက်လာပါသည်။

“သည်နေ့ သားတို့၊ သမီးတို့ကို တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးနဲ့ ကျန်းမာမှုကို စစ်ဆေးမယ်။ နောက်ပြီးတော့ လူတွေကို ဒုက္ခပေး နေတဲ့ မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ်ဆေးကို ထိုးပေးမယ်”

ကျွန်မတို့အတန်းကို အသိပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ကာကွယ်ဆေးအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း ထသွားပါသည်။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုစစ်ဆေးခြင်းကို ကျွန်မ မကြောက်ပါ။ ဆေးထိုးခံရမှာကိုပဲ ကျွန်မ ကြောက်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးဆရာမက မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ်ဆေးများ ထိုးပေးနေပါပြီ။ တစ်ချို့ကောင်လေးတွေ စုတ်တောင်မသတ်ကြ ပါဘူး။ တစ်ချို့ကျတော့လည်း ရှုံ့မဲ့နေကြပါသည်။ တစ်ချို့ကတော့ ငိုနေကြပြန်ပါသည်။ သူတို့ကိုမြင်နေရတဲ့ ကျွန်မမှာ ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေပါပြီ။ အိမ်သာသွားဖို့ ဆရာမဆီခွင့်ပန်ပြီး အတန်းအပြင် ဘက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းအောက်ရောက်တော့ အိမ်ကို ပြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။

* * *

ဝင်းကြည်က ကျွန်မ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းကြည်က ကျွန်မထက် တစ်နှစ်ကြီးပါသည်။ ယခု ကျွန်မက စတုတ္ထတန်းရောက်နေပါပြီ။ ဝင်းကြည်က စတုတ္ထတန်းအောင်ပြီး သွားပါပြီ။ ယခု ကျောင်းထွက်ပြီး မိဘအလုပ်တွေကို ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးနေပါသည်။ ယခု သူက ဆိတ်ကျောင်းနေရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် တွေ့တိုင်း ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ စာမှန်မှန်ကျက်ဖို့ ခဏခဏ ပြောပါသည်။

အားသည့်အချိန်တိုင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်မက ကစားဖက် ဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်း ကျွန်မကို အရမ်းခင်ပါသည်။ ကျွန်မအတွက် ဆူးရစ်သီး၊ သပွတ်သီး၊ ဇောက်သီးများကို တောထဲက ခူးလာပြီး ပေးပါသည်။ ထိုအသီးများကို စားရတာ အရသာရှိလှပါသည်။ ဆိတ်ကျောင်းရင်းက ကျွန်မအတွက် နွယ်ခြင်းတောင်းလေးရက်ပြီး ယူလာပေးပါသည်။

“ညည်းကျောင်းတက်သွားရင် သရေစာကို သည်ခြင်းလေးနဲ့ ထည့်သွားဖို့ ပေးတာပါအေ”

ကျွန်မ ဝမ်းသာလှပါသည်။ ကျွန်မ မရက်တတ်သော နွယ်ခြင်း ကို ဝင်းကြည်က ရက်တတ်ပါသည်။

ဝင်းကြည်ပေးသော ခြင်းလေးထဲ မုန့်တို့၊ သရေစာတို့ကို ထည့်ပြီး ကျွန်မ ကျောင်းတက်ပါသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်းများကလည်း ဝင်းကြည်၏ နွယ်ခြင်းတောင်းလေးကို သဘောကျကြပါသည်။ ကျွန်မထံ တောင်းပါသည်။ ကျွန်မက မပေးပါ။ ကျွန်မ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဝင်းကြည်က အမှတ်တရပေးထားသော မြတ်နိုးစရာလက်ဆောင် ကလေး မဟုတ်ပါလား။

* * *

ကျွန်မတို့ရွာမှာ ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်ခန့် မိုးဆက်တိုက် စွေနေ ပါသည်။ တစ်မိုးလုံး မိုင်းအုံနေပါသည်။ နေလုံးကို မမြင်ကြရပါ။ မိုးစွေရက်တွင် ဝင်းကြည်နှင့် ကျွန်မ မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲ ရွာနေပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းသားလေးများ ဆွမ်းခံလာ ကြပါပြီ။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝင်းကြည်တို့အိမ်ဘက်က အော်ဟစ် ငိုသံကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကံဆိုးလှချည့်လား ဝင်းကြည်ရဲ့။ အဖေတို့၊ အမေတို့ကို ခွဲသွားပြီလား သမီးလေးရဲ့။ ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

ငိုသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရပါသည်။

“ဝင်းကြည် ဘာဖြစ်သွားတာလဲမသိဘူး။ နေမကောင်းသံ လည်း မကြားလိုက်ပါဘူးနော်”

အဖေက အမေ့ကို မေးပါသည်။

“ကျုပ်လည်း မသိပါဘူးတော်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

အဖေရော အမေပါ ဝင်းကြည်တို့အိမ်ဘက် ပြေးသွားကြပါ သည်။ မကြာမီမှာပဲ အမေ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“အဖြစ်ဆိုးတဲ့ ကလေးမ၊ ကံဆိုးလှချည့်လား”

ပြောပြီး အမေက ငိုနေပြန်ပါသည်။

“ဝင်းကြည် ဘာဖြစ်တာလဲအမေ။ ဝင်းကြည် ဘယ်လိုဖြစ် သွားတာလဲ”

အမေ့ကိုမေးရင်းမှာပင် ကျွန်မရင်ထဲက ဆို့တက်လာပါသည်။ မျက်ရည်များ စီးကျလာပါသည်။

“ကံဆိုးတဲ့ ကလေးမလေးပါအေ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်က ဆိတ်ကျောင်းကပြန်အလာမှာ ရွာထိပ်မှာ ပုလင်းကွဲစူးသတဲ့။

ပုလင်းကွဲစူးတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြဘူးပေါ့အေ။ ညကျတော့ အပြင်းဖျားလာရောတဲ့။ ခုမနက်ကျတော့ မေးထူး ခေါ်မရဖြစ်တော့တာပဲတဲ့။ ကြားဖူးနားဝရှိသူတွေပြောတာကတော့ မေးခိုင်ပိုးဝင်တာတဲ့။ ပုလင်းကွဲစူးတဲ့အနာထဲကို မေးခိုင်ပိုးဝင် တာကြောင့် ကလေးမ သေရတာတဲ့”

အမေက ပြောရင်းငိုလိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း ငိုမိပါသည်။

မေးခိုင်ပိုးကြောင့် ဝင်းကြည် သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ။

လူ့အသက်ကို ချက်ချင်းသေစေနိုင်သော မေးခိုင်ပိုးအား ကျွန်မ ကြောက်လန့်နေပါတော့သည်။

* * *

“ဝင်းကြည်သေတာ မေးခိုင်ပိုးကြောင့်ဆို . . . ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ အဲဒီပိုးက ပုလင်းကွဲစူးရှတာတို့၊ သံတို သံစ၊ ဓားတို့နဲ့ ခိုက်မိတာတို့၊ အနာတို့ထဲမှာဝင်ပြီးတော့ လူကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ သည်လို နေရောင်မရဘဲ မိုးတဖွဲဖွဲစေတဲ့ ရာသီဥတုမျိုးမှာ သည်ပိုးက ပိုပြီးဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ နွားချေး၊ ဆိတ်ချေး၊ ဝက်ချေးအိုင်တွေထဲမှာ မေးခိုင်ပိုးတွေ အနေများတယ်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေဟာ အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မဆင်မခြင် သွားလာလှုပ်ရှားရင် ဒဏ်ရာထဲကို မေးခိုင်ပိုးဝင်တော့တာပဲ။ မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီးမှဆိုရင် ဆေးကုသဖို့ ခက်ခဲတယ်။ အသက်အန္တရာယ် နီးလွန်းတယ်ကွဲ့။”

“အဲဒီပိုးကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေပြောတဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုရမယ်ဆိုရင် မေးခိုင်ရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်တားဆီးတဲ့ဆေးကို ထိုးရမယ်။ အဲဒီဆေးထိုး ထားရင် မေးခိုင်ရောဂါပိုး မဝင်နိုင်ပါဘူး။”

“ဖေဖေပြောတဲ့ မေးခိုင်ပိုးကို သမီး ကြောက်တယ်ဖေဖေ”

“သမီး ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ နိုင်ငံတော်အစိုးရက မေးခိုင် ရောဂါကာကွယ်တားဆီးဆေးတွေကို အဆင့်ဆင့် ထိုးပေးနေ ပြီလေ။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သမီးတို့ကျောင်းမှာ မေးခိုင်ရောဂါ ကာကွယ်တားဆီးတဲ့ဆေးကို ထိုးပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“ကာကွယ်ဆေးကို ထိုးပေးခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲသမီးရဲ့။ ကာကွယ်ဆေးထိုးပေးပြီး မှတော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။”

“ဆေးထိုးခံရမှာကြောက်တယ်ဆိုပြီး ဆေးမထိုးသေးခင် အိမ်ပြန်ပြေးခဲ့တာ။ ကာကွယ်ဆေး အထိုးမခံခဲ့ဘူး ဖေဖေ”

“မိုက်ပါဘိတော့ သမီးရယ်။ ကာကွယ်ဆေးထိုးတာ ဘယ်လို ကာကွယ်ဆေးကိပ်ဖြစ်ဖြစ် ထိုးထားရတယ်ကွဲ့။ ရောဂါမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တားဆီးပေးတာပဲ။ မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ် တားဆီးတဲ့ဆေးကို ထိုးထားရင် အဲဒီရောဂါမဖြစ်တော့ဘူး။ ခု ဝင်းကြည်လေးကို အရင်တုန်းက မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ်တားဆီး တဲ့ ကာကွယ်ဆေးထိုးထားရင် သူ မသေနိုင်ဘူး သမီးရဲ့။”

“အဲဒီကာကွယ်ဆေးကို သမီး ထိုးချင်ပါတယ် ဖေဖေ။ အသေ မြန်တဲ့ သည်ရောဂါပိုးကို သမီး ကြောက်လွန်းလို့ပါ။”

၁၂၀ မောင်ရုပ်ခိုးကို ချစ်ကြည်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

“ခုမှတော့ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ မနက် မိုးလင်းရင် အဖေနဲ့ သမီး ကျန်းမာရေးဆေးခန်းကို သွားမယ်။ ဆရာမကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ကာကွယ်ဆေး ထိုးပေး မယ်နော်”

အဖေရှင်းပြလိုက်သောကြောင့် ရောဂါမဖြစ်အောင် ကြိုတင် တားဆီးကာကွယ်သော ကာကွယ်ဆေးအထိုးခံရမည်ကို မကြောက် တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အဖေနှင့်အတူ ဆေးခန်းကိုသွားပြီး ကာကွယ်ဆေး အထိုးခံရန် စိတ်စောနေပါတော့သည်။

* * * * *